

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

001.4

ROS

2m 2919

38

Hilfmeister
Bonn 1842

~~C XIII~~
C. VI.

302164234P

ELEMENTA
LINGUAE AEGYPTIACAE
VULGO COPTICAE

QUAE AUDITORIBUS SUIS IN PATRIO ATHENAEO PISANO

TRADEBAT

HIPPOLYTUS ROSELLINIUS

LINGUARUM ORIENTALIUM, VETERIS HISTORIAE
ET ARCHAEOLOGIAE PROFESSOR.

ROMAE 1837.

EX TYPOGRAPHIA COLLEGII URBANI
Sumptibus Francisci Archini.

ALOISIO LAMBRUSCHINIO

CARDINALI TITULO S. CALLISTI

S. R. E. BIBLIOTHECARIO

**A GREGORIO XVI. P. M. NEGOTIIS PUBLICIS PRAEFECTO
STUDIORUM PER DITIONEM PONTIFICIAM
UNIVERSAM CURATORI SUMMO etc.**

FRANCISCUS ARCHINIUS

NEGOTIATOR LIBRARIUS

Cum non sine Dei O. M. consilio evenerit, Aegyptiacas litteras hac potissimum aetate e tenebris, in quibus tot secula ignoratae delituerant, in lucem prodiisse, quando id scilicet sanctissimae Religionis intererat, tum eidem Providentissimo Numini curae profecto fuit, virorum sapientia, dignitate,

*

IV

auctoritateque praestantissimorum tutelae novam disciplinam commendare. Etenim quum nulla doctorum animis antecepta hujusce scientiae inesset informatio, sine qua nec existimari, nec quaeri, nec intelligi Aegyptiorum monumenta possunt: quippe auctores, qui superioribus aetatibus aliquid de hujusmodi antiquitatibus protulerant, ita erant comparati, ut eas praesenti hac luce donandas ne suspicari quidem potuerint; aliqui fuerunt inter nos (quod TU PRINCEPS EMINENTISSIME minime ignoras) et apud externos qui cum investigationem viderent per se difficilem esse, veterique opinioni adversantem, studia ipsa coeperunt inimice insectari. Bella hujus generis animi tui constantiam nequaquam fregerunt, eo namque est veritatis amore animus tuus praeditus, ut, si aliqua perobscura quaestio inciderit, hominum ingenia non deterreri aut obtundi, verum excitari acuique, ad id quod verum sit assequendum, oportere, semper censueris. Quare iis, qui ad hanc disciplinam excolendam vires contulerant, animos addidisti, fovisti labores, subsidia parasti (1), ut tuo quoque patrocinio optimarum artium, quod universi in hac alma Urbe fatentur esse maximum, debeatur, doctioribus per Italiam, et extra non ad opinionem amplius, sed ad veritatem plane persuasum nunc id esse, naturam scripturae hieroglyphicae talem probari, qualis ab Equite Champollionio monstrata fuerit. Vicit ergo sapientia tua, qua vel in ipso aestu illius acerrimae contentionis intelligebas fore, ut *opinionum commenta deleret dies*, rem probe dijudicatam *confirmaret*. Haec me hortata sunt, ut TIBI PRINCEPS

(1) Maximam *Aegypti Descriptionem* regis sumptibus Parisiis adornatam sexdecim tabularum, quae splendissime delineatae sunt, voluminibus comprehensam: decem praeterea volumina in fol. enarrationes exhibentia atque commentarios regiae Academiae in eas tabulas, Opus merito in re bibliographica *alterum miraculum Orbis* appellandum, Bibl. Vaticanae dono dedit studiosorum commoditati prospiciens.

EMINENTISSIME, nuncuparem libellum quem typis edendum curavi, quique *elementa* complectitur *linguae Aegyptiacae* vulgo Copticae, cujus reliquiae in translatione Thebana praesertim et Memphitica Canonorum LL. V. et N. Testamenti supersunt. Hae namque cum indolem sermonis vetustissimi illius populi testantur, tum viam ad Aegyptiaca monumenta intelligenda parant, conferuntque ad eorundem interpretationem quammaxime. Eoque tuis magis auspiciis in lucem emittenda erat grammatica Aegyptiaca, quod multa in ea nova methodo tractata inveniantur, quae cum a viris navis ingeniose notata fuerint, dilucideque exposita, studiis, quibus Tu praees, amplificandis in hac sacra Ditione apprime utilem fore autumant eruditi viri quamplurimi.

Benigne igitur quod offero admittas, precor; et me tenuem hominem, sed TIBI PRINCEPS EMINENTISSIME, addictissimum in clientelam suscipe.

ALOISIUS MARIA UNGARELLIUS

SODALIS BARNABITES BONONIENSIS

LECTORI SALUTEM.

Equidem , vel in hac novae disciplinae luce , qua veterum Aegyptiorum lingua , instituta , mores , historia , monumentis diligenti obstinatoque labore vestigatis , maximo scientiarum pene omnium incremento , perfunduntur , non desunt quibus copticae linguae studium supervacaneum ideo videatur esse quod eam degenerem linguam e graeci arabicique idiomatum colluvie ortam traducant , dedignentur propterea eandem *aegyptiacae* nomine designare. Quumque ex his nonnulli orientales litteras maximi faciant , in iisque colendis adeo sedulam impendant operam ut praeclaros laborum suorum fructus proferant in dies , hanc porro linguam ne uno benigno quidem intuitu dignam hactenus existimarunt. Id ego saepe mecum ipse considerans , neque semel cum viris doctis , familiaribus sermonibus , commemorans , deprehendi , anteceptam opinionem de *interitu linguae aegyptiacae* partim , partim vero minus congruam rationem qua hujusce idiomatis reliquias in grammaticis institutionibus pertractatas viderent , pravo eorundem judicio praebuisse causas , ita quidem ut , si a primo , tanquam a re incerta , assensionem cohibuisse praestabat utique , veniam aliquam repetitae querelae ex altero capite mereri videantur. Pauci enimvero spartam hanc adornarunt ; qui autem ejusdem linguae ingenium probe noverint , vetustatem aestimaverint praeceptionesque ad ipsius naturam conformatas tradiderint paucissimi extiterunt ne dicam prorsus nullus. Cum enim *primarias copticas radices* monosyllabas omnes ad unam suspicatus esset antea nemo : omnes fere latuerit nexus quo nomina verbis , articuli et pronomina iisdem radicibus , ac illa vicissim continentur , derivationis et compositionis lege constanter servata , mirum esse non debet si regulis haec adstringi hactenus non potuerunt ;

VIII

natura namque rei ignorata , perturbari sequitur quidquid de ea traditur. Quis porro grammaticorum sedulo animadvertit monuitque diligenter graccas voces quibus palam est latius copticos libros scaterere , non ita quidem civitate donatas ut quae iisdem respondent coptica vocabula semper exulare sint coacta? id e quidem saepius docet idea graece expressa paulloque post , atque adeo una eademque *pericope* , rursus aegyptiace prolata , ut , iis exceptis , quae Christianos ritus attingunt , consuetudo magis ex quadam assentatione profecta exterarum vocum usum quam inopia proprii sermonis videatur induxisse. Haec hujusmodi sunt quae commixtioni aliorum idiomatum cum coptico sermone oppido repugnent. Neque facile cuivis persuaderi continget , locum fuisse aut idoneum tempus arabicae linguae corrumpendi aegyptiorum sermonem adhuc superstitem tunc in MSS. Codicibus , quum ex his plures Arabum dominationem praeverterint antiquitate. Nonne Sacrorum librorum versiones aetatem illam manifeste redolent qua res christianae per Aegyptum maxime florent intra alterum nempe seculum et quartum? De quo vero , si alia deessent , collatio cum septuaginta Interpp. Translatione instituta testimonium diceret amplissimum , quum vetustiores atque adeo puriores istius lectiones conspicuae sint in coptica versione ; id quomodo ad graecum textum restituendum quantumque conducat sacrae critices cultores viderint. Sed quorsum haec , quum argumenta , quae superstitem haud minima ex parte in copticis libris antiquissimam aegyptiorum linguam evincunt , ita in eruditorum oculos incurrant ut non relinquunt ambigendi locum? Aperta namque illis est admiranda consensio nominum (1) , verborum ,

(1) *Coptica nomina usitatiora hieroglyphicis expressa , pro varia scribendi ratione , signis nempe pronuntiationis indicibus , vel signis rem ipsam pingentibus , aut symbolice exhibentibus , animadvertere licet in aegyptiacis monumentis : quorum nominum accurata prolatio parum aut nihil discrepet a coptica forma. Exempli loco sint sol , luna , digitus ; duo priora cum , e receptis probatisque hieroglyphicis characteres legendi regulis , efferenda sint ϩΗ , 002 re , ooh , sub hac eadem forma ubique copticorum codicum deprehenduntur. At ne anceps haereas num recte hieroglyphica illa signa legeris , solis figuram et lunae cor-*

nec non aliarum orationis partium quae prout in codicibus obvia sunt , sic hieroglyphica in scriptura exprimentur ; et hanc fortuitam non esse tum ejusdem frequentia , tum orationis series , quacum imagines pictae vel sculptae conspirant , jamdudum suaserunt illis praesertim qui Monumentorum in Aegypto adhuc superstitem Explanations studio et labore Auctoris hujusce grammaticae elucubratas sedulo pervoluntarunt. Itaque si nomina quaedam a pristina forma aliquantisper deflexa , aliaque longo seculorum lapsu obsolescentia , ipsa praesertim hieroglyphice scribendi ratione obsistente ne lingua in aliam abiret , ex quo nonnihil discriminis postea inter sacram vulgaremque dialectum par est intercessisse , si haec , inquam , prudenter judicaverimus , eandem esse utrobique linguam ab omni fit dubitatione remotum (1) ; atque jure quidem illam sibi *aegyptiae* nomen vindicare concedent omnes. Id si ex dictis non facile consequi morosis fortasse videretur , ad etymon illos pervagati apud nos nominis *coptos* provocarem , quid enim aliud est *coptos* quam *aegyptius* ?

nua adpicta invenies iisdem nominibus. Si quis inquirat quare hieroglyphica scriptura humani digiti schemate τὴν μυριάδα repraesentet , copticum lexicon docebit tantam nunc esse similitudinem inter formam vocis ΤΒΔ ἢ μυριάς , et ΤΗΒ digitus quanta fuit olim.

(1) *Ad rem meam Millin scribebat : " la langue copte conserve encore dans son système grammatical plusieurs traits de la physiologie propre à un idiome qui s'est long-temps écrit en caractères hiéroglyphiques. "* Magasin encyclopédique 1808. vol. 4. pag. 255. seq. *Idem affirmabat Stephanus Quatremère Recherches critiques et historiques sur la langue et la littérature de l'Égypte apud Silvestrum de Sacy Notice etc. Quamvis autem argumenta a Clariss. Schleiermacher De l'influence de l'écriture sur le langage pag. 39. seq. probare contendunt peculiarem indolem copticae linguae a hieroglyphica scriptura repetendam non esse , haec prorsus nihil adversus meam sententiam efficere arbitror , qui unum hoc propugnandum existimo , quae hieroglyphice scripta leguntur ita convenire cum natura coptici sermonis librorum qui in manibus nostris versantur , ut disparitas praecipua orthographiae sit et syntaxeos , linguae vero longe minor.*

X

sic enim vox *ghipt* vel *ghept* in arabum ore sonat aliquantisper corrupta (1).

Haec ita esse quum apertissime pateat, nervis omnibus contendendum videtur ut non modo ab interitu haec lingua vindicetur, sed ut illustriori loco habeatur, nostra hac aetate praesertim, quae superioribus non illa quidem philologiae studio major, verum etiam honoratior multo videri vult. Equidem novimus floruisse anteactis proxime seculis vel inter nostrates viros aliquos memoria dignos in quorum mentem cum, ne divinando quidem, venire non posset cui et quanto usui copticae linguae studium futurum erat, ut nunc est; ejusdem tamen proprietates, quoad licuit, persecuti sunt, regulasque communi utilitati digesserunt; Kircherum in iis commemoro qui omnium prior fortasse *Primitias linguae Copticae sive Aegyptiacae antiquae* edidit, et sub hoc titulo sin minus perfectam, adumbratam saltem protulit grammaticam. Huic quantum debeant aegyptiacae litterae apud justos rerum aestimatores *Scala magna* perpetuo testabitur. Sua quoque laus est Tukio copticae grammaticae ob exemplorum copiam praestantissimae Scriptori. Quid Woides et La Crozcius? id uterque praestitit quo nescio an quilibet alius pro ea tempestate melius fuisset praestiturus. In istorum laudis partem *Elementis* suis concinna brevitate elaboratis venit Didymus Taurinensis. Bene de copticis litteris meritus est quoque Bonjourius quamvis doctae ipsius lucubrationes nondum lucem aspexerint. Jablonskium, Ignatium Rossium, Zoegam cultoribus coptici sermonis apprime charos postremos appello; hi pro eorundem ingenio tantam linguam hanc luce donarunt quanta in illa subsidiorum inopia expectandum non erat. Et hi quidem ejusdem linguae cum vetustate tum dignitate permoti, quam in MSS. editisque codicibus tantummodo admirati essent, eximiam operam suam eidem navarunt. Verum quid nos facere decet quibus nunc monumenta ipsa manu veterum aegyptiorum conscripta subsidio veniunt, unde peculiarem lin-

(1) *Ea de re in iis libris plura sunt exposita quos Auctor noster de Monumentis Aegypti et Nubiae conscribit, vol. 2. partis primae pag. 296. et vol. 2. secundae partis pag. 76.*

guae usum , verborum proprietatem aliaque multa ad grammaticam spectantia haurire valemus ? exempla istiusmodi prout lapidibus inscripta , certius nos quam quae chartis consignata fuerunt edocere possunt : ab his aut traditae jam grammaticae leges firmantur , aut ratio nobis iudicandi suppeditatur de pristino loquendi usu , veterem proinde conferendi cum praesenti linguae conditione id quod ad huiusmodi litteraturae incrementum majoris est momenti quam exequi verbis possit. Quanta ex his superiores illi viri docti , quos commemoravi , penitus ignorarunt non culpa hominum sed aetatis ! quo magis illud verum esse deprenditur dictum :

οὐδ' ἄρα πως ἦν

ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι (1)

Nondum enim felix faustusque dies (faustissimi enimvero ominis non uni scientiarum generi extitit dies ille) illuxerat , qui praesentis seculi initio vices quodammodo nuperrimis eruditis rependit laborum atque inquisitionum , quae superiorum ingenia atque conatus tamdiu fefellerant , arcanum patefaciendo hiroglyphicae scripturae.

Cum igitur nova scientia ingenia exercere coepisset Clariss. prae ceteris Equitis Franc. Champollion (cujus interitum non sine moerore rerum aegyptiacarum cultores memorant), is tunc, qui litteras copticas non modo perfectissime calleret, verum et ejusdem linguae naturam pervestigasset acutissime, novae lucis ope hanc e monosyllabis vocibus undique constare comperiit. Inventum suum latius exinde hiroglyphicae scripturae contulit, felicique admodum successu cetera excogitatae veteri formae respondere animadvertit. Neque enim id secus accidere poterat; quum enim omnium primus copticam linguam, quae vulgo appellatur, sub, tot secula frustra tentatis, hiroglyphicis signis latere demonstrasset (2), nova exinde copticae linguae naturae primigeniae confirmatio accessit. Innotuit ergo et qua de causa hactenus editae grammaticae a perfectione tantopere distarent, et quam imposterum viam esset insistendum ad absolu-

(1) *Iliad.* XXIII. 670. 674.

(2) *Précis du Système Hiérogl. Cap. praesertim V.*

XII

tam aegyptiaci sermonis ideam tradendam assequendasque ejusdem regulas. Negotium hujusmodi pro sua in philologicis rebus solertia idem aggressus est Champoll.; non usque adeo tamen perfecit ut nova grammatica in lucem posset prodire; contendendum namque illi erat quo veram hieroglyphicorum naturam comprobaret, traditamque doctrinam adversus impugnatores defenderet. Res ita se habebant, quum *Monumentorum Aegypti et Nubiae* Enarrator praestantissimus, cujus jam tum praeclara laus in orientali litteratura emineret, insperato patefacti tunc mysterii, ut ita dicam, hieroglyphicae scripturae nuntium accepit. Mirum quo se animi impetu ad hanc litteraturam excolendam dederit, quaeve diligentia traditiones explanandas arripuerit quae in Aegypti monumentis extarent proditae. Quo factum est ut illum qui in hoc genere princeps Italiae fuerat (1) nemo deinde tota Europa anteaire valuerit. Hic ut primum in Champollion amicitiam venit, accidit utrisque, quod ceteris doctioribus, ut nempe conjunctio animorum, studiorum similitudine maxime conciliata, quandam doctrinae communitatem inter eos pepererit. Ex hoc revera fonte se linguae aegyptiacae doctrinam hausisse Auctor non semel est professus, quam aliis quoque cupiens communicare haec *Elementa* juxta novam methodum auditorum suorum usui tenui exaravit libello, brevius sane quam Champoll. fecisset, verum perspicuitate commodius, nonnullis praeterea de suo adjectis (2). Cujusmodi libellus cum manu scriptus circumferri coepisset fuissetque ad me delatus, intellexi statim vulgatum hunc magno usui fore. Quocirca Auctorem per litteras conveni; ut in plurimorum utilitatem typis consignari haec *Elementa* pateretur rogavi. Minime gravate se id factum laturum

(1) *Vide* Il Sistema Geroglifico del Sig. Cav. Champollion il minore dichiarato ed esposto all' intelligenza di tutti dal Dottore Ippolito Rosellini etc. Pisa 1825. *Et* Di un Basso-Rilievo Egiziano della I. e R. Galleria di Firenze Illustrazione del Dott. Ippol. Rosellini P. Professore di Lingue Orientali nella I. e R. Università di Pisa. Firenze 1826.

(2) *Ipsi inter alia debetur tabula a fronte paginae 2 collocata schemata referens hieroglyphica et hieratica, unde sex e nuperis litteris mutuati sunt aegyptii.*

perhumaniter respondit ; quippe ad aliorum studia juvanda magna voluntate ferri consueverit. Denuntiavit tamen , se ea conditione acquiescere , si editor , quisquis ille futurus esset , palam lectores commonefaceret grammaticam hanc Champollion maximam partem acceptam referri debere : conditionem accepi , fidem meam libero.

Hactenus de horum elementorum occasione et Auctore ; pauca nunc de ratione praesentis editionis. Atque in primis , quo latius eorundem usus pateret vel ultra montes , ea latinitate donavi. Exempla , quibus regulae et observationes fere singulae innituntur , ex auctoris praescripto , coacervavi e SS. Librorum V. et N. T. fragmentis editis thebaeae scilicet , memphiticae atque baschmuricae versionis. Non secus ac pronomibus et articulis pro unoquoque genere , numero atque personis apposita sunt exempla selecta ; in verbi personis singulis uniuscujusque temporis praestari similiter oportuerat , si per librorum copiam licuisset , eorum praesertim qui ad baschmuricam dialectum pertineant : pro opportunitate tamen nonnulla apposui ; alias fortasse , Deo bene juvante , satis huic muneri pleniusque faciam (1). Nunquam porro neglexi singulis ut exemplis e copticis textibus singuli a fronte textus graeci responderent e LXX. Intt. unde Versio aegyptiaca profluit. Et quoniam ista cum Codice Alexandrino plerumque facit , hoc ideo usus sum ad cujus fidem capita atque versus indicarem. Subinde tamen , illo derelicto , me Codicem Vaticanum adisse in N. praesertim T. comperies , quando scilicet huic melius quam illi coptica versio concinit. Quandoquidem porro in tanta regularum brevitate cum perspicuitate conjuncta nonnulla deesse italico MS. videbantur , quae Auctor ipse docendo voce suppleverit , pauca ex his addita per me sunt (neque enim eadem conditio est legentium ac eorum qui e viva , ut ajunt , Doctoris voce erudiuntur) in quo quidem ego e grammaticis Woide et Tattam , nec non e Lexicis Amedei Peyron , (in quo quidem Auctor (2) plura praestitit linguae copticae studii incremen-

(1) *Publice denunciatum est , Londini editionem adornari totius V. Testamenti e MSS. Sahidicis atque Copticis. Id si verum est , et multa inde commoda sequentur , et hujus grammaticae editio prodibit absolutior.*

(2) *Lexicon linguae copt. Taurini 1835.*

XIV

to quam ceteri soleant Lexicographi ,) atque Tattam (1) aliquid profeci, calculoque suo Rosellinius probavit.

Quod unum de iis quae praefandi occasionem praebuerunt reliquum est, usus nempe atque utilitas compendiariae hujusce grammaticae, sic ego existimo, nullam aliam viam esse tenendam illis qui per Aegyptiacam Sacrae Scripturae versionem linguae hujus ingenium noscere instituunt, ut rationem exinde qua e graeco fonte divina eloquia in aegyptiacum sermonem manarunt probe valeant existimare, iudiciumque ferre de pristina conditione Alexandrini textus non in genere modo, verum et juxta varias quae in Aegypto recensiones obtinuerant, quarum quidem luculentissimi testes essent versiones, siquidem plures sint existimandae (2), quae pro dialectorum varietate varias nobis graeci textus lectiones sisterent. Notitia itaque hujusce linguae usque eo necessaria Sacrae Critices studioso erit, ut, quin haec fragmenta copticae versionis consulat, variarum graecarum lectionum justum delectum habere non possit. Experimentum in hoc genere optime cessit Friderico Münter (3) et Aug. A. Georgio (4) quorum specimina facile cuivis ostendunt quantum roboris in recto usu horum fragmentorum sit pro Catholicae Ecclesiae dogmatibus tuendis. Ex dictis denique constat, illos qui animum adjiciunt intelligendis explanandisque vetustissimis Aegyptiorum monumentis copticae grammaticae hujusmodi subsidio omnino carere non posse (5). Utere igitur, benevole lector, nostrosque in communem utilitatem libenti animo impensos labores aequi bonique fac. Vale.

(1) *Lex. aegypt. lat.* Oxonii 1835.

(2) *Num una eademque sit in tribus dialectis Translatio, an multiplex, nondum explorata mihi cognitum est.*

(3) *Specimen Versionum Danielis copticarum.* Romae 1786. *cf. ibi pag. 15. not. (a).*

(4) *Fragmentum Evangelii S. Johannis graeco-copto-thebaicum saeculi IV.* Romae 1789.

(5) *In horum gratiam grammaticae pars altera lucem, tempore, aspiciet, qua plana methodo Principia universalia de Aegyptiorum scriptura vulgo sacra, prout Copticae linguae plus minusve congruit tradentur.*

SERIES CAPITUM GRAMMATICAE.

Alphabetum Copticum	pag.	4
De litterarum divisione		2
CAP. I. Canones generales de radicibus		4
§. I. <i>De radicibus primariis</i>		5
§. II. <i>De radicibus secundariis</i>		6
§. III. <i>De radicibus compositis</i>		8
CAP. II. De nomine		10
§. I. <i>De nominum natura</i>	ib.	
§. II. <i>De nominibus abstractis</i>		12
§. III. <i>De nominibus actionis</i>		13
§. IV. <i>De nominibus actionis locum innuentibus</i>	ib.	
§. V. <i>De genere nominum</i>		14
§. VI. <i>De numero nominum</i>		15
§. VII. <i>De nominum declinatione</i>		16
CAP. III. De pronomine		18
§. I. <i>De pronomine simplici</i>	ib.	
§. II. <i>De pronomine derivativo</i>		20
§. III. <i>De pronomine composito</i>		26
<i>Pronomina composita, pro primo casu</i>	ib.	
<i>pro tertio casu</i>		30
<i>pro quarto casu</i>		32
<i>pro sexto casu</i>		33
§. IV. <i>De pronomine reciproco seu reflexo</i>		35
CAP. IV. De articulo		37
§. I. <i>De articulo enunciativo seu indefinitivo</i>	ib.	
§. II. <i>De articulo determinante seu definitivo</i>		38
§. III. <i>De articulo demonstrativo</i>		40
<i>Articulus demonstrativus conjunctus</i>	ib.	
<i>Articulus demonstrat. separatus</i>		44
§. IV. <i>De articulo possessivo</i>		43
<i>Articuli possessivi vagantes</i>	ib.	
<i>Articuli possessivi orti ab articulis determinantibus</i>		44
<i>Articuli possessivi a demonstrativis orti</i>		51
CAP. V. De nomine adjectivo seu qualitatis		53
§. I. <i>De adjectivis e radicibus primariis</i>		54
§. II. <i>De adjectivis e radicibus derivativis</i>		55

XVI

§. III. <i>De adjectivis e radicibus compositis</i>	pag. 56
<i>α. Adjectiva intensioris significationis</i>	ib.
<i>β. Adjectiva privantia</i>	57
<i>γ. Adjectiva constituentia nomina habitudinis, artium, agentium etc</i>	ib.
<i>δ. Adjectiva relativa seu patronymica</i>	58
§. IV. <i>De genere et numero nominum qualitatis</i>	59
CAP. VI. <i>De verbo</i>	60
§. I. <i>De verbo substantivo primario</i>	ib.
§. II. <i>De verbo substantivo secundario</i>	65
§. III. <i>De verbo substantivo composito seu auxiliari</i>	69
§. IV. <i>De modis verbi substantivi auxiliaris</i>	70
§. V. <i>De compositione temporum formae primariae affirmantis</i>	74
§. VI. <i>Tempora composita</i>	74
<i>α. Tempora modi indicativi</i>	ib.
<i>β. modi subjunctivi</i>	87
<i>γ. modi hypothetici</i>	89
<i>δ. a primariis minime derivata</i>	93
§. VII. <i>De forma negante verbi substantivi auxiliaris</i>	102
<i>Particula negans 1. ἄν</i>	ib.
2. ἦ	103
3. ἤ	104
4. ὤτι vel ὤτις	105
5. εἰ	106
6. ἦ . . . ἄν	107
<i>Tempora formae neganti peculiaris</i>	110
§. VIII. <i>De forma transitiva seu efficiente verbi substantivi auxiliaris</i>	113
§. IX. <i>De forma passivo-impersonali verbi substantivi</i>	117
§. X. <i>De particulis verbi substantivi vicem gerentibus</i>	119
§. XI. <i>De imperativo, infinitivo et gerundio</i>	122
APPENDIX <i>De suffixis</i>	125

Χ	χ	Giorgia	G
Ο	ο	Ghima	K Ga
Τ	τ	Dhei	Dh. Ti
Ψ	ψ	Epsi	Ps

De Litterarum divisione.

1. Vocales sunt α, ε, η, ι, ο, ω, et τ eadem aliquando cum οτ.
2. Consonae reliquae sunt omnes; quarum aliae densae sunt, aliae lenes. Densae: β, κ, ρ, τ, ψ, φ, χ, ζ. Lenes: θ, λ, π, π, c, φ, χ, σ, ς (quatenus consona τωφ χ comparata); γ, δ, ζ a graecis praeter necessitatem mutuati sunt aegyptii. α nota est numeralis. Duplices sunt ζ et ψ ut apud graecos. τ denique nexus est τ cum aliqua vocali.
3. Quoniam vero aegyptii, praeter XXIV. graecorum litteras, aliis indigebant signis ad omnes eorum linguae sonos efferendos, idcirco ex vetusta scribendi methodo (1) alia adsciverunt, quae a hieroglyphicis per hieraticam formam detorta quomodo fuerint, tabula nostra ob oculos ponit.

Annotatio.

“ Exhibita harum sex litterarum ab origine figura, de earundem pronunciandarum ratione aliquid subjungendum :

Ψ

“ Esse c fortius ad sibilum tenus elatum constat; verum ita nonnunquam usu moderatur, ut ad χ videatur accedere. Quare nomen mensis noni aegyptiorum ΠΔψωπς, et ΠΔχωπ scribitur, sic in quibusdam vocibus a graeca lingua profectis litterae χ substituerunt ψ, ex. gr. Δρψιρρδπρτδ. Graeci vicissim aegyptiacis quandoque nominibus ab hac littera incipientibus suum χ praefecerunt; hinc quem regem deprehendimus apud Herodotum (II, 124.) appellatum χέωψ, non alius profecto est quam qui aegyptiis ψοτψω; id quod defectum argueret hujusmodi vehementioris soni in graeca lingua, nisi et apud Arabes eadem saepe permutatio, saltem in pronunciando, usuveniret.

Φ

“ A potestate litterae φ, φ proxime abest, uti ex eo liquet quod ad-

(1) Conferatur nota subjecta paginae 324. *Etymolog. Aegyptiac.* Ignatii Rossii

<i>Hieroglyphic.</i>	<i>Hieratic.</i>	<i>Coptic.</i>	
			<i>Shai</i>
			<i>Shi</i>
			<i>Shi</i>
			<i>Hori</i>
			
	.		<i>Ghima</i>
	.		<i>Giangia</i>
		
		

„ ductum nomen $\psi\omicron\tau\epsilon\omega$ ab Eratosthene (apud Syncellum pag. 102.)
 „ $\sigma\acute{\alpha}\omega\phi\iota\varsigma$ exprimitur. Ideum accidit nomini $\mu\acute{\epsilon}\mu\phi\iota\varsigma$ cum aegyptio $\mathfrak{u}\mathfrak{d}\mathfrak{i}\mathfrak{t}$ -
 „ $\mathfrak{n}\mathfrak{o}\mathfrak{t}\mathfrak{e}\mathfrak{i}$ apertissime conferendo. Illud porro discriminis est inter utram-
 „ que litteram ϕ , et ψ : ϕ et cum adspiratione et sine ea usurpari ,
 „ ut patet in articulo $\phi\mathfrak{d}\mathfrak{i}$ et $\mathfrak{n}\mathfrak{d}\mathfrak{i}$, nec non in proprio nomine $\mathfrak{n}\mathfrak{t}\mathfrak{d}\mathfrak{z}$
 „ (Zoega Codd. Borg. p. 458.) cum $\phi\mathfrak{d}\mathfrak{a}$ comparato, ψ vero nunquam
 „ ex vi sua in quacumque dialecto vel compositione remittere , nisi
 „ quando cum \mathfrak{k} permutanda sit.

ϛ

„ Pro qua Thebanis est \mathfrak{z} . Respondet \mathfrak{x} et \mathfrak{z} graecorum : ex gr. $\mathfrak{n}\mathfrak{i}$ -
 „ $\mathfrak{z}\mathfrak{e}\mathfrak{l}\mathfrak{w}\mathfrak{i}\mathfrak{r}\mathfrak{i}$ redduntur $\mathfrak{K}\mathfrak{a}\mathfrak{l}\mathfrak{a}\mathfrak{s}\mathfrak{i}\mathfrak{r}\mathfrak{i}\mathfrak{e}\mathfrak{s}$ (Herodot. II, 164.) sic fortasse $\mathfrak{z}\mathfrak{d}$ -
 „ $\mathfrak{p}\mathfrak{e}\mathfrak{d}\mathfrak{w}\mathfrak{o}\mathfrak{r}\mathfrak{t}\mathfrak{c}$ contulerit quis cum $\mathfrak{x}\mathfrak{o}\mathfrak{i}\mathfrak{z}\mathfrak{o}\mathfrak{z}\mathfrak{r}\mathfrak{u}\mathfrak{l}\mathfrak{l}\mathfrak{i}\mathfrak{o}\mathfrak{s}$.

Ϝ

„ Spiritum asperum , quem vocant , supplet. Id coptica nomina evin-
 „ cunt e graeco non modo , verum et ab aliis linguis profecta. Ex gr.
 „ $\mathfrak{z}\mathfrak{r}\mathfrak{c}\mathfrak{w}\mathfrak{p}\mathfrak{o}\mathfrak{n}$ $\mathfrak{u}\mathfrak{s}\mathfrak{s}\mathfrak{w}\mathfrak{p}\mathfrak{o}\mathfrak{s}$, $\mathfrak{z}\mathfrak{p}\mathfrak{d}\mathfrak{k}\mathfrak{k}\mathfrak{i}$ $\mathfrak{r}\mathfrak{a}\mathfrak{b}\mathfrak{b}\mathfrak{i}$. Offendimus praeterea in vete-
 „ re scribendi methodo $\mathfrak{z}\mathfrak{r}\mathfrak{w}\mathfrak{m}\mathfrak{h}$ *Roma* ; $\mathfrak{p}\mathfrak{z}\mathfrak{e}\mathfrak{i}\mathfrak{l}\mathfrak{e}\mathfrak{i}\mathfrak{p}\mathfrak{o}\mathfrak{s}$ *Philippus* ,
 „ $\mathfrak{z}\mathfrak{t}\mathfrak{r}\mathfrak{i}\mathfrak{c}$ *Hadrianus* , al.

ϝ

„ Gutturali sono communius gaudet ; Graeci namque per \mathfrak{x} et \mathfrak{z} ean-
 „ dem litteram efferre solent in nominibus propriis aegyptiorum. Ex gr.
 „ $\mathfrak{N}\mathfrak{i}\mathfrak{t}\mathfrak{w}\mathfrak{k}\mathfrak{r}\mathfrak{i}\mathfrak{s}$ (Herodot. II, 100.) est $\mathfrak{N}\mathfrak{H}\mathfrak{T}$ $\mathfrak{b}\mathfrak{p}\mathfrak{o}$ *Minerva victrix* , inter-
 „ prete Eratosthene (catal. num. XXII.) $\mathfrak{A}\mathfrak{z}\mathfrak{h}\mathfrak{n}\mathfrak{a}$ $\mathfrak{v}\mathfrak{i}\mathfrak{k}\mathfrak{h}\mathfrak{f}\mathfrak{o}\mathfrak{r}\mathfrak{o}\mathfrak{s}$. Vicissim in-
 „ terpres thebanus loci Act. 13, 21. $\mathfrak{K}\mathfrak{i}\mathfrak{s}$ quod est a $\mathfrak{w}\mathfrak{i}\mathfrak{p}$ 1. Reg. 9, 1.
 „ reddidit $\mathfrak{z}\mathfrak{i}\mathfrak{c}$.

Ϟ

„ Blaesa litera simul atque vehemens dentalibus partim accensenda ,
 „ partim palatalibus (et sibilantibus nonnihil) , fere ut *dtg*. Diversimode
 „ itaque aliis in linguis elata fuit ; in graeca quidem nunc per $\mathfrak{z}\mathfrak{d}$, ut
 „ $\mathfrak{z}\mathfrak{a}\mathfrak{z}\mathfrak{d}\mathfrak{h}\mathfrak{s}$ (Athen. XV, 12.) *unguentum aegyptium* $\mathfrak{n}\mathfrak{c}\mathfrak{o}\mathfrak{z}\mathfrak{e}\mathfrak{n}$ (in N.T.
 „ et alibi passim) Nunc vero per \mathfrak{z} , et \mathfrak{s} , prout invenimus nomen

derivantur (τ&οτο oriri , nasci.)
 (ζιηοτω nunciare.) } radices compositae.
 (ερωτω respondere , loqui.)

VI. Tum a secundariis tum a compositis radicibus ulterius progrediendo existunt voces *derivatae* vocesque *compositae*, quarum si perfecte instituaturs analysis, unaquaeque earum in radices primarias monosyllabas duas vel plures resolvitur.

VII. Cum uniuscujusque vocis aut radicis notatio sit vel *res absolute*, vel *rei accidens* sive *proprietas*, sequitur, aegyptiacas voces in univrsam aut *substantivi*, aut *adjectivi* rationem habere.

De radicibus primariis

§ I.

Radices primariae octo in classes commode partiuntur, nempe :

1. Voces quae una tantum vocali aut diptongo constant, v. gr. & Thebana in dialecto, &ι Memphitica, ει Baschmurica *faciens* ει Theb., ι Memph. et Basch. *vadens*.

Annotatio.

„ Tres omnino sunt aegyptiacae linguae dialecti, *Thebana* quae et Sa-
 „ hidicae nomen obtinet, *Memphitica* et *Baschmurica*, atque haec po-
 „ strema terminos magis definitos habet. Prima et altera superioris et in-
 „ ferioris aegypti linguae fuerant olim, tertia plagam occupaverat quae
 „ ad orientem septentrionemque vergit. Ad invicem porro distinguuntur
 „ a vocalibus correptis aut productis, nonnunquam etiam abjectis, aut
 „ respective duplicatis; item consonis litteris invicem permutatis ad ra-
 „ tionem supra pag. 4. expositam; id quod exemplis deinceps afferren-
 „ dis melius patebit, in quibus dialectorum diversitatem sigla T. M. B.
 „ indicabunt „.

2. Voces quarum praepositiva est vocalis aut diphtongus pospositiva au-
 tem consona, ex gr. ερ M., ρ T., ελ B. *faciens*; εη T. *ducens*; οτωη
 T., οτ&η B. *manducans*.

3. Praepositiva consona, postpositiva vocalis aut diphtongus, ex gr. εη
 M., ρι B. *ferens*, *portans*. cω M., c&& B. *bibens*; τοι T. *dans*.

4. Vocalis aut diphtongus sequentibus binis consonis, ex gr. ηρη M.,
 ηλη B. *vinum*; ωβγ T. *obliviscens*; ωηξ M. &ηξ B. *vivens*.

5. Binae consonae sequente vocali aut diphtongo, ex gr. $\rho\rho\omicron\omicron$ T. *vox* $\alpha\pi\omicron$ T., $\alpha\pi\delta$ B. *gignens*; $\sigma\delta\alpha\iota$ M. $\sigma\theta\epsilon\iota$ B. *scribens*. Paucae admodum numero sunt radices hujusce classis.

6. Vocalis aut diphtongus inter duas consonas, ex gr. $\pi\omega\upsilon$ T., $\pi\delta\upsilon$ B. *dividens, extendens*; $\beta\delta\lambda$ T., $\beta\epsilon\lambda$ B. *oculus*. Classis haec omnium est uberrima.

7. Consona et vocalis sive diphtongus, aliis duabus consonis sequentibus, ex gr. $\upsilon\omega\lambda\kappa$ T. *nectens, implicans*; $\lambda\omega\beta\upsilon$ T., $\lambda\delta\beta\upsilon$ B. *urens, ardens*. Radices hujus classis caute distinguendae sunt a vocibus plerisque speciem quidem septimae classis referentibus, sed quae tamen secundariae sunt, atque a sexta classe originem agnoscunt, ut ex gr. $\sigma\omega\upsilon\sigma$ *pudor, confusus*, et $\sigma\omega\upsilon\psi$ *deprimens* a $\sigma\omega\upsilon$ *irridens, subsannans* voces derivatae.

8. Tres consonae, vocali aut diphtongo post duas priores interposito, ex gr. $\upsilon\kappa\delta\kappa$ T. *clamor*; $\upsilon\lambda\delta\psi$ B. *opprobrium*; $\theta\lambda\omicron\omicron\sigma$ T. *sedens*; $\chi\rho\iota\epsilon$ T. B. *desertum*. Haud omnes hujusce formae voces huic classi accensendae sunt, etsi prima fronte ad eandem pertinere videantur; non paucae siquidem a sexta profluunt, prout $\upsilon\tau\delta\lambda\lambda$ *sternutans* quod est a $\tau\omega\lambda\lambda$ *rejiciens*.

De radicibus secundariis.

§ II.

1. Dantur radices *monosyllabae* licet non primariae; cum enim ab istis profluunt, censendae sunt *secundariae*. Porro id sic fere accidit. Primariae radices sensu gaudent activo, notant siquidem alicujus agentis actum in specie vel conditionem: quod si in hujusmodi vocibus η substituatur vocali ω , sensus evadit passivus, et radix ipsa fit *secundaria* ex gr.

$\beta\omega\upsilon$ <i>exspolians</i>	$\beta\eta\upsilon$ <i>exspoliatus, nudus.</i>
$\tau\omega\upsilon$ <i>statuens, constituens</i>	$\tau\eta\upsilon$ <i>statutus, constitutus.</i>
$\upsilon\omega\upsilon$ <i>adaequans</i>	$\upsilon\eta\upsilon$ <i>adaequatus.</i>
$\tau\omega\tau$ <i>persuadens</i>	$\tau\eta\tau$ <i>persuasus.</i>

2. Radices primariae prae ω habentes δ vel ϵ has in η pariter mutant ut fiant passivae, ex gr.

οτ&β *purus, sanctificans* . . . οτΗ&β *sanctificatus, inde sacerdos.*
πε&ε *excutiens* πη&ε *excussus.*

3. Interdum augetur significatio radices primariae per accessionem litterarum *σ, τ, ϗ, ψ*, ita ut radix ipsa evadat *monosyllabica secundaria* ex. gr.

τω&ε *claudens* τω&εσ *sepeliens.*
λω&ζ *uniens, adjungens* . . . λω&ζτ *se adjungens.*
ψω&ψ *irridens* ψω&ψϗ *deprimens.*
ψο&ρ *convenit, decet* . . . ψω&ρε *necesse est.*

4. Vocalem quoque suam primariae radices mutant aliquando, atque alteram, ad normam dialectorum, in fine adsciscunt; fiuntque dissyllabae, quin sensus tamen augeatur, ex. gr.

ρκ T.) (ρικε T.)
pek M.) *inclinans* . . . (ρικι M.) *inclinans.*
λεκ B.) (λικε et λικι B.)
ειν *ducens* εινε (ιπι M.) *ducens.*
ερ T.) (ειρε T.)
ερ M.) *faciens* . . . (ιπι M.) *faciens.*
ελ B.) (ειλι B.)

5. Dialectus Thebana interdum vocalem inter utramque consonam euphoniae causa interserit, ex. gr.

ωπ&ε *vivens* ωπ&ε&ε *vivens.*
τω&β&ε *orans* τω&β&ε&ε *orans.*

6. Nonnunquam *secundariae* radices habentur a primariis, aucta voce a syllaba finali *εε*, quo casu sensus evadit intensivus, ex. gr.

ωλ *levans* (ωλ&ε T.)
(ωλ&εε M.) *erigens.*
ωωρ *diffusus* (ωωρ&ε T.)
(ωωρ&εε M.) *errans.*

7. Alias, primariae radices fiunt dissyllabae et *secundariae* ob sui reduplicationem, ex. gr.

& T.) (&ι&ει T.)
&ι M.) *faciens* (&ι&ι M.) *augens.*
ει B.) (ειει B.)
βωρ *repellens* βορβρ vel βερβωρ *rejiciens.*

κῆ *praeteriens* κοκῆ vel κ&κωκῆ *transiens*.

Ubi advertite , priorem consonam alterius partis reduplicationis euphoniae causa interdum amitti ; atque fieri vocalis metathesin , ex. gr.

ερωρξ *superpono* . . ερωρξ pro ερωρξ pro *fricans ad expoliendum*.
 κωρελλ *perdens* . . κρελλ pro κρελλ *negligens*.

De radicibus compositis.

§. III.

1. E duabus pluribusque primariis sive secundariis radicibus una simul junctis radices *compositae* constituuntur , quae una , duabus et pluribus quoque syllabis constare possunt.

2. *Compositae monosyllabae* plerumque fiunt accedente primaria radice † , τει (per compendium τ) *dans* aliis radicibus. Quo pacto radix illa primaria evadit composita , atque sensu *transitivo* afficitur ex. gr.

οτε T.) spatium . . . (τοτε T.) (dans spatium) *amovens*.
 οτει M.) (τοτει M.)

κω *bibens* τκω (dans bibere) *irrigans*.

ωλκ *portans* τολκ (dans ad ferendum) *suspendens*.

3. Praestat hinc diligenter advertere , non paucas adesse radices , quae licet primariae ex earundem forma videantur , quum tamen e duabus primariis in unam coaluerint syllabam , vere sunt radices *compositae monosyllabae* , ut ρωτ *germinans* , *producens* est ab ερ *faciens* et ορωτ *novus* , *recens* per contractionem , et aphaeresin.

4. *Dissyllabae* e contrario ulla absque contractione e duabus radicibus primariis una consociatis existunt , ex. gr.

κειοτ& *execrans* (blasphemans) a κω *dicens* , et οτ& *execratio*
 (blasphemia) .

κνεκω *submittens* a κνε *inclinans* , et κω *caput*.

μεεεητ *satisfaciens* a μεε *implens* , et εητ *cor*.

κωρρ&τ *dormiens* a κωρ *extendens* , et ρ&τ *pes*.

5. Hujusmodi *compositis dissyllabis* efformandis inserviunt prae aliis sequentes primariae radices : ερ *faciens* ; † *dans* ; κι vel κι *capiens* ; ει *jacens* ; κω vel κω *ponens* , quae saepius initio , in fine rarius , ad-

veniunt aliis primariis radicibus aut secundariis, prout exempla demonstrant:

- (ρ) ῥπϵϵδ T.)
 ερφϵϵδ M.) *succedens* (ital. *rimpiazzare*) . . ab ρ *faciens*, et πϵϵδ.
 ελπϵϵ B.) *locus, gradus.*
- ῥδc T.)
 ερδc M.) *senescens* . . ab ρ . . . et δc *antiquus.*
 ελεc B.)

Nonnunquam ερ apparet sub forma ρι, quod est per aphaer. ab ιρι (1) v. g.

- ριϵϵ T.)
 ριϵι M.) *plorans* . . . ab ρ *faciens*, et (ϵοοϣ T.)
 λιϵι B.) (ϵωοϣ M.) *aqua.*
 (ϵδϣ B.)
- (†) †εε *ebrius* a † *dans* . . et εε *labens.*
 †εητ *observans* a † et εητ *cor.*
 τδοϣε *segregans* a † (2) . . . et οϣε *distantia.*
 τδζρο *roborans* a † . . . et ζρω *robur.*
 τδπρω *vivificans* a † . . . et ωπρ *vita.*
 τεcτo *respuens* a † . . . et ceτ *rejiciens.*
 τcδβo *docens* a † . . . et cδω *scientia.*
 ϵδϣ† *valde producens* . . . a ϵηϣ *multitudo*, et † *dans.*
- (ζι) ζιϣωϵ *participans* a ζι *capiens*, et ϣωϵ *portio.*
 ζιπεϵ *consors* a ζι . . . et πεϵ *cum.*
 εδπζι *condemnans* a εδπ *judicium*, et ζι *capiens.*
- (ει) ειπρω T.)
 ειφρω M.) *respiciens* . . . a ει *jaciens*, et (πρω T.)
 ειπρω B.) (φρω M.) *vultus.*
 (πρω B.)
- ειλδ T.)
 ειλδc M.) *calumnians* . . . a ει . . . et (λδ T.)
 ειλec B.) (λδc M.) *os, oris.*
 (λεc B.)
- (κω) vel (χω) κδρω T.)
 χδρω M.) *silens* . . a κω vel χω *ponens*, et (ρω T.M.)
 κδλω B.) (λω B.) *lingua.*

6. *Polysyllabae radices compositae a pluribus radicibus oriuntur, ex. gr.*
 †τωκρητ *animum addens* . . a † *dans*, τωκ *favilla*, et ρητ *cor.*

(1) Vide superius paragraph. II. num. 4. (2) Supr. num. 2.

εργαρυγρητ *patientiam sumens* . . ab ερ *faciens* , εργαυ *remorans* ,
et ρητ *cor*.

ερατψαυ *inutile esse* . . ab ερ *faciens* , ατ *sine* , et ψαυ *utilitas*.

7. Quaecumque denique radix sive simplex, sive derivata, sive composita, nonnullis praepositionibus aucta, fit *polysyllaba*, id quod inferius patebit.

C A P U T II.

DE NOMINE.

1. *Nominis* notatione in praesens voces illas comprehendimus, quibus res absolute existentes denotandi vis est, *substantiva* videlicet nomina sive propria illa sint, sive *appellativa*, sive etiam *abstracta* quae vocant; namque de vocibus accidentia sive rerum proprietates tantum indicantibus (1) seorsim agendum.

2. Quadrifarie nomina sunt consideranda; et primo quod ad ipsorum *naturam*; deinde quod ad *genus*; tertio quod ad *numerum*; quod ad varios tandem respectus ad ceteras orationis voces seu partes.

De nominum natura.

§ I.

1. Juxta canones de radicibus superius traditos (2), nomina quoque dispartienda sunt in *primaria*, *derivativa*, atque *composita*.

2. Quae a nulla alia *radicali* voce profluunt, sed ipsa per se veluti origines sunt atque primariae radices, ea *nomina primaria* dicuntur; hujusmodi sunt:

αοοτ	T.	αωοτ	M.	αατ	B.	<i>aqua.</i>
ρω	T.	ρω	M.	λω	B.	<i>os, oris.</i>
ρατ	T.	ρατ	M.	λετ	B.	<i>pes.</i>
ρη	T.	ρη	M.	πε	B.	<i>sol.</i>
ωε, οοε	T.	ιοε	M.	ιαε	B.	<i>luna.</i>

Annotatio.

„ Animadvertendum est simplices radices plerasque utramque in se ra-

(1) Cf. Cap. I. can. VII. supr.

(2) Canon. praesertim II.

„ tionem habere nominis scilicet substantivi, et adjectivi, prout et rem
 „ notant, et alicujus subjecti qualitatem, ex gr. ωβϣ *oblivio* perinde
 „ significat ac *obliviscens*; ζο *semen*, et *qui seminat*; ζπο *generatio*
 „ atque *genitor*; ωρϙ *messis* et *messor*. Ceterum quando vere nomen
 „ sit, sive substantivum adpositus articulus docet „.

3. *Derivativa* nomina aliquando monosyllaba manent, quandoque ve-
 ro fiunt dissyllaba. In priori casu

aut vocalem tantum mutant: τολλ *murus* . . . a τωλλ *claudens*.
 πδϣ *rete* . . . a πωϣ *extendens*.
 κοητ *creatio* . . . a κωητ *creans*.

aut unam ex lit. τ, ϙ, εϣ ad- ροητ *doctor* . . . a ρωη *instituens*.
 sciscunt ulterius: οτολλεϣ *praesepe* . . . ab οτωλλ *manducans*.
 βορβϙ *insidiae* . . . a βορβ *venator*.

4. In altero casu augentur lit. ϙ vel εϣ, simulque vocalem mutant e
 longa plerumque in brevem, ex. gr.

ρωτβ *occidens* ροτβϙ *caedes*.
 ρωτη *facile reddens* ροτηϙ *facilitas*.
 κορθεη *dirigens* κορθεηϣ *telum*.

5. Nonnunquam ita derivantur nomina, ut vocalem primitivi mutant
 vel in diphthongum, assumantque aliam in fine vocalem, ε videlicet The-
 baice, et ι Memphitice, ex gr.

ρωρ *cingens* ρωιρε *fascies* (ital. *fascio*).
 κωπ *abscondens* κηπε *latibulum*.
 τωπ *deglutiens* τειπε *sapor, gustus*.
 ρεϙ *gignens* ρεϙι *pullus*.

6. *Composita* nomina e primariis derivatisque nominibus coalescunt,
 ex. gr.

κδϙο *mentum* a κδϙ *os, ossis*, et ϙο *os, oris*.
 βδλρητ *ingenuus, apertus* . . . a βδλ *oculus*, et ρητ *cor*.
 λδρητ *gulosus* a λδ *lingua*, et ρητ *idem*.

7. Quaedam voces propter hujusmodi unionem mutationibus obnoxiae
 fiunt, sic ροοτ T. ρωοτ M. *aqua* in compositione effertur ροτ; τητ
 T. θεοτ M. *ventus* τοτ; ροοηε T. ροηι M. *pastor* evadit ρεη
 vel ρεηε, ex. gr.

ροτβερτ *aqua rosacea* a ροοτ, et βερτ *rosa*.

ΤΟΥΛΙΤ *ventus occidentalis* . . . a ΤΗΥ , et ΕΛΙΤ *occidens*.
 Λ&ΠΕCOOY *pastor ovium* . . . a ΛOOΠΕ , et ΕCOOY *ovis*.

8. Nominibus compositis accensenda sunt, primo; quae vulgo dicuntur nomina *abstracta*; secundo, nomina *actionis*; tertio nomina *loci et temporis actionis*. Legibus adeo certis constantibusque eorundem compositio in unaquaque specie subjacet, ut vel ex hoc aegyptiacae linguae praesentia maxime eluceat, et vetustioribus linguis eadem comparata iis antecellere videatur.

De nominibus abstractis.

§. II.

1. Voces denotantes *qualitates* praecisas a subjecto cujus ad instar attributorum sunt, usurpatasque in oratione tanquam entia realia, *nomina abstracta* appellamus.

2. Nomina hujusmodi ab adjectivis proficiscuntur.

3. Praepositionis monosyllabae ΛΙΤ Τ., ΛΕΤ Μ., cujus vis esse videtur attributum vel qualitatem notare, praecipuum officium est in constituendis nominibus abstractis, ex. gr.

ΛΙΤ&ΩΒ Τ. *debilitas* (attributum scilic. hominis debilis) . . . a
 ΩΒ *debilis*.

ΛΙΤ&ΗΚΕ Τ. *paupertas* a ΗΚΕ *pauper*.

ΛΕΤ&ΔΥ Μ. *frigedo* a ΔΥ *frigus*.

ΛΕΤ&ΔΙ Μ. *amor* a ΔΙ *amans*.

ΛΕΤ&ΔΙΕ Μ. *pulchritudo* a ΔΙΕ *pulcher*.

ΛΕΤΠ&ΥΤ&Λ&Κ&Ζ *obstinatio* . . . a Π&ΥΤ *durus*, et Λ&Κ&Ζ
cervix.

ΛΙΤ&ΔΙ&ΖΟΛΕΤ *avaritia* . . . a ΔΙ *amans*, et ΖΟΛΕΤ *argentum*.

ΛΙΤΡΕΥ&ΖΕΤ&ΨΗΡΕΨΗ *occisio infantium* . . a ΡΕΥ *possessor* (*faciens*), ΖΕΤ *occisio*, ΨΗΡΕ *filius*, et ΨΗ *parvus*.

ΛΕΤ&ΔΙΡΩΛΙ *philanthropia* . . a ΔΙ *amans*, et ΡΩΛΙ *homo*.

ΛΕΤΡΕΥ&Ρ&Ε&ΠΟΥΥΙ *beneficentia* . . a ΡΕΥ *possessor*, ΕΡ *faciendi*, Ρ&Ε *opera*, et ΠΟΥΥΙ *bona*.

ΛΙΤ&ΤΤΩΤΗ&ΖΗΤ *contumacia* . . ab ΔΤ *sine*, ΤΩΤ *temperantia* (*persuasio*), et Η&ΖΗΤ *cordis*.

μετ&τρωτεμ *incredulitas* . . . ab &τρωτεμ *non intelligens, non audiens.*

De nominibus actionis.

§. III.

1. *Actionis* nomina in hoc conveniunt cum *abstractis*, quod et ipsa a subjecto et ab adjunctis temporis abstrahant, verum nonnihil ab illis differunt quod rem denotent in actu esse.

2. Radix affecta notione accidentis sive qualitatis evadit nomen actionis assumpta ab initio particula monosyllaba βιν T., vel χιν M. actionis praesentiam fere denotante, quaeque nunquam occurrit a voce se juncta, ex. gr.

βινρωμ (actio imperantis) *imperium* . . . a ρωμ *jubens.*
 βινρωπε (actio capientis) *captura* . . . a ρωπε *capiens.*
 βινπ&ρ (actio videntis) *visio* . . . a π&ρ *videns.*
 χινμωμ (actio ambulantis) *iter* . . . a μωμ *ambulans.*
 χινμωρ (actio benedicentis) *benedictio* . a μωρ *benedicens.*

In Thebana dialecto βιν pro βιν scribitur sequente alia μ (euphonic) ut βινμμωμ *bellum* a μμωμ *proelians.*

3. Nomina *actionis* formantur quoque mediante ρ& actio (ab ρ *facere* e. g.

ρ&ωμ *exclamatio* . . . ab ωμ *exclamans.*
 ρ&ωρ *messis* . . . ab ωρ *messor.*

Forma hujusmodi in dialecto thebana praecipue obtinet.

De nominibus actionis locum innuentibus.

§. IV.

1. Per nomen *primarium* μ& locus sequente nota secundi casus, nempe praepositione η, constituuntur *nomina loci et temporis actionis*, ex. gr.

μ&ηρω (locus potationis) *caupona.*
 μ&ημωμ (locus pastoris) *pascuum.*
 μ&ημωμ (locus incolae) *habitatio.*
 μ&ηρ&μ (locus judicantis) *tribunal.*
 μ&ημωμ (locus arboris) *silva.*

οὐκ ἠδ' ἄλλοι (locus uvae) *vineae*.

οὐκ ἠψω ὄψυι (locus sacrificii) *altare*.

2. Istiusmodi voce οὐκ non variata ad haec nomina efformanda unaquaeque ex tribus dialectis utitur.

De genere nominum.

§. V.

1. Masculinum et femininum genus tantum in nominibus agnoscit lingua aegyptiaca.

2. Cognitio generis cuiusque nominis ab usu pendet; verum quomodo ab uno genere in aliud aliqua nomina moveantur paucis habe:

3. Quatuor modis nomen e masculino transit in genus femininum. I. Per formae mutationem; II. Variato nomine in fine; III. Mutata forma simul et variato nomine in fine; IV. Per adpositionem articuli.

I. Forma immutatur per solam vocalium mutationem, ex. gr.

ψηρε T.) *filius* (ψερε T.) *filia*,
 ψηρι M.) (ψερι M.)

II. Dupliciter nomina in fine variantur:

α. Si nomen masculinum vocali brevi terminetur, ut in femininum transeat, haec producitur; ex. gr.

ελλο T.) *senex* (ελλω T.) *anus*.
 δελλο M.) (δελλω M.)

βλλε T. *caecus* βλλη T. *caeca*.

οτρο *rex* οτρω *regina*.

β. Nomen masculinum consona terminatum transit in femin. assumpto ε in fine juxta theb. dialectum, et ι juxta memphiticam, ex. gr.

ψωε T. *socer* ψωεε *socrus*.

ειηβ M. *agnus* ειηβι *agna*.

III. Variatis forma simul et terminatione nominis, variatur genus, sed hoc rarius, ex. gr.

coni *frater* cωne *soror*.

ειειβ T. *agnus* ειδειβε *agna*.

IV. Tres recensiti modi minus frequenter occurrunt; communius genus dignoscitur ope articuli π vel πι T., φ vel φι M. qui masculino; et τ

T., Θ M., atque † qui feminino inserviunt : de his autem post pronomi-
na agendum erit.

4. Deficiente articulo, sexus non semel exprimitur per verba :

ἄνθρωποι T. *masculus* ἄνθρωποι *femina*.
ἄνθρωποι M. *idem* ἄνθρωποι *idem*.

Namque ἄνθρωπος ex. gr. generatim est *infans*, sed ἄνθρωποι ἄνθρωποι *in-*
fans masculus, ἄνθρωποι ἄνθρωποι *infans femina*.

De numero nominum.

§. VI.

1. Numeri in nominibus duo tantum sunt *singularis* et *pluralis*, et
hi plerumque ab articulis indicantur, ut suo loco explicaturi sumus. Plu-
ralis inducit nonnunquam nominibus mutationes, violentas enim vero,
quae ad pluralitatem indicandam per se sufficiunt.

2. Harum autem vicissitudinum quum nulla forte regula assignari pos-
sit, consultius ducimus, rei illustrandae causa, tabulam hic subjungere
formarum magis irregularium:

ἄνθρωπος *corvus* . . ἄνθρωποι *corvi*.
ἄνθρωπος *torquis* . . ἄνθρωποι *torques*.
ἄνθρωπος *gigas* . . ἄνθρωποι *gigantes*.
ἄνθρωπος *locus* ἄνθρωποι *loci*.
ἄνθρωπος *senex* . . ἄνθρωποι *senes*.

ἄνθρωπος T. *caelum* . . ἄνθρωποι *caeli*.
ἄνθρωπος M. *caelum* . . ἄνθρωποι *caeli*.
ἄνθρωπος T. *caput* . . ἄνθρωποι *capita*.
ἄνθρωπος M. *caput* . . ἄνθρωποι *capita*.
ἄνθρωπος *alimentum* . ἄνθρωποι *alimenta*.
ἄνθρωπος *inimicus* . ἄνθρωποι *inimici*.
ἄνθρωπος *solitudo* . ἄνθρωποι *solitudines*.
ἄνθρωπος *caecus* . . ἄνθρωποι *caeci*.
ἄνθρωπος *claudus* . ἄνθρωποι *claudi*.

ἄνθρωπος *pistor* . . ἄνθρωποι *pistores*.
ἄνθρωπος *bos* ἄνθρωποι *boves*.
ἄνθρωπος *bubulcus* . ἄνθρωποι *bubulci*.
ἄνθρωπος *locusta* . . ἄνθρωποι *locustae*.

ἄνθρωπος *lacry-* (ἄνθρωποι T.) *lacry-*
ma (ἄνθρωποι M.) *mae*.
ἄνθρωπος *hora* . (ἄνθρωποι T.) *horae*.
(ἄνθρωποι M.)
ἄνθρωπος *doctrina* . ἄνθρωποι *doctrinae*.
ἄνθρωπος *infans* . . ἄνθρωποι *infantes*.

ἄνθρωπος T.) *flumen* (ἄνθρωποι) *flumi-*
ἄνθρωπος M.) (ἄνθρωποι) *na*.
ἄνθρωπος *rex* . . . ἄνθρωποι *reges*.
ἄνθρωπος *janua* . . . ἄνθρωποι *januae*.
ἄνθρωπος *mutus* . . ἄνθρωποι *muti*.
ἄνθρωπος *carcer* . ἄνθρωποι *carceres*.

ἄνθρωπος *canis* . . ἄνθρωποι *canes*.
ἄνθρωπος *virga* . . . ἄνθρωποι *virgae*.
ἄνθρωπος *thesaurus* . ἄνθρωποι *thesauri*.
ἄνθρωπος *mensis* M. . . ἄνθρωποι *menses*.

ἄνθρωπος *frater* . . (ἄνθρωποι T.) *fratres*.
(ἄνθρωποι M.)

<p> εΡΑ <i>opus</i> . . (εΡΗΤΕ T.) <i>opera</i>. (εΡΗΟΤΙ M.) εΡΟΨ <i>serpens</i> . . εΡΟΤΙ <i>serpentes</i>. <hr/> εΙΩΤ <i>pater</i> . . . εΙΟΤΕ <i>patres</i>. ΖΟΕΙC <i>dominus</i> (ΖΕΙCΟΟΤΕ) <i>domi-</i> (ΖΙCΟΟΤΕ) <i>ni</i>. ΨΩΤ <i>mercator</i> . . ΨΟΤ <i>mercatores</i>. ΖΔΛΕΟΤΛ <i>camelus</i> .. ΖΔΤΕΔΛΙ <i>ca-</i> <i>meli</i>. <hr/> εΟΤΡΙΤ T.) <i>custos</i> (εΟΤΡΔΤΕ) <i>custo-</i> οΤΡΙΤ M.) <i>custos</i> (οΤΡΔΤ) <i>des</i>. εΔΛΗΤ <i>avis</i> . (εΔΛΔΔΤΕ T.) (εΔΛΔΤ M.) <i>aves</i>. </p>	<p> εΒΟΤ T. <i>mensis</i> . . εΒΔΤΕ <i>menses</i>. ΡΗΤ <i>palma</i> ΡΔΤ <i>palmae</i>. <hr/> εΟΟΤ <i>aqua</i> . . εΟΤΕΙΟΟΤΕ <i>aquae</i>. εΖΙΕ <i>mulier</i> . . εΖΙΕ <i>mulieres</i>. ΖΟΕ <i>murus</i> . . . εΖΗ <i>muri</i>. ΖΟΙ <i>navis</i> εΖΗΤ <i>naves</i>. ΡΩΚ <i>servus</i> . . . εΒΙΔΙΚ <i>servi</i>. ΖΟΕΙC <i>herus</i> . . βΙCΕΤ <i>heri</i>. ΙΟΕ <i>mare</i> . . . ΔΕΔΙΩΟΤ <i>maria</i>. βΑΤΕΩΙΤ <i>institutor</i> . βΑΤΕΩΙΤ <i>institutores</i>. εΘΟ <i>equus</i> εΘΩΡ <i>equi</i>. </p>
--	---

De nominum declinatione.

§. VII.

1. Cum aegyptiorum nomina in quovis numero sint indeclinabilia, eorum casus, seu verius nexus cum reliquis sermonis partibus, non ex terminatione, ut est apud graecos et latinos, verum ex praepositionibus fungentibus vice casuum dignoscuntur.

2. Hujusmodi praepositiones, vel separatae sunt, vel nominibus conjunctae.

3. Prioris generis quinque numerantur; et hae immediate locum obtinent ante articulos in unoquoque genere atque numero.

I. Pro primo casu ἡὲ T., ἡὲ M.

4. Quum initio orationis propositionis subjectum collocatur, id nullo indiget signo, locus enim ipse monet casum esse *nominativum*, ex. gr. **ΠΙΖΩΡ ΔΨΟΛ ἔΠΕΨΩΙΚ** *Horus attulit panem suum*.

5. Si vero antecedit verbum, tunc subjectum, quod medium aut finem propositionis occupat, particulam ἡὲ vel ἡὲ praeseferat necesse est, quo illico innotescat esse in casu *nominativo*, ex. gr. **ΔΨΟΛ ἡὲ ΠΙΖΩΡ ἔΠΕΨΩΙΚ**, vel **ΔΨΟΛ ἔΠΕΨΩΙΚ ἡὲ ΠΙΖΩΡ**.

6. ἡὲ, aut ἡὲ particula prorsus resolvenda est in ἡ *propter*, *per*, *ut* (comparationis), atque β, vel **ζε** *dicere*, quasi sit ὡς εἰπεῖν. Phrasis ex. gr. Psal. 44, 13. **εὐθέτωψτ ἔμοϋ ἡὲ ΠΙΨΕΡΙ ἡὲ ΤΥΡΟC** :

προσκυνήσουσιν αὐτῷ θυγατέρες Τύρου (1), construi quoque posset ex indole linguae aegyptiacae ἐνὲ ἡγε πικερι ἡτε ττροσ ορωπτ ἄλλοσ erunt illae (idest) filiae Tyri adorantes eum.

II. Pro secundo casu ἡτε,

7. Haec praepositio regimen exprimit, seu nexum subjecti possidentis ad rem possessam, ex. gr. Ps. 44, 10. πικερι ἡτε πιοτρωσ : θυγατέρες βασιλέων.

III. Pro tertio casu ρδ,

8. Valet *ad*, sed haec rarius usurpatur; ejus loco praepositiones conjunctae obtinent ἡ et ἄ.

IV. Pro quarto casu ἐ,

9. Regimini verbi inservit, notat enim actionis terminum, ex. gr. Apoc. 6, 5. δλωττε ἐ πικερωσπ ἡζωσπ : ἡκουσα τοῦ τρίτου ζώου. Ibid. 9, 1. δινδτ ἐ οσρσσ : εἶδον ἀστέρα.

V. Pro sexto casu ἐβδλ,

20. Non hujus tantum, verum ope aliarum quoque praepositionum eadem copulatarum ablativus in lingua aegyptiaca innuitur, ut infra :

ἐβδλρἡ T.)	} <i>intus.</i>	ἐβδλ B.)	} <i>ex, de.</i>
ἐβδλρπ M.)		ἐβδλρδ T. M.)	
ἐβδλρρἡ T.)	} <i>subtus.</i>	ἐβδλρρ B.)	
ἐβδλρρπ M.)			

Alia praepositio ad eundem hunc casum pertinens est ἡρἡτ *e, per*. Sed de compositione et respective analysi harum praepositionum alibi sermo redibit, nunc de *conjunctis*.

41. Praepositiones nominibus *conjunctae* in qualibet dialecto sunt ἡ et ἄ; utraque porro eandem vim habet cum superioribus *separatis*, et non uni casui inserviunt, ex. gr. δινδτ ἐοσρσσ (supr. n. 9.) aequè scribi

(1) Translatio τῶν ὁ juxta cod. vatic. quem sequitur versio memphitica psalterii, Romae 1749. edita.

poterat ἡγορευσι; ἡγορευσι ἡτε ἡγορευσι, vel ἡγορευσι; ex quo inferes ad articulos facile referri posse hasce praepositiones.

12. ἡ recipiunt nomina a β, θ, λ, π, et φ incipientia; reliqua vero ἡ, ex gr. περὶ ἡγορευσι *dixit regi*; περὶ ἡγορευσι *dixit reginae*.

13. Thebana dialectus ἡ et ἡ saepe mutat in εε et εη; quod in aliis dialectis rarius evenit.

Annotatio.

„ Nulla peculiaris interjectio occurrit in lingua aegyptiaca pro vocativo; is vero ab articuli absentia tantummodo designatur; ex. gr. ἡγορευσι ἡγορευσι ἡγορευσι ἡγορευσι *vocavit eum ab a Horus, dicens, Hatre! Hatre!* „

C A P U T III.

DE PRONOMINE.

Pronomina aegyptiorum dividuntur (non secus ac radices et nomina, prout superius cap. I. et cap. II.) in *simplicia*, *derivativa*, et *composita*.

De pronomine simplici.

§. I.

Simplicia seu *primaria* pronomina ea dicimus, quae fontes sunt et origines aliorum pronominum, vel quorum compositionem ingrediuntur; suntque proinde inseparabilia, cum semper adhaereant aut articulo, aut praepositioni, tum nomini quoque, atque iis verbalibus signis quae *temporum characteres* appellantur.

2. Pronomina *simplicia* constant una tantummodo littera sive consona illa sit sive vocalis, excepta secunda persona in numero plurali, haec enim syllabam constituit.

3. Prima persona sing. communis generis est; ex eo namque quod ipsa met loquatur, masculinam vel femininam esse personam statim innotescit.

4. Secunda singularis e contra, et tertia itidem singularis distinguuntur in unoquoque genere.

5. Communis generis sunt omnes personae pluralis numeri. Haec omnia in subjecto paradigmate, appositisque exemplis, perspicua fient.

Persona 1. sing. com. gen. Ι (1)	. . .	ego, mei, mihi, me etc.
1. plur. com. gen. Π	. . .	nos, nostrum, nobis etc.
2. sing. mascul. Κ	. . .	tu, tui, tibi, te etc.
2. sing. femin. Ε (2)	. . .	tu etc.
2. plur. com. gen. Τῆ Τ. Τει Μ.		vos, vestrum, vobis etc.
3. sing. mascul. Ϛ	. . .	ille, illius, illi, illum etc.
3. sing. femin. Ϙ	. . .	illa, illam etc.
3. plur. com. gen. ΟΥ	. . .	illi et illae, illorum, illarum etc.

Exempla.

(ι) ρωι παρδδχι ποτσοφιδ:

τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν. Ps. 48, 4.

διδι οτορ ἀπετεπσοι:

ἐδίψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με. Matth. 25, 42.

(η) μερεπεκκιδι ψωπι ριζωη πβοεις:

γένοιτο κύριε τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς. Ps. 32, 22.

(κ) εφετ ἐρρηι ἐζωκ ἦζε φραπ ἀφτ ἠιδκωβ:

ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ. Ps. 19, 2.

(ε) δριπωβω ἀπελδωο πεμ πιη πειωτ:

ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου. Ps. 44, 11.

(τη) Τ. δτετῆδδς παι:

ἐποτίσατέ με. Matth. 25, 41.

διτσεβοτῆ:

ἔδειξα ὑμῖν. Ioh. 10, 32.

(τεπ) Μ. ἀπεπερεσι ἐβολθεπ ρωτεπ ἦζε οτωετθερωω:

μὴ ἐξελεθάτω μεγαλορημοσύνη ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν. 1 Reg. 2, 3.

(1) Si quando pronomen Ι suffigendum sit verbo cum quarto casu conjugato mutatur in τ, ex. gr. Ps. 15, 11. εκέμδρτ ποτποϚ: πληρώσεις με ἐυφροσύνης.

(2) ε transit in ρ et ρε quotiescumque verborum temporibus tanquam character adnectitur, ex. gr. Ruth 2, 11. ρεβωκ ἐρδτεϚ ποτ-
λδωο ἠτεσοοτη ἀμωϚ δπ: ἐπορεύθης πρὸς λαὸν ὃν οὐκ ἤδεις;
sed haec loco suo plenius tradentur.

(ϗ) πιπνευμα ἴτε ρωϗ :

τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ. Ps. 32 , 6.

ϗσαρρωτ ἴτε πβοεις :

εὐλογητὸς κύριος. Ps. 30 , 22.

(c) cχh ἀπεκίθη ἐβολ ἴτε ταεπιθωια τηρc :

ἐναντίον σου πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου. Ps. 37 , 10.

(οτ) ειϗηϗ ἐβολ οττωοτ ἴπαχαχι τηροτ :

παρὰ πάντας τοὺς ἐχθρούς μου ἐγενήθη ὄνειδος. Ps. 30 , 12.

6. Pronomina *simplicia* tribus dialectis communia sunt.

7. Tertia pluralis οτ nonnunquam in ϗ contrahitur , ut Marc. 6 , 36. χατ ἐβολ ριπα ἴτοϗερωοτ M. ἀπόλυσον αὐτοὺς ἵνα ἀπελθόντες, κ. τ. λ. Dan. 9 , 10. πεϗπομοc παι ἴταϗταδατ T. τοῖς νόμοις αὐτοῦ οἷς ἔδωκε , pro χαοτ et ἴταϗταδαοτ.

8. Verbis pronomina *simplicia* fere universa affinguntur , significatio- nemque induunt quarti casus , prout deinceps videbimus.

De pronomine derivativo.

§. II.

1. Pronomina *derivativa* e simplicibus componuntur atque praepositionibus ἴτε , ἴ , ἴ , ἴρητ T. , et ἴρητ M. quae praepositiones quidem casuum vices gerunt , prout superius (cap. II. paragraph. VII.) vidimus.

Annotatio.

„ Praepositio separata ἴβι , ἴχε , nominativo , uti dictum est , inser-
„ viens , rectius pronomibus compositis accensetur „ .

2. Nonnullae ex commemoratis praepositionibus , cum assumunt pronomem simplex affixum , mutant vocalem suam si habent , vel si non habent , aliquam sibi adsciscunt. Ex. gr. ἴτε evadit ἴτη ante ι ; ἴτα ante κ , ϗ , c ; atque ἴτω ante τῆ vel τέη et οτ ; similiter ἴ fit πη , πα , πω ἀναλογικῶς. Excipe :

A. Quando praepositio ἴτε adjunctum habet e simplex pronom. 2 pers. sing. fem. , quod esset ἴτεε , fit contractio , ex. gr. Ruth. 2 , 11. ρεβωκ ἐρδατϗ ἴοτλαοc ἴτεεοοτη (pro ἴτεεοοτη) ἴμοϗ δπ : T. ἐπορεύθηc πρὸς λαὸν ὃν οὐκ ἴδεις ,

B. In thebana dialecto ἦτε et ἦ ante pronom. τῆ fiunt ἦτη, et πη; atque ἦτα et ηα ante pronom. οὔ, quod contrahitur in ὤ, prout exemplis inferius adducendis patebit.

3. Inter praepositionem εἰ accusativi, et pronomen simplex interseritur syllaba ωο ut fiat dissyllaba vox εἰωο, quae ante τῆ thebanum, aequae ac τεν et οὔ memphitic. vertitur in εἰωω.

4. ἦρητ T. ἦρητ M. omnibus praenominibus simplicibus adiungitur praeter ι; quam tamen litteram assumit, loco ε pers. 2. sing. fem. latentem in † idest ἦρητ† pro ηρητε; et hoc dialecto memphiticae proprium est, ex. gr. Ps. 86. 7. ἰσχε κε ρεψωδπωπι ἦτε πηετοὔ ποψ τηροὔ ἦρητ† (†β&κι) M. ὡς εὐφραινομένων πάντων ἡ κατοικία ἐν σοὶ (ἡ πόλις).

5. Baschmurica dialectus peculiaribus formis gaudet in pronomibus derivativis separatis ad normam scilicet litterarum commutandarum huic dialecto propriam, prout in subjectis tabulis atque exemplis:

Pronomina derivativa separata, pro secundo casu.

Persona	Num.	Genus	T.	B.	M.	
1.	(singul.)	comm.	ἦται	ἦται, ἦτηι	ἦτηι ¹	<i>mei.</i>
	(plur.)	comm.	ἦταη	idem	idem	<i>nostrum.</i>
2.	(singul.)	mascul.	ἦτακ	idem	idem ²	<i>tui.</i>
	(plur.)	fem.	ἦτε	idem	idem	<i>tui.</i>
3.	(singul.)	mascul.	ἦτηη	idem	ἦτωτεη	<i>vestrum.</i>
	(singul.)	mascul.	ἦταψ	idem	idem	<i>illius.</i>
	(singul.)	fem.	ἦτασ	idem	idem ³	<i>illius.</i>
	(plur.)	comm.	ἦτατ	idem	ἦτωτ ⁴	<i>illorum, illarum.</i>

α ἄφρητ ἰογψφρη πεε οὔσον ἦτηι παρητ† παρηδαψ:
ὡς πλησίον, ὡς ἀδελφὸν ἡμέτερον οὕτως εὐηρέστουν. Ps. 34, 14.

β ἦπεκ† ἄπεθοὔαβ ἦτακ ἦδατ ἔπτακο:
οὐδὲ δώσεις τὸν δσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν. Ps. 15, 10.

γ φ† σεηδοὔωπη ψεν πηετρωψ ἦτασ:
ὁ θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώσκειται. Ps. 47, 4.

δ ατταψθαε εζρεη πηετρηη ἦτωτ:
τὸ στέαρ αὐτῶν συνέκλεισαν. Ps. 16, 10.

Pronomina derivativa separata, pro tertio casu.

Persona	Num.	Genus	T.	B.	M.	
1.	(singul.)	comm.	π&ι ¹	πηι	πηι ²	<i>mihī.</i>
	(plur.)	comm.	π&π	πηπ ³	π&π ⁴	<i>nobis.</i>
2.	(singul.)	mascul.	π&κ	πηκ ⁵	π&κ ⁶	<i>tibi.</i>
	(plur.)	fem.	πε	idem	idem ⁷	<i>tibi.</i>
3.	(singul.)	comm.	πητῆ ⁸	πητεπ	πωτεπ ⁹	<i>vobis.</i>
	(singul.)	mascul.	π&ς	πης ¹⁰ , πες	π&ς ¹¹	<i>illi.</i>
	(plur.)	fem.	π&ς	πης ¹² , πες	π&ς ¹³	<i>illi.</i>
	(plur.)	comm.	π&τ ¹⁴	πετ ¹⁵ , πηοτ ¹⁶	πωοτ ¹⁷	<i>illis.</i>

¹ π&ι π&ι ππωττε :

ἐλεήσόν με ὁ Θεός. Ps. 50, 3.

² βιωωιτ πηι ἐτεκμεθεηι :

ὁδήγησόν με ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου. Ps. 24, 5.

³ ἡσ&βηλ ξε &πβοεις &β&ωθ ψω&π πηπ ἡποτπερ&α :

εἰ μὴ κύριος σαβαώθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα. Isa. 1, 9.

⁴ ἴποτ ξε &κ&π ἡσ&κ οτορ &κψππ π&π :

νυνὶ δὲ ἀπόσω καὶ κατήσχυνας ἡμᾶς. Ps. 43, 10.

⁵ &τ&ρ&ε&κ ἐ&αἰ ἡρ&ρ&ε&λ : ἀπελτρεψ&λλ&οτψ πηκ :

δοῦλος ἐκλήθης; μή σοι μελέτω. 1 Cor. 7, 21.

⁶ εψ&οτ&ωρπ π&κ ἡοτ&οη&α :

ἐξαποστείλαι σοι βοήθειαν. Ps. 19, 3.

⁷ τ&εργι &β&β&τ&λ&π ωοτ&π&α&τψ &φ&η&θ&π&ψ&ε&β&ι&ω πε :

Θυγάτηρ βαβυλωνος μακάριος ὅς ἀνταποδώσει σοι. Ps. 136, 8.

⁸ οτοι πητῆ ἡτ&ρ&ε&ε&α&τ&ε&ς :

οὐαὶ δὲ ὑμῖν γραμματεῖς. Matth. 23, 13.

⁹ ἡτ&ψ&β&ω πωτεπ ἐψ&οτ ἡτε π&οεις :

φόβον κυρίου διδάξω ὑμᾶς. Ps. 33, 12.

¹⁰ ψψ ετορε&β ετ&εψ ε&τ πης ρῆ ἡοτ&ε&τ&ε&ε&ι :

ὁ Θεός ὁ ἅγιος δοξασθήσεται ἐν δικαιοσύνῃ. Isa. 5, 16.

¹¹ πε&β&λι&λ σε&κε&π&ω&ο&τ π&ς :

τὸ ὀλοκαύτωμά σου πιανάτω (αὐτῷ). Ps. 19, 4.

¹² &α&ρε . . . ἡτε τ&οτ&εἰ τ&οτ&εἰ κε πε&ς&εἰ πη&ς :

ἕκαστη τὸν ἴδιον ἄνδρα ἐχέτω. 1 Cor. 7, 2.

¹³ ἀπε&ο&τ&ω&ψ ἡ&ε τ&α&ψ&τ&χ&η ε&ο&ρ&ο&τ&ψ&ομ&ψ π&ς :

- ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου. Ps. 76, 3.
- ¹⁴ ΤΟΤΕ ΨΠΑΤΩΨΒ ΠΑΥ ΕΨΧΩΛΕΕΟC :
τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων. Matth. 25, 45.
- ¹⁵ ἦΤΑΨ ΖΕ ΠΕΖΕΨ ΠΕΥ ΖΕ ΟΥΔΠΤΗΙ ΔΠΔΚ ἦΟΥΞΡΗ ΕΟΥΨΛΕ :
ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐγὼ βρώσιν ἔχω φαγεῖν. Ioh. 4, 32.
- ¹⁶ ΠΕΥΒΗΟΥΪ ἦΤΕ ΠΕΥΒΙΖ ἦΣΕΪ ἦΞΤΗΟΥC ΠΗΟΥC :
τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ οὐ κατανοοῦσι. Isa. 5, 12.
- ¹⁷ ΜΕΟΙ ΠΩΟΥC ΚΑΤΑ ΠΟΥΒΗΟΥΪ :
δὸς αὐτοῖς κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν. Ps. 27, 4.

Pronomina derivativa separata, pro quarto casu.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.		
1.	(singul.	comm.	ἐλλοι	idem ¹	ἐλλοι	²	me.
	(plur.	comm.	ἐλλοι	idem ³	ἐλλοι	⁴	nos.
2.	(singul.	mascul.	ἐλλοκ	idem ⁵	ἐλλοκ		te.
	(fem.	ἐλλο	idem [*]	ἐλλο		te.
	(plur.	comm.	ἐλλωτι	ἐλλωτε	ἐλλωτε	⁹	vos.
3.	(singul.	mascul.	ἐλλοϋ	idem ¹⁰	ἐλλοϋ	¹¹	illum.
	(fem.	ἐλλο	idem ¹²	ἐλλο	¹³	illam.
	(comm.	ἐλλοου	ἐλλωου	ἐλλωου	¹⁶	illos, illas.

- ¹ ἐβολξα προ ἠπιδσεβης πηετιρι ἐλλοι ἦξωβ :
ἀπὸ προσώπου ἀσεβῶν τῶν ταλαιπωρησάντων με. Ps. 16, 9.
- ² ΞΕΨΗΛΙ ΔΙΞΠΑΥ ΔΙΞΕCΤΟΥ ἦΤΑΥ ΖΕ ΔΥΔΘΗΪ ἐλλοι :
υἱοὺς ἐγέννησα καὶ ὕψωσα, αὐτοὶ δὲ με ἠθέτησαν. Isa. 1, 2.
- ³ ΠΗΕΤΜΟCΪ ἐλλοι ΔΚΪΨΠΙ ΠΩΟΥC :
τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς κατήσχυνας. Ps. 43, 8.
- ⁴ ΜΕΠ ΞΡΗ ΓΔΡ ΠΔΠΔΡΞΙCΤΑ ἐλλοι ἐπποτε :
βρώμα δὲ ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ. 1 Cor. 8, 8.
- ⁵ ΔΨΕΡΕΤΙΠ ἐλλοκ ἦΟΥΨΞ :
ζῶν ἠτήσατό σε. Ps. 20, 5.
- ⁶ ΔΙΤΑΔΤΕ . . . ΕΟΥCΨΒΕ ἠΠΕΧΩΡΑ ΤΗΡΟΥ ΕΤΞΗΠΕΞΟΥΠ ΕΡΟ
Μἦ ΠΕΤΟΥCΗΟΥC ἐλλο ἦCΕΡΞΔΛ ἐλλο :
δέδωκά σε . . . εἰς ἐμπαιγμὸν πάσαις ταῖς χώραις ταῖς ἐγγιζούσαις
πρὸς σὲ καὶ ταῖς μακρὰν ἀπεχούσαις ἀπὸ σοῦ καὶ ἐμπαίζονται
ἐν σοὶ. Ezech. 22, 4, 5.

* εψτσιο έμο ζεν πωτ ήτε πισοτο :

στέαρ πυροῦ έμπιπλῶν σε. Ps. 147, 2.

7 οτοπ πιε ετπαμοτοτ έμωτ ή εψηδέετε ζε εψηρε ποτψέωε έπποττε :

πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξη λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ. Ioh. 16, 2.

8 βισι έμωτεπ πιπγλη ήπεεζ :

έπαρθητε πύλαι αἰώνιοι. Ps. 23, 7.

9 †νεκτα ήπαβελ ήσα έβδλ έμδτεπ :

ἀποσρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν. Isa. 1, 15.

10 ποτρο εφέεληλ έμοογ έμδψω :

ὁ βασιλεὺς ἀγαλλιᾶσατε σφόδρα. Ps. 20, 2.

11 ετέψη επεσнт ήζε ήετταινοτ εή πεπδβ . . . εή πεττεληλ έμδψ ήρητγ :

καὶ καταβήσονται οἱ ένδοξοι καὶ οἱ μεγάλοι . . . καὶ ὁ ἀγαλλιώμενος έν αὐτῇ (sic edit. Compl. al. αὐτῶ). Isa. 5, 14. al. 15.

12 ήεογ δψγισε† έμοο (†οικοομепη) έζεπ πιδμδιογ :

αὐτὸς ἐπὶ θαλασσῶν έδεμελίωσεν αὐτὴν (τὴν οἰκουμένην). Ps. 23, 2.

13 οτδαι ήπετζω έμδς έπετπαποτγ ζε ψδτ δτω πετζδτ ζε πδποτγ :

οὐαὶ οἱ λέγοντες τὸ πονερόν καλὸν καὶ τὸ καλὸν πονερόν. Isa. 5, 20.

14 οτδε ήετβηκ έρογп ήεττήκω έμοοτ δп έβωκ έρογп :

οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν. Matth. 23, 13.

15 δμοпи έμωοτ βδσοτ ψδ έπεεζ :

ποιμανον αὐτοὺς καὶ έπαρον αὐτοὺς έως τοῦ αἰῶνος. Ps. 27, 9:

16 οτρεθο πεε οττεμδμει πηετε έμοоп οτκδ† έμδτ :

ίππος καὶ ήμίονος, οἷς οὐκ έστι σύνεσις. Ps. 31, 9.

Pronomina derivativa separata, pro sexto casu.

Persona	Num.	Genus	T.	B.	M.	
1.	(singul.)	comm.	ήρηт	idem	ήζηт	¹ a me.
	(plur.)	comm.	ήρηтн	idem	ήζητεп	² a nobis.
2.	(singul.)	mascul.	ήρηтк	idem	ήζηтк	a te.
	()	fem.	ήρηте	idem	ήζη†	⁴ a te.
	(plur.)	comm.	ήρηтнте- пог ⁵	idem	ήζητεп- θηпог	a vobis.

Persona	Num.	Genus	T.	B.	M.	
3.	(singul.	mascul.	ἤΡΗΤΥ ⁶	idem	ἠΨΗΤΥ ⁷	<i>ab illo.</i>
	(plur.	fem.	ἠΡΗΤΣ ⁸	idem	ἠΨΗΤΣ ⁹	<i>ab illa.</i>
		comm.	ἠΡΗΤΟΥ ¹⁰	idem	ἠΨΗΤΟΥ ¹¹	<i>ab illis.</i>

- ¹ σε ἠΨῆρηι ἠΨῆτ φΨ ἠΨε πιετχη :
ἐν ἐμοὶ ὁ θεὸς αἰ εὐχαί. Ps. 55, 13.
- ² ἐβῆλ δε πβοεις ψοπ ἠΨῆτεπ :
εἰ μὴ ὅτι κύριος ἦν ἐν ἡμῖν. Ps. 123, 1.
- ³ ἀτχεπεθοοτη ἠΨα οτειωτ με οτειδατ ερδι ἠρητε :
πατέρα καὶ μητέρα ἐκακολόγουν ἐν σοὶ. Ezech. 22, 7.
- ⁴ ιςχε κερεψμελψωπι ἠτε πνετοτποψ τηροτ ἠΨῆτ (†-
βδκι ἠτε φΨ) :
ὡς εὐφραينوμένων πάντων ἡ κατοικία ἐν σοὶ (ἡ πόλις τοῦ θεοῦ).
Ps. 86, 7.
- ⁵ ερωδπ οτρωμε ἠρηττητη (pro ἠρητήτεποτ) πε :
εἰάν καὶ . . . ἄνθρωπος ἔξ ὑμῶν (sic Didym. legit). Gal. 6, 1.
- ⁶ διρωπ ἐτοοτκ ἐτὲ οτωμε ἐβολ ἠρητεψ :
ἐνετειλάμην σοι . . . μὴ φαγεῖν ἀπ' αὐτοῦ. Gen. 3, 17.
- ⁷ σωτεπ πβοεις ἐπαΨρωοτ εταιωψ ἐβολ ἠΨῆτεψ :
εἰσάκουσον κύριε τῆς φωνῆς μου ἧς ἐκέκραξα. Ps. 26, 7.
- ⁸ τεκκλησια . . . με ἠλδατ ἠχωρὲ ἠρητς :
τὴν ἐκκλησίαν . . . μὴ ἔχουσιν σπῖλον. Eph. 5, 27.
- ⁹ πνεθμει ἀπεκρδπ σεπδψωπι ἠΨῆτς (ἠσιωπ) :
οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατασκηνώσουσιν ἐν αὐτῇ (ἐν τῇ
σιῶν). Ps. 63, 37.
- ¹⁰ πδψωοτ πεθλτψις ἠτε πθμνι ἠπδικδιος : ἀτω πβοεις
πδπδρμοτ ἠρητοτ τηροτ :
πολλαὶ αἰ θλίψεις τῶν δικαίων καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ρύσεται αὐ-
τοὺς ὁ κύριος. Ps. 33, 20.
- ¹¹ πδψωοτ πεθλτψις ἠτε πθμνι : οτορ ψπδπδρμοτ ἠΨε
πβοεις ἐβολ ἠΨῆτοτ τηροτ. Ps. idem.

Annotatio.

„ In textibus thebanensibus pronomina sexti casus hucusque recensita

„ passim obvia sunt sub hac forma ϩHT , $\text{ϩHT}\dot{\iota}$, ϩHTK , $\text{ϩHT}\psi$, ϩH-
 „ TC etc. exclusa scilicet praepositione $\dot{\iota}$ „.

De pronomine composito.

§. III.

1. Praeter simplicia, et derivativa pronomina, alia insuper habet lingua aegyptiaca, quae *composita* vocantur, a quibus perinde casus praesentantur: atque non minus ac illa sunt separata. Coalescunt ista a substantivis ϩO *facies*, *vultus*; pO *os*, *oris* et *caput*; $\text{p}\&\text{T}$ *pes*; et TOT *manus*, quibus una ex his praepositionibus praefigitur $\dot{\epsilon}$, $\dot{\iota}$ et $\text{ϩ}\&$, quae peculiariter casibus inserviunt, habentque suffixa simplicia pronomina, quorum est personas denotare atque genera. Formantur itaque in singulis casibus hoc pacto:

Pronomina composita, pro primo casu.

2. Constant primo e praepositione $\dot{\iota}$; deinde e monosyllaba voce TO T. ; $\text{T}\&$ B., ΘO M. quae per compendium scriptionis, ut videtur, a $\text{T}\text{ϩO}$, $\text{T}\text{ϩ}\&$ *faciem dare*, et hoc a \dagger *dans*, ϩO vel $\text{ϩ}\&$ *facies* provenit; tertio e pronomine simplici suffixo.

3. Quamvis autem in prima persona singul. et prima plur. comm. gen. extra regulam traditam $\&\text{ΠOK}$ *ego*, et $\&\text{ΠOΠ}$ *nos* prodire videantur, si tamen paullo attentius id pronomem consideres, in $\&\text{Π}$ praepositionem $\dot{\iota}$ deprehendes, atque in posteriore syllaba OΠ dignosces pronomem simplex Π primae pers. plur. (paragraph. I. hujus cap. num. 5.) de ϕ , κ non liquet.

Persona	Num.	Genus	T.	B.	M.	
1.	(singul.)	comm.	$\&\text{Π}\text{ϕ}$ $\&\text{ΠOK}$ ¹	$\&\text{Π}\&\text{κ}$ ²	$\&\text{ΠOK}$ ³	<i>ego.</i>
	(plur.)	comm.	$\&\text{Π}\dot{\iota}$ ⁴ $\&\text{ΠOΠ}$	$\&\text{Π}\&\text{Π}$ ⁵	$\&\text{ΠOΠ}$ ⁶	<i>nos.</i>
2.	(singul.)	mascul.	$\dot{\iota}\text{T}\text{κ}$ ⁷ $\dot{\iota}\text{TO}\text{κ}$ ⁸	$\dot{\iota}\text{T}\&\text{κ}$ ⁹	$\dot{\iota}\text{ΘOK}$ ¹⁰	<i>tu.</i>
	()	fem.	$\dot{\iota}\text{TO}$ ¹¹	$\dot{\iota}\text{T}\&$	$\dot{\iota}\text{ΘO}$ ¹²	<i>tu.</i>
	(plur.)	comm.	$\dot{\iota}\text{T}\omega\text{T}\dot{\iota}$ ¹³	$\dot{\iota}\text{T}\text{H}\text{T}\text{E}\text{Π}$ $\dot{\iota}\text{T}\&\text{T}\text{E}\text{Π}$ ¹⁴	$\dot{\iota}\text{Θ}\omega\text{T}\text{E}\text{Π}$ ¹⁵	<i>vos.</i>
3.	(singul.)	mascul.	$\dot{\iota}\text{TO}\psi$ ¹⁶	$\dot{\iota}\text{T}\&\psi$	$\dot{\iota}\text{Θ}\psi$ ¹⁷	<i>ille.</i>
	()	fem.	$\dot{\iota}\text{TOC}$ ¹⁸	$\dot{\iota}\text{T}\&\text{C}$	$\dot{\iota}\text{ΘOC}$ ¹⁹	<i>illa.</i>
	(plur.)	comm.	$\dot{\iota}\text{TOO}\text{T}$ ²⁰	$\dot{\iota}\text{T}\&\text{T}$	$\dot{\iota}\text{Θ}\omega\text{O}\text{T}$ ²¹	<i>illi.</i> <i>illae.</i>

- 1 **ζε ΔΠΟΚ ΔΠΓ ΟΥΘΗΚΕ : ΔΠΓ ΟΥΘΕΒΗΗ :**
ὅτι πτωχὸς καὶ πένθης εἰμι ἐγώ. Ps. 85 , 1.
- 2 **ΟΥΔΤΗΓ ΔΠΑΚ ΗΟΥΘΡΗ ΕΟΥΩΜ :**
ἐγὼ βρωσιν ἔχω φαγεῖν. Ioh. 4 , 32.
- 3 **ΔΠΟΚ ΖΕ ΑΦΡΗΓ ΗΟΥΚΟΥΡ ΠΑΙΣΩΤΕΜ ΔΠ :**
ἐγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον. Ps. 37 , 14.
- 4 **ΔΠΟΠ ΓΑΡ ΔΠΗ ΗΕΡΠΕ ΑΠΠΟΥΤΕ ΕΤΟΠΘ :**
ἡμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐσμεν ζῶντος (juxta Cod. Alex.) 2 Cor. 6 , 16.
- 5 **ΕΨΘΕ ΔΠΑΠ ΔΠΧΠΑ ΠΗΤΕΠ ΗΠΕΠΠΕΤΜΔΔΙΚΟΠ :**
εἰ ἡμεῖς ὑμῖν τὰ πνευματικὰ ἐσπείραμεν. 1 Cor. 9 , 11.
- 6 **ΔΠΟΠ ΕΠΕΔΙΔΙ ΔΕΠ ΦΡΔΠ ΑΠΒΟΕΙΣ :**
ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι κυρίου μεγαλυνθησόμεθα. Ps. 19 , 8.
- 7 **ΗΤΚ ΠΔΕΟΥΤ ΔΤΩ ΕΤΔΙΣΕ ΗΤΔΔΠΕ :**
σὺ δὲ δόξα μου καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλὴν μου. Ps. 3, 4.
ΠΕΘΕ ΠΙΛΔΤΟΣ ΖΕ ΟΥΚΟΥΠ ΒΕ ΗΤΚ ΟΥΡΡΟ :
εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ πιλάτος: οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σὺ; Ioh. 18 , 37.
- 8 **ΗΤΟΚ ΠΕ ΠΟΥΗΒ ΨΔ ΕΠΕΘ ΚΑΤΑ ΤΑΞΙΣ ΑΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ :**
σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν μελχισεδέκ. Ps. 109 , 4.
- 9 **ΗΤΔΚ ΠΕ ΠΔΨΗΡΕ ΔΠΑΚ ΔΙΧΠΑΚ ΑΠΠΟΥΤ :**
ὁιός μου εἶ σὺ , ἐγὼ σήμερον γεγεννηκά σε. Hebr. 5 , 5.
- 10 **ΗΘΟΚ ΖΕ ΔΚΨΟΠ ΔΕΠ ΠΝΕΘΟΥΔΒ :**
σὺ δὲ ἐν ἀγίοις κατοικεῖς. Ps. 21 , 4.
- 11 **ΗΤΟ ΖΕ ΟΥΠ ΟΥΘΗΓΕ ΠΗΤ ΕΒΟΛΘΗ ΤΕΨΤΥΧΗ :**
καὶ σοὺ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία. Luc. 2 , 35.
- 12 **ΟΥΘΘ ΗΘΟ ΘΩΓ ΕΡΕΟΥΘΗΓΙ ΣΠΠ ΗΤΕΨΤΥΧΗ. Idem.**
- 13 **ΗΤΩΤΗ ΑΗΤΡΕΜΡΔΤΨ :**
ὁμεῖς οἱ . . . ἐν πνεύματι πραότητος. Gal. 6 , 1.
- 14 **ΜΗ ΗΤΔΤΗ ΕΠ ΠΕ ΠΔΘΩΒ ΘΑ ΠΒΟΕΙΣ :**
οὐ τὸ ἔργον μου ὁμεῖς ἐστε ἐν κυρίῳ; 1 Cor. 9 , 1.
- 15 **ΔΠΟΚ ΔΙΧΟΣ ΖΕ : ΗΘΩΤΕΠ ΘΔΠ ΠΟΥΓ :**
ἐγὼ εἶπα , Θεοὶ ἐστε , Ps. 81 , 6.
- 16 **ΗΤΟΥ ΠΕΤΠΑΚΡΙΠΕ ΗΤΟΙΚΟΥΜΕΠΗ :**
αὐτὸς κρινεῖ τὴν οἰκουμένην. Ps. 9 , 9.
- 17 **ΠΣΟΒΠΠ ΖΕ ΗΘΟΥ ΑΠΒΟΕΙΣ ΨΟΠ ΨΔ ΕΠΕΘ :**
ἡ δὲ βουλὴ τοῦ κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μέγει , Ps. 32 , 11.
- 18 **ΗΤΟΣ ΖΕ ΠΔΣΡΤΑΧΡΟ :**

- ἡ δὲ (Ῥόδη) διίσχυρίζετο. Act. 12, 15.
 19 ἦθος δε εσμετι δε πιβωε ἡβωω πε :
 ἐκείνη δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρός ἐστι. Ioh. 20, 15.
 20 ἦτοοτ δε πεχάτ δε : ερδαι εἰ βηθλεεμ :
 οἱ δὲ εἶπον αὐτῶ· ἐν βηθλεὲμ. Matth. 2, 5.
 21 ἦωοτ ετρωπε οτοε ετρεἰ ενοη επτωοτη :
 αὐτοὶ συνεποδίσθησαν καὶ ἔπεσαν· ἡμεῖς δὲ ἀνέστημεν. Ps. 19, 9.

4. Hujusce pronominis significatio, sequente conjunctione ζωω T. B. ζω M. B. etiam, quoque, et adjuncto pronomine simplici, fit intensior:

T.	M.	B.	
εποκ ζωωτ ¹ vel εποκ ζω ²	εποκ ζω ³	επακ ζω ⁴	ego quoque
εποη ζωωη ⁵ vel εποη ζωη ⁶	idem	επαη ζωωη ⁷	nos quoque
ἦτοκ ζωωκ ⁸	ἦωκ ζωκ ⁹	ἦτακ ζωωκ	tu quoque
ἦτο ζωωτε ¹⁰	ἦο ζωωι ¹¹	ἦτα ζωωτε	tu quoque (fem.)
ἦτωτη ζωωτ- τητη ¹²	ἦωτεη ζω- τεη ¹³	ἦτατεη ζωωτ- τηοτ ¹⁴	vos quoque
ἦτοε ζωωε ¹⁵	ἦοε ζωε ¹⁶	ἦταε ζωωε ¹⁷	ille quoque
ἦτος ζωωε ¹⁸	ἦοε ζωε ¹⁹	ἦταε ζωωε ²⁰	illa quoque
ἦτοοτ ζωωτ ²¹	ἦωοτ ζωωτ ²²	ἦταε ζωωτ	illi, illae quoque

- ¹ πεχάε πατ δε : εποκ ζωωτ ἦτηαχοοε ητηη εη :
 ἔφη αὐτοῖς καὶ αὐτός· οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν. Matth. 21, 27.
² εεραη παε ζω εατοεεετ ἦεα ζωβ ηηε :
 ἔδοξε καμοὶ παρηκολουθηκότι ἀνωθεν πασιν. Luc. 1, 3.
³ εποκ ζω ἦπαχάε ψαμειε εεβοεε παερεη ητοερωτ
 τηροτ ἦτε ηκαεεε :
 καὶ ἐγὼ πρωτότοκον θῆσομαι αὐτὸν, ὑψηλὸν παρὰ τοῖς βασιλεύ-
 σι τῆς γῆς. Ps. 88, 28.
⁴ επακ ζω ειαεε ελατ πεχε ηβοεεε :
 καὶ ἐγὼ ἠμέλησα αὐτῶν, λέγει κύριος. Hebr. 8, 9.
⁵ εεροη ζωωη τηκεηηηηεεε ἦπατ ηηε :
 τί καὶ ἡμεῖς κινδυνεύομεν πασαν ὄραν ; 1 Cor. 15, 30.
⁶ εποη ζωωη τεπεεεεεεεεεε ητηη :
 καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς εὐαγγελιζόμεθα. Act. 13, 32.
⁷ εεβε πεε επαη ζωωη τεηεηεε εματ ἦτε ηποηε :

- διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ, 1 Thess. 2, 13.
- ⁸ ΖΕ ΗΤΟΚ ΖΩΩΚ ΟΠ ΠΕΛ ΗΠΗСОУС ΠΓΔΛΙΛΔΙΟС :
καὶ σὺ ἦσθα μετὰ Ἰησοῦ τοῦ γαλιλαίου. Matth. 26, 69.
- ⁹ ΖΕ ΗΘΟΚ ΖΩΚ ΠΔΚΧΗ ΠΕΛ ΙΗСОУС ΠΓΔΛΙΛΔΙΟС. Ibidem.
- ¹⁰ ΗΠΤΟ ΖΩΤΕ ΒΗΘΛΕΕΜ ΠΚΔΖ ΗΠΟΤΔΔΙ :
καὶ σὺ βηθλεὲμ γῆ ἰούδα, Matth. 2, 6.
- ¹¹ ΟΤΟΖ ΗΘΟ ΖΩΙ ΕΡΕ ΟΥСΗΓΙ СΙΠΙ ΗΤΕΨΤΧΗ :
καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία. Luc. 2, 35.
- ¹² ΗΠΤΩΤΗ ΖΩΩΤΤΗΤΗ ΔΤΕΤΗΤΒΒΕ ΕΤΒΕ ΗΨΔΖΕ ΗΤΔΙΖΟΟУ ΠΗΤΗ :
ἤδη ὑμεῖς καθαροὶ ἐστε διὰ τὸν λόγον ὃν λελάληκα ὑμῖν. Ioh. 13, 14.
- ¹³ ΗΘΩΤΕΠ ΖΩΤΕΠ СΕΛΨΔ ΗΤΕΤΕΠΙΔΡΑΤΟΥ ΗΠΕΤΕΡНОУ :
καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας. Ioh. 13, 14.
- ¹⁴ ΖΕΚΕΕС ΔΕ ΔΤΕΤΕΠΕΙΜΙ ΖΩΤΤΗΠΟΥ ΕΠΔΟΥ ΖΕ ΔΙΕΛΛΟΥΠΙ :
ἵνα δὲ εἰδῆτε καὶ ὑμεῖς τὰ κατ' ἐμὲ τί πράσσω, Eph. 6, 21.
- ¹⁵ ΔУΙ ΔΕ ΖΩУУ ΟΠ ΗΒΙ ΠΙΚΟΖΗМОС :
ἦλθε δὲ καὶ νικόδημος, Ioh. 19, 39.
- ¹⁶ ΖΕΠ ΟΥΜΕΘΗΠΙ ΠΔΡΕ ΦΔΙ ΖΟΥ ΧΗ ΠΕΜΔУ :
ἐπ' ἀληθείας καὶ οὗτος μετ' αὐτοῦ ἦν. Luc. 22, 59.
- ¹⁷ ΤΟΤΕ ΗΤΔУ ΖΩУУ ΠΨΗΠΙ УΠΔΖУΠΟТΔССΙ ΔΠΕΠТΔУТРЕ-
КЕ ΕΠΠΠΠ ΖУΠΟТΔССΙ ΠΗУ :
τότε καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς ὑποταγῆσεται τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τὰ πάντα ἐν παῖσι. 1 Cor. 15, 28.
- ¹⁸ ΗΠТОС ΖΩУС ΟΠ ΔСΩ ΗΟΥΨΗΡΕ :
καὶ αὐτὴ συνειληφυῖα υἱὸν. Luc. 1, 36.
- ¹⁹ ΔСЕРΒΩКΙ (ΗΘОС) ΖУС ΗΟΥΨΗΡΙ : Ibidem.
- ²⁰ ΕΖΟΥΠ ΕΤΠΗ (ΗТΔС) ΖУС :
εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν. Hebr. 9, 24.
- ²¹ ΗΠΤΟΥ ΖΩΟΥ ΟΠ ΠΕΔΥΕΙ ΕΠΨΔ :
καὶ αὐτοὶ γὰρ ἦλθον εἰς τὴν ἑορτήν. Ioh. 4, 45.
- ΤΔΙ ΤΘΕ ΜΔΡΕΠΕΖΙΟΜΕ ΖУΠΟТΔССΕ ΖΩΟΥ ΗΠΕΥΖΔΙ ΖΗ
ΖΩΒ ΠΠΠ :
οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ἐν παντί. Eph. 5, 24.
- ²² ΖΠΠΔ . . . ΗΠΟΥΨΩΠΠΙ ΔΜΔУ (ΗΘУУ) ΖΩΟΥ ΠΕΜΠΙ :
ἵνα . . . κἀκεῖνοι ᾧσι μετ' ἐμοῦ. Ioh. 17, 24.

Pronomina composita, pro tertio casu.

5. Formantur ope praepositionum ε& et ε̄ praefixarum vocibus substantivis π&τ *pes*, atque πο *os*, *oris*, adjuncto in fine pronomine simplici. Unde fit ε&ροι (*ori meo*) idest *mihī*; vel *versus me*; ε̄ρατκ (*pedi tuo*) idest *tibi*; vel *ad te*. Utriusque formae paradigmata subjungimus; antea monendo, formam alteram in dialecto memphitica haud occurrere:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ε&ροι	idem ¹	ε&λα&ι ²	<i>mihī, versus me.</i>
	(plur.)	comm.	ε&ροη	idem ³	ε&λα&η [*]	<i>nobis, etc.</i>
2.	(singul.)	mascul.	ε&ροκ	idem ⁴	ε&λα&κ	<i>tibi.</i>
	(singul.)	fem.	ε&ρο	idem ⁵	ε&λα	<i>tibi.</i>
	(plur.)	comm.	ε&ρωτῆ	ε&ρω- τη ⁶	ε&λατεη	<i>vobis.</i>
3.	(singul.)	mascul.	ε&ροϋ	idem ⁸	ε&λαϋ ⁹	<i>illi.</i>
	(singul.)	fem.	ε&ροϋ ¹⁰	idem	ε&λαϋ	<i>illi.</i>
	(plur.)	comm.	ε&ροου ¹¹	ε&ρω- ου ¹²	ε&λαυ ¹³	<i>illis.</i>

			T.	B.		
1.	(singul.)	comm.	ε̄ρατ	ε̄λετ		<i>mihī, ad me.</i>
	(plur.)	comm.	ε̄ρατῆ	ε̄λετεη		<i>nobis, etc.</i>
2.	(singul.)	mascul.	ε̄ρατκ	ε̄λετκ		<i>tibi.</i>
	(singul.)	fem.	ε̄ρατε	ε̄λετ		<i>tibi.</i>
(plur.)	comm.	ε̄ρατῆτεου	ε̄λετῆτηου ¹⁴		<i>vobis.</i>	
3.	(singul.)	mascul.	ε̄ρατϋ ¹⁵	ε̄λετϋ ¹⁶		<i>illi.</i>
	(singul.)	fem.	ε̄ρατϋ ¹⁷	ε̄λετϋ		<i>illi.</i>
	(plur.)	comm.	ε̄ρατου ¹⁸	ε̄λετου		<i>illis.</i>

¹ ἀρτψθοσγτ ε&ροι κε παιβοσγ πε η&α τμεθρηι:
ἐνδιέβαλλον με (*detrahebant mihī Vulg.*) ἐπεὶ κατεδίωκον δικαιο-
σύνην. Ps. 37, 21.

² ε&πετου&&β τηρου &τω ε&λα&ι:
περὶ πάντων τῶν ἀγίων, καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ. Eph. 6, 18. 19.

- ³ ΔΚΧΩΠΤ ΟΤΟΖ ΔΚΨΕΠΖΗΤ ΖΔΡΟΠ :
 ὠργίσθης καὶ ὠκτείρησας ἡμᾶς (*misertus es nobis* Vulg.) Ps. 59, 3.
- * ΠΕΧΡΙΣΤΟΣ . . . ΕΤΡΕΨΟΤΩΠΖ ΕΒΟΛ ΨΠΟΤ ΔΠΖΔ ΔΠΦΨ ΖΔ-
 ΛΔΠ :
 ὁ χριστὸς . . . νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν.
 Hebr. 9, 24.
- ⁴ ΕΤΕΤΩΒΖ ΕΠΨΩΠ ΖΔΡΟΚ ΗΖΕ ΟΤΟΠ ΠΙΒΕΠ ΕΘΟΤΔΒ :
 προσεύξεται πρὸς σὲ πᾶς ὅσιος. Ps. 31, 6.
- ⁵ ΠΔΤ ΕΡΩΟΤ ΤΗΡΟΤ ΖΗΠΠΕ ΕΤΘΩΟΨ ΟΤΟΖ ΔΤΙ ΖΔΡΟ :
 ἴδε πάντα, ἰδοὺ συνήχθησαν, καὶ ἤλθοσαν πρὸς σέ. Isa. 49, 18.
- ⁶ ΠΔΙΧΗ ΖΔΡΩΤΕΠ ΔΜΗΠΙ ΕΨΒΩ :
 καθ' ἡμέραν ἤμην πρὸς ὑμᾶς . . . διδάσκων, Mar. 14, 49.
- ⁷ ΚΔΤΔ ΘΗ ΕΤΖΙΚΕΟΠ ΠΗΠ ΠΕ ΔΜΗΟΤΕΠ ΕΠΕΠ ΖΔΛΔΤΕΠ ΤΗΡ-
 ΤΕΠ :
 καθὼς ἐστὶ δίκαιον ἐμοὶ τοῦτο φρονεῖν ὑπὲρ πάντων ὑμῶν (*idest de omnibus vobis*) Phil. 1, 7.
- ⁸ ΔΜΩΠΠ ΖΔΡΟΨ ΗΤΔΡΕΤΕΠ ΕΡΟΤΩΠΠΙ :
 προσέλτατε πρὸς αὐτὸν καὶ φωτίσθητε, Ps. 33, 6.
- ⁹ ΠΔΡΧΙΕΡΕΤΣ . . . ΠΕΠ ΗΨΔΨΤΔΛΔΨ ΕΖΛΗΠ ΖΔΛΔΨ ΔΤΩ ΖΔ-
 ΠΕΜΕΤΔΤΣΟΟΤΠ ΔΠΛΔΟΣ :
 ὁ ἀρχιερεὺς . . . ὁ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ
 ἀγνοημάτων Hebr. 9, 7.
- ¹⁰ ΠΕΧΡΙΣΤΟΣ ΜΕΡΕ ΤΕΚΚΛΗΣΙΔ ΔΤΩ ΔΨΤΔΔΨ ΖΔΡΟΣ ΖΕ ΕΨΕ-
 ΤΒΒΟΣ :
 ὁ χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐ-
 τῆς, ἵνα αὐτὴν ἀγιάσῃ: Ephes. 5, 25. 26.
- ¹¹ ΔΖΡΟΟΤ ΒΕ ΣΕΒΔΠΤΙΖΕ ΖΔΡΟΟΤ :
 τί καὶ βαπτίζονται ὑπὲρ αὐτῶν; 1 Cor. 15, 29.
- ¹² ΔΜΟΠ ΠΔΨΔΠ ΔΦΗΕΤΔΤΤΗΠΨ ΖΔΡΩΟΤ :
 οὐκ ἦν πλῆθος ἐν τοῖς ἀλλάγμασιν αὐτῶν. Ps. 43, 13.
- ¹³ ΕΤΒΕΟΤ ΗΣΕΒΔΠΨΙΖΕ ΖΔΡΔΨ (sic apud Zoegam pro ΖΔΛΔΨ) 1
 Cor. 15, 29. ut supr.
- ¹⁴ ΖΕ ΤΕΤΕΠΩΖΠ ΕΛΕΤΤΗΠΟΤ (Zoeg. p. 166.) ΖΗ ΟΥΠΠΕΤΜΔ ΠΟ-
 ΤΩΤ :
 ὅτι στήκετε ἐν ἐνὶ πνεύματι, Philipp. 1, 27.
- ¹⁵ ΕΦΡΑΙΜ . . . ΔΨΧΟΟΤ ΗΖΗΒΔΠΨΠΠΕ ΕΡΔΤΨ ΔΠΡΡΟ ΔΡΙΜ :
 ἰφραὶμ ἀπέστειλε πρέσβεις πρὸς βασιλέα ἰαρεὶμ. Osee, 5, 13.

- ¹⁶ ἀρχιερεὺς αὐτῶν πᾶσι ἑσθλῶς ἐλεγετὶ ἀλλήλοις ἐσθλῶς:
πᾶς μὲν ἱερεὺς ἕστηκε καθ' ἡμέραν λειτουργῶν. Hebr. 10, 11.
- ¹⁷ τῶν πατέρων τῶν πατέρων ἀσεβῶν ἀσεβῶν ἐλάτῃ ἐπέπετο ἐβόη ἀπ-
χοεῖς:
προσῆλθε πᾶσα συναγωγὴ καὶ ἕστησαν ἔναντι κυρίου. Lev. 9, 5.
- ¹⁸ ἐφράει βωκ ἐλάτῃ ἡπαστρῖος:
ἐπορεύθη ἐφραΐμ πρὸς ἀσσυρίους, Ose. 5, 13.

Pronomina composita, pro quarto casu.

6. Praeponendo ἔ voci substantivae *pro os, oris vel caput*; et subjun-
gendo pronomen simplex, habetur: ἐροῖ *os meum idest me*; ἐροκ
os tuum idest te; ἐροϋ *os suum idest illum vel se*, prout in sequenti pa-
radigmate:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ἐροῖ	idem ¹	ἐλάτῃ ²	<i>me.</i>
	(plur.)	comm.	ἐροῖν	idem ³	ἐλάτῃ	<i>nos.</i>
2.	(singul.)	mascul.	ἐροκ	idem ⁴	ἐλάκ ⁵	<i>te.</i>
	()	fem.	ἐρο ⁶	idem	ἐλά	<i>te.</i>
3.	(plur.)	comm.	ἐρωτῆ ⁷	ἐρωτεπ ⁸	ἐλάτεπ ⁹	<i>vos.</i>
	(singul.)	mascul.	ἐροϋ	idem ¹⁰	ἐλάϋ ¹¹	<i>illum.</i>
	()	fem.	ἐροϋ	idem ¹²	ἐλάϋ ¹³	<i>illam.</i>
	(plur.)	comm.	ἐροῦτ ¹⁴	ἐρωῦτ ¹⁵	ἐλάτ ¹⁶	<i>illos, illas.</i>

¹ ἀρεθ ἐροῖ πβοεῖς:

φυλαξόν με κύριε. Ps. 15, 1.

ἀλλοίπῃ πατρῷι σωτεμ ἐροῖ:

δεῦτε τέκνα, ἀκούσατέ μου. Ps. 33, 12.

² πρῶτῃ δε ἐλάτῃ τῆροτ ἦθῃ ἡοτροτῆρῃ ἀποτῆρῃ ἐλάτῃ ρω:
ἔσχατον δὲ πάντων ὡσπερὶ τῷ ἐκτρώματι ὠφθη κάμοι. 1 Cor. 15, 8.

³ ἀφωρ ἐροῖν πβοεῖς ἀφωρ ἐροῖν ἀλλά μελωτ ἐπεκρῶπ:
μὴ ἡμῖν κύριε μὴ ἡμῖν, ἀλλ' ἢ τῷ ὀνόματί σου δὸς δόξαν. Ps.
113, 9.

⁴ ἐπέσωτεμ ἐροκ ἦτε πὸς ἕπῃ πιεροῦτ ἦτε πεκροτῆρῃ:
ἐπακούσαι σου κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως. Ps. 19, 2.

- ⁵ ερωδπ οτσει τδρ πετ ερδκ (pro ελδκ) . . . εκληκ γη οτ-
 μεδπιζολοη :
 εάν γάρ τις ἴδῃ σε . . . ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον. 1 Cor. 8, 10.
- ⁶ μη οτσωβε ηπεχωρδ τηροτ ετρηη εροτη ερο :
 και εἰς ἐμπαιγμὸν πάσαις ταῖς χώραις ταῖς ἐγγιζούσαις πρὸς σέ ,
 Ezech. 22 , 4. 5.
- ⁷ παγ δε πε ψπε ερωτη εδδτ :
 ταῦτα δὲ ἔδει ποιῆσαι (ὑμᾶς). Matth. 23 , 23.
- ⁸ απσωοτ ερωτεπ εβδλθεπ ηηη απβοεισ :
 εὐλογήκαμεν ὑμᾶς ἐξ οἴκου κυρίου. Ps. 117 , 26.
- ⁹ ητπесωτее επ ελδτεп :
 οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν. Isa. 1 , 15.
- ¹⁰ φη δε етергелпис εпбоεις οτпаг еγέρκωτ ερογ :
 τὸν δὲ ἐλπίζοντα ἐπὶ κύριον ἔλεος κυκλώσει. Ps. 31 , 10.
- ¹¹ πρδτ δε μελεγτ απετδλγ ητεγсгпп :
 τῇ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὐνοίαν αποδιδότω. 1 Cor. 7 , 3.
- ¹² οτοг τδρεβсω δτρηпп εрос :
 και ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον. Ps. 21 , 19.
- ¹³ θορδсгс ηт απсδгдс πετ εлдс :
 ὄρασις ἦν εἶδεν ἡσαίας. Isa. 1 , 1.
- ¹⁴ πετгмоос гп пеθροпос παρгδгвес εроот :
 ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου σκηνώσει ἐπ' αὐτούς. Apoc. 7 , 15.
- ¹⁵ ηпewгт ηте ппгг δкτдеег ερωот : εκеедгт ηотпог
 пее пекгo :
 ἐγνώρισάς μοι ὁδοῦς ζωῆς· πληρώσεις με εὐφροσύνην μετὰ τοῦ προ-
 σώπου σου. Ps. 15 , 11.
- ¹⁶ πεгвнотг δε απбоεις ηсесдеес елдτ επ :
 τὰ δὲ ἔργα κυρίου οὐκ ἐμβλέπουσι , Isa. 5 , 12.

Pronomina composita , pro sexto casu.

7. Hisce partibus constant , primo nempe praepositione η ; deinde voce
 τoт , τoот manus ; tertio pronomine simplici , ex. gr, η-τoот a ma-
 nu mea idest a me , η-τoот-к a manu tua idest a te etc. ut in para-
 digmate :

Persona	Numerus	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ἦτοοτ ¹	ἦτοτ ²	ἦτ&&τ	<i>a me.</i>
	(plur.)	comm.	ἦτοοτῆ	ἦτοτεπ	ἦτ&&τεπ	<i>a nobis.</i>
2.	(singul.)	mascul.	ἦτοοτκ	ἦτοτκ ³	ἦτ&&τκ	<i>a te.</i>
	(plur.)	fem.	ἦτοοτε	ἦτοτ	ἦτ&&τε	<i>a te.</i>
3.	(singul.)	mascul.	ἦτοοτῆ- τεποτ	ἦτοτεπ- θημοτ	ἦτ&&τῆ- τημοτ	<i>a vobis.</i>
	(singul.)	fem.	ἦτοοτῃ	ἦτοτῃ	ἦτ&&τῃ	<i>ab illo.</i>
	(plur.)	comm.	ἦτοοτς	ἦτοτς ⁴	ἦτ&&ς	<i>ab illa.</i>
			ἦτοοτοτ	ἦτοτοτ ⁵	ἦτ&&τ&τ	<i>ab illis.</i>

- ¹ δεκ&ς εφεσωπε ἦτοοτ ἡβι ἡσε ἡσε ;
ἵνα ἦ παρ' ἐμοὶ τὸ ναὶ ναὶ. 2 Cor. 1, 17.
- ² ἀκωπι ρι οτι&α πεμη ἀκωρε ρ&π θρηοτὶ ρλο& ἦτοτ :
ὅς ἐπιτοαυτὸ ἐγλύκανάς μοι (ed. complut.) ἐδέσματα. Ps. 54, 15.
- ³ οτ πε ἐτὸρ&ωϋ ἦτοτκ ριζεν πκ&ρι :
παρὰ σοῦ τί ἐθέλησα ἐπὶ τῆς γῆς ; Ps. 72, 25.
- ⁴ πορεε ἦτ&ψτχῆ ἐβολ ἦτοτς ἦτσηῖ πεμ τ&μετσηρι
ἐματ&τς ἐβολ ἦτοτῃ ἦτοτορор :
ῥῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐκ χειρὸς κυνὸς τὴν μονογενῆ μου. Ps. 21, 21.
- ⁵ ἀκπ&ρμετ ἐβολ ἦτοτοτ ἡπνητ& ἐθρηῖ ἐφλ&κκος :
ἔσωσάς με ἀπὸ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον. Ps. 29, 4.

8. Pronomen istud aliter atque aliter in dialecto thebana, et in baschmurica, variata scilicet praepositione, sed fere eodem sensu, componitur. Dicimus fere eodem sensu; casuum namque notatio apud aegyptios non a verbi διάθεσι, aut a potestate praepositionum, quemadmodum apud graecos et latinos, sed a sermonis structura pendet (quod nunquam prae oculis in universa de aegyptiacis casibus praeceptione non habendum). Itaque in thebana dialecto pro ἦτοοτῆ usurpatur ἐτοοτῆ; pro ἦτοοτκ, ἐτοοτκ; pro ἦτοοτῃ, ἐτοοτῃ. ex. gr. Marc. 8, 6. ἀρωπ ἐτοοτῃ ἐπιησε: παρήγγειλε τῷ ὄχλῳ (scil. περὶ τὸν ὄχλον) Gen. 3, 17. πωμη π&ι ἦτ διρωπ ἐτοοτκ: τοῦ ξύλου οὗ ἐνετειλάμην σοι. In baschmurica vero usurpatur ἐβολρητ&&τεπ pro ἦτ&&τεπ, ex. gr. 1 Thess. 2, 13. ἦτελεπ&ι ἐπρωτ& ἐπφτ ἐβολρητ&&τεπ: παραλαβόντες λόγον ἀκοῆς παρ' ἡμῶν τοῦ θεοῦ, et 1

Cor. 15, 2. ΠΑΡΕΔΑΓΓΕΛΙΟΝ . . . ΔΕΤΗΝΟΥΣΙ ΕΒΟΛΗΤΑΔΑΤΥ : τὸ εὐαγγέλιον . . . δι' οὗ καὶ σώζεσθε, denique Hebr. 7, 19. ΠΕΙ ΔΕ ΕΘΟΥΠ ΕΤΘΕΛΠΙΣ ΕΤΣΑΠΤ ΤΕΙ ΕΒΟΛΗΤΑΔΑΤΣ ΕΠΠΑΘΩΠ ΕΘΟΥΠ ΕΠΦΨ : ἐπεισαγωγή δὲ κρείττονος ἐλπίδος, δι' ἧς ἐγγίζομεν τῷ Θεῷ.

9. Idem dic de pronomine e voce ΡΑΤ *res* composito ΕΡΑΤ, ΕΡΑΤΚ, ΕΡΑΤΣ etc. cujus varia est, pro syntaxeos varietate, potestas. Ex. gr. Eph. 5, 27. (Τ.) ΧΕΚΑΣ ΕΥΕΤΑΘΕ ΤΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΑΥ ΕΡΑΤΕ ΕΣΤΑ-ΕΙΗΤ : ἵνα παραστήσῃ αὐτήν (l. recepta) ἑαυτῷ ἔνδοξον τὴν ἐκκλησίαν, Isa. 4, 15. (Β.) ἨΨΠΕΣΩΤΕΛ ΕΠ ΕΛΑΤΕΠ : οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν *posset id latine verti non sinam exorari a vobis.*

De pronomine reciproco seu reflexo.

§ IV.

4. Pronomen cujus officium est innuere, eundemet agentem esse actionis terminum vel se solo agere, aut pati, *reciproci* seu *reflexi* nomen sortitur. Utuntur itaque aegyptii derivativo pronomine ΕΕΕΟΙ *me*, ΕΕΕΟΚ *te* etc. praecedente voce ΕΕΕΙΠ, cujus vix liquet origo. Componitur hoc pacto :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΟΙ ¹	idem ²	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΔΙ	<i>me ipsum.</i>
	(plur.	comm.	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΟΠ	idem	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΔΠ	<i>nos ipsos.</i>
2.	(singul.	mascul.	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΟΚ ³	idem	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΔΚ	<i>te ipsum.</i>
	(fem.	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΟ	idem	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΔ	<i>te ipsam.</i>
3.	(plur.	comm.	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΩΤΠ	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΩΤΕΠ	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΔΤΕΠ	<i>vos ipsos, ipsas.</i>
	(singul.	mascul.	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΟΨ	idem ⁴	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΔΨ	<i>se ipsum.</i>
3.	(fem.	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΟΘ	idem ⁵	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΔΘ	<i>se ipsam.</i>
	(plur.	comm.	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΟΟΥ	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΩΟΥ ⁶	ΕΕΕΙΠ Ε- ΕΕΔΟΥ ⁷	<i>se ipsos, ipsas.</i>

¹ ΖΠ ΟΥΩΡΚ ΔΙΩΡΚ ΕΕΕΟΙ ΕΕΕΙΠ ΕΕΕΟΙ :

- κατ' ἑμαυτοῦ ὄμοσα. Gen. 22, 16.
- ² ἀταφτηχη ψθορτερ ἐροῖ ἐεπι ἐεοῖ :
πρὸς ἑμαυτὸν ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη. Ps. 41, 7.
- ³ οσττωκ ἡἐεδϷ ἐεπι ἐεοκ :
μεταξὺ σου καὶ αὐτοῦ μόνοῦ. Matth. 18, 15.
- ⁴ πικεραῖ ἐεοπ τεφερωγι ἐπερσωεδ ἐεπι ἐεοϷ :
ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει. 1 Cor. 7, 4.
- ⁵ ἀφμετβήζονε κε μετπονϷ ἐροε ἐεπι ἐεοε :
ἐφύσατο ἡ ἀδικία ἑαυτῆ. Ps. 26, 12.
- ⁶ μαροτσεβε ἡγορη ἐοτμετερσεβνε Ϸεπ ποτη ἐεπι ἐε-
εωοϷ :
μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν. 1 Tim. 5, 4.
- ⁷ οταῖ ἡπιδβηοτ πηοτ ἐεπι ἐεεαϷ :
οὐαὶ οἱ συνετοὶ ἐν ἑαυτοῖς. Isa. 5, 21.

Annotatio.

„ Eandem vim habet in dialecto thebana ἐεεπιποτ ; componiturque
„ eodem modo, ex. gr. ἐεεπιποτ ἐεοπ nos ipsos , ἐεεπιποτ ἐεοοτ
„ se ipsos vel ipsas etc. „.

2. Alterum pronomen reciprocum oritur a vocē ἐρηοτ graeco ἀλλήλων
quod ad sensum respondente, idest *mutuo*, *vicissim*, *alter alterius*, *se
invicem* :

Persona	T.	M.	B.	
1.	πεπ ἐρηοτ	idem ¹	πεπ ἀληοτ	<i>nos invicem</i>
2.	πετή ἐρηοτ ²	πετεπ ἐρηοτ ³	πετεπ ἀληοτ ⁴	<i>vos invicem</i>
3.	ποτ ἐρηοτ ⁵	idem ⁶	πετ ἀληοτ ⁷	<i>se invicem</i>

¹ σεμψα παπ Ϸωπ ἡτεμμεπρε πεπ ἐρηοτ :

καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν. 1 Joh. 4, 11.

² ἡτωτή Ϸωττητητή ψπε ἐρωτή ἐειδρατοτ ἡπετή ἐρηοτ :

καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας. Joh. 13, 14.

³ Ϸηπδ ἡτετεμμεπρε πετεπ ἐρηοτ :

ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους; Joh. 13, 34.

- ⁴ ἀπελβαδ πετεπ αλητ μητ ρη οτωωπη προς οταειω :
μὴ ἀποστερεῖτε ἀλλήλους εἰ μὴ τι ἄν ἐκ συμφώνου πρὸς καιρὸν, 1
Cor. 7, 5.
- ⁵ πρωμε ἡβτῶσαμης πεχατ ἡπετ ερητ (lege ἡποτ ερηοτ) :
εἶπαν οἱ ἄνδρες οἱ ἐκ βεθσαμὺς (supple μετ' ἀλλήλων· 1 Reg. 6, 20.
- ⁶ οτηδι πεμ οτωεθμηι ετὶ ἐβολ ποτ ερηοτ :
ἔλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν, Ps. 84, 11.
- ⁷ πατρω οτη ἰμεδς ἡχε πεμμεαθητης μη πετ αληοτ :
ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Joh. 4, 33.

C A P U T IV.

DE ARTICULO.

Articulorum apud aegyptios classes sunt quatuor:

I. Classis articulos complectitur eos qui personarum aut rerum existentiam (quod ad individua) ratione minus accurata denotant, *numerum* scilicet enunciantes tantummodo, nulla *generis* habita ratione. Qui proinde *articuli enunciativi*, communius vero *indefinitivi* appellantur.

II. atque III. Classi referuntur articuli *numerum* simul et *genus* indicantes, verum hoc discrimine quod alii ex istis (*determinantes* seu *definitivi* appellandi) personarum aut rerum *genus* et *numerum* de quibus sermo sit, definite notant; alii vero (*demonstrativi* potius dicendi) res aut personas veluti praesentes tangunt de quibus sermo praecessit.

IV. Classis est articulorum, qui vulgo *pronomina possessiva* dicuntur, quorum ea vis est ut peculiariter res personasque ita accurate respiciant quod statim clientela nominum, quibus hi articuli praeponuntur, ad easdem, neque aliter, possit referri. De singulis seorsim agendum.

De articulo enunciativo seu indefinitivo.

§. 1.

1. *Articulus indefinitivus singularis* in tribus dialectis est **οτ** nominibus masculinis et femininis ita copulandus ut in unam tantummodo cum nomine dictionem coalescat. Graeci id exprimunt suppresso articulo **ὁ**, **ἡ**, **τὸ**. Ex. gr. **οτμιοτ** *Leo*, **οτμμη** *Leaena* (itali indefinite dicunt *un leone*, *una leonessa*).

2. Pluralis est ρή, ρδπ, ρεπ pro dialectorum varietate; utriusque generi convenit, scribiturque passim seorsim a nomine: ex. gr.

T. ρή)		T. ρή)
M. ρδπ) μονὶ leones (generatim		M. ρδπ) μιση leaenae (generatim
B. ρεπ) accepti)		B. ρεπ) acceptae)

†παροοτ πατ ἡρῆ προφήτης μὴ ρή ἀποστολος :

ἀποστέλω εἰς αὐτοὺς προφήτας καὶ ἀποστόλους· Luc. 11, 49.

παῖ θεπ ρδπ ρδρμδ οτορ παῖ ρδπ ρθορ :

οὗτοι ἐν ἄρμασι καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις· Ps. 19, 8.

ἀπδοεῖς ψεσι : ρεπ ψηλι διζπατ :

κύριος ἐλάλησεν υἱοὺς ἐγέννησα· Isa. 1, 2.

Annotation.

„ Si nomen articulo indefinitivo οτ notatum praepositionem ἐ vel articulum fem. τε ante se habeat, vocalis praepositiva ipsius articuli excidit; contrahunturque ε et τ, ex. gr. Ps. 88, 8. (M.) ετἐεωσι ἐβολ-
 „ θεπ οτχοε ἐτχοε pro ἐοτχοε: πορεύονται ἐκ δυνάμεως εἰς
 „ δύναμιν. Dan. 9, 7. (T.) ρρδῖ ρή τετρεῖς τετρωτῆ: ἐν ἀθετήσει
 „ αὐτῶν. Quae contractio quidem olim non obtinuerat quum aegyptii suis
 „ uterentur in scribendo characteribus; praesto namque erat proprium
 „ elementum seu hieroglyphicum signum hujusce vocalis seu diphtongi οτ,
 „ quae postea, graecorum alphabeto in locum veteris scripturae succeden-
 „ te, duplici littera indiguit, tanquam si esset diphtongo ον comparanda,
 „ ad sonum suum edendum „.

De articulo determinante seu definitivo.

§. II.

1. Praeter numeri, generis quoque notationem praestat hic articulus nominibus quibus praefigitur; estque ab illis inseparabilis: en forma ipsius:

Nam.	Genus	T.	M.	B.	
singul.	mascul.	πε ¹	πι ²	πι vel πε ³	ὁ, τὸ (ital. il)
singul.	fem.	τε ⁴	† ⁵	† vel τε ⁶	ἡ (la)
plur.	comm.	πε vel πεῖ ⁷	πι ⁸	πε vel πι ⁹	οἱ, αἱ, τὰ (li, le)

- ¹ ΠΕΛΔΔΞΕ :
τὸ ὠτίον Marc. 14 , 47.
- ² ΠΙΚΔΞΙ :
ἡ γῆ . Ps. 23 , 1.
- ³ ΠΙΞΕΙ :
ὁ ἀνὴρ . 1 Cor. 7 , 14.
ΠΕΒΠΕΤ :
ὁ θυμὸς , Isa. 5 , 25.
- ⁴ ΤΕΣΒΩ :
τῆ διδαχῆ . Act. 2 , 42.
- ⁵ † ΠΡΟΦΗΤΗΣ :
ἡ προφήτις . Ex. 15 , 20.
- ⁶ † ΞΙΩΙ :
ἡ γυνή , 1 Cor. 7 , 14.
- ⁷ ΤΕΣΞΙΩΙ :
ἡ γυνή , ib. 3.
- ⁷ ΠΕΞΟΥ :
αἱ ἡμέραι ; 1. Reg. 7 , 2.
- ΠΕΙΩΔΞΕ :
τὰ ῥήματα , Isa. 29 , 11.
- ⁸ ΠΙΞΙΩΙ :
αἱ γυναῖκες . Gen. 30 , 13.
- ⁹ ΠΕΤΔΥ :
τὰ ὄρη , Isa. 5 , 25.
- ΠΙΣΔΒΗΟΥ :
οἱ συνετοί , ib. 21.

2. Adjungitur praesertim hic articulus nomini repetito , quod antea eodem sermone fuerat indefinite enunciatum per articulum ΟΥ . ex. gr. Αποκ. 19, 8. ΔΥ† ΠΔΣ ΕΤΡΕΣΒΟΟΛΕΣ ΠΟΥΨΗΣ ΕΥΟΥΟΒΩ ΕΠΑΠΟΥΨ ΕΨΟΤΔΔΒ : ΠΨΗΣ ΤΑΡ ΠΕ ΠΑΙΚΔΙΩΩΔ ΗΠΕΤΟΥΔΔΒ : ἐδόθη αὐτῇ ἵνα περιβάληται βύσσινον καθαρὸν καὶ λαμπρὸν τὸ γὰρ βύσσινον τὰ δικαιώματά ἐστι τῶν ἁγίων.

3. Forma thebana , quippe ceteris vetustior , articulorum *determinantium* originem e ΠΕ , ΤΕ , ΠΕ *ille est , illa est , illi et illae sunt* agnoscendam esse prodit. Etenim hae voces monosyllabae cum rerum aut personarum existentiam asserant , suapte natura constituunt *unicum verbum* linguae aegyptiacae , prout de verbo agendo videbimus. Notatu porro dignissimum est , iisdem vocibus subsistentiam indicantibus articulorum *determinantium* vim aegyptios tribuisse ; cum alioquin particula ΟΥ *quis , quid* dubium exprimens , ut ΟΥ ΠΕ *quis* , vel *quid est ?* articuli *indefinitivi* vicem apud eosdem gesserit. Cujus abditae philosophiae haec sint , quamque opticae grammaticam a metaphysica commendent , (1) nemo orientalibus praesertim litteris excultus non videt.

(1) Qui hanc laudem aegyptiacae linguae aut imminuunt (confer. *Biblioteca italiana*, num. CCXLI. CCXLII. pag. 21-70.) aut detrectant , ii nobis non satis distinguere videntur inter grammaticam a philosophis ex ingenio concinnatam , et grammaticam ubi τῆς λογικῆς ratio maxime sit conspicua. Primum non aegyptiacae modo negamus convenire , verum et cuicumque populorum dialecto. Alterum est quod affirmamus . Fuerit profecto hic ordo in priscis hominum linguis ; verum paullatim ab illo deflexae , aliam methodum , veluti pactione tacite inita , sequi coeperunt ; sed aegyptiis non item eve-

4. Vocalibus articulorum *determinantium* interdum exclusis, solae remanent consonae litterae, ex. gr. Ps. 71, 1. (T.) πποϋτε † πεκϋαπ ἐπρρο ατω τεκδικαιοςτην ἐπϋηρε ἐπρρο: ὁ Θεὸς τὸ κριμά σου τῷ βασιλεῖ δὸς καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ υἱῷ τοῦ βασιλέως. Ps. 18, 1. (M.) πιφνοῖ σεσακι ἐπωοτ ἐφ†: οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ. Ex. 15, 20. (M.) εεαριεε †προφητης τσωνι ἡδερων: μαριαμ ἡ προφῆτις ἡ ἀδελφὴ ἀαρὼν. 1 Petr. 1, 21. (T.) ατωακι ἡβι πρωε ετοταεβ: ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι, Joh. 4, 50. (B.) ατω αφελπιστετην ἡε πλωει: καὶ ἐπίστευσεν ὁ ἄνθρωπος.

5. Memphiticae dialecto proprium est π, ϣ sive † sequentibus litteris β, ε, η, ρ et οτ mutare in φ et θ, ex. gr. Ps. 25, 8. πτοπος ἐφεεἰψωπι ἡτε πεκωοτ: τόπον σκηνώματος δόξης σου. Rom. 8, 10. πικωεε εεπ ψεωοτ εθεε φποβι: τὸ μὲν σῶμα νεκρὸν δι' ἁμαρτίαν. Ps. 109, 4. ἡοοκ πε φοτηβ ψα επεε: σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, Ps. 47, 2. Ξεπ θβακι ἐπεπποτ†: ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Idem Baschmur. Isa. 1, 1. θοραεε ἡταηεαεε πετ ἐλαε: ὄρασις ἦν εἶδεν ἡσαῖας.

De articulo demonstrativo.

§. III.

1. Articulus ille, ope cuius nomen appellativum, quod per se nimis late patet, contrahitur quodammodo ad unam tantum partem significandam individuorum quae sub universali sensu ejusdem nominis appellativi cadunt, dicitur *demonstrativus*; et ab articulo *determinante* πε, τε, ηε, vocali in diphtongum commutata, derivatus est. Quoniam vero aut nomini unitur, prout superior articulus *definitivus*, aut separatus nomen ipsum antecedit; ideo in priori casu vocatur *articulus demonstrativus conjunctus*, in altero *demonstrativus separatus*.

Articulus demonstrativus conjunctus.

2. ε artic. *definitivi* πε, τε, ηε in ει commutato; atque ι formae πι, †, ηι in αι, fit:

nerit. Profecto hoc, non alio sensu, copticae linguae grammaticam ad philosophiae leges coagmentatam dicimus.

Numerus	T.	M.	B.	
singul.	πει ¹	παι ²	πει ³	<i>hic, hoc.</i>
singul.	τει ⁴	ται ⁵	τει ⁶	<i>haec.</i>
plur.	πει ⁵	παι ⁶	πει ⁷	<i>hi, hae, haec.</i>

- ¹ πετηδωββιοϋ δε η̄οε υπειρηρεϋα παι :
- ὅστις οὖν ταπεινώσῃ ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, Matth. 18, 4.
- ² παιωοτ φαι δψωοι θεπ η̄θεοταδ τηροτ :
- δόξα αὐτῆ ἔστιν πᾶσι τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ. Ps. 149, 9.
- ³ ετβε πειήτρη ετεϋαλεοτλαοτι κελα :
- διὰ τοῦτο ὃν τρόπον καυθήσεται καλάμη, Isa. 5, 24.
- ⁴ περηδουμε κε οττε . . . τειριμε :
- ἐγίνωσκεν ἄν, τίς . . . ἡ γυνή. Luc. 7, 39.
- ⁵ οτπε πεισηϋε ετ ρη̄ τειντε η̄πεκβιζ :
- τί αἱ πληγαὶ αὐταὶ ἀναμέσον τῶν χειρῶν σου; Zach. 13, 6.
- ⁶ παιτηροτ δτῑ ἐθρηι ἐζωη :
- ταῦτα πάντα ἔλθεν ἐφ' ὑμᾶς. Ps. 43, 18.

3. Idem articulus vim suam ἐνεργητικῶς exerit si post se habeat vocem οτωτ, quae est ab οταδ unus, πει vel παι οτωτ *hic idem*, τει vel ται οτωτ *haec eadem* etc. atque inter artic. et οτωτ verbum nonnunquam aut nomen interseritur, ex. gr. 1 Thess. 2, 14. δρετεπ-
ωοι ρωτεπ η̄παιεμκατρη̄ η̄οτωτ ἐβολρηιτοτ η̄πετεπωφρη̄
ἐφτλη: ταῦτα ἐπάθετε καὶ ὑμεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφολετῶν.

Articulus demonstrativus separatus.

4. Articulus determinans formae memphiticae per φ et θ (paragraph. super. num. 5.) alium *demonstrativum* articulum gignit seorsim a nomine ponendum; cui alia forma in ceteris dialectis respondet :

Num.	T.	M.	B.	
singul.	παι ¹	φαι ²	πει ³	<i>iste, istud.</i>
singul.	ται ⁴	θαι ⁵	τει ⁶	<i>ista.</i>
plur.	παι ⁷	παι ⁸	πει ⁹	<i>isti, istae, ista.</i>

- ¹ ΠΔΙ ΠΕ ΜΩΥΣΗΣ ΗΤΕ ΨΧΟΟΣ ΗΠΥΗΡΙ ΑΠΙΣΡΑΗΛ :
οὗτός ἐστιν ὁ Μαῦσῆς ὁ εἰπὼν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ. Act. 7, 37.
- ² ΦΔΙ ΕΥΕΒΓΙ ΠΟΥΣΜΟΥ ΕΒΟΛΖΙΤΕΝ ΠΒΟΕΙΣ :
οὗτος λήφεται εὐλογίαν παρὰ κυρίου, Ps. 23, 5.
- ³ ΜΗΓ ΠΕΙ ΠΕ ΠΕΧΡΙΣΤΟΣ :
μήτι οὗτός ἐστιν ὁ χριστός; Joh. 4, 29.
- ⁴ ΤΔΙ ΤΕ ΤΠΤΛΗ ΑΠΧΟΕΙΣ :
αὕτη ἡ πύλη τοῦ κυρίου. Ps. 117, 20.
- ⁵ ΜΔΡΟΤΕΜΙ ΖΕ ΘΔΙ ΤΕ ΤΕΚΧΙΧ :
γνώτωσαν ὅτι ἡ χεὶρ σου αὕτη. Ps. 108, 27.
- ⁶ ΔΨΜΙ ΗΧΕ ΠΕΨΙΩΤ ΖΕ ΤΕΙ ΤΕ ΤΟΥΠΟΥ :
ἔγνω οὖν ὁ πατήρ ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ. Joh. 4, 53.
- ⁷ ΠΔΙ ΖΕ ΠΕΠΡΔΠ ΑΠΜΗΤΣΠΟΥΤΣ ΗΔΠΟΣΤΟΛΟΣ :
τῶν δὲ δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματά ἐστι ταῦτα. Matth. 10, 2.
- ⁸ ΔΥΓΩΟΥ ΑΠΙΛΔΟΣ ΕΤΕ ΠΔΙ ΨΟΠ ΠΔΨ :
ἐμακάρισαν τὸν λαὸν ᾧ ταῦτά ἐστι. Ps. 143, 15.
- ⁹ ΠΕΙ ΗΤΔΤΕΛΕΡΡΔ ΕΧΗ ΓΟΥΖΕΔ :
οἱ ἐβασίλευσαν τῆς Ἰουδαίας. Isa. 1, 1.

5. Quotiescumque hic articulus relativo pronomini ΕΤ vel ΕΤΕ *qui*, *quae*, *quod* copulatur, diphthongum ΔΙ mutat in Η; quapropter in dialectis saltem Thebana et Memphitica, de Baschmurica namque nondum liquet, habetur sub hac forma :

Num.	T.	M.	
singul.	ΠΗΕΤ ¹	ΦΗΕΤ ²	<i>iste qui, istud quod.</i>
singul.	ΤΗΕΤ	ΘΗΕΤ ³	<i>ista quae.</i>
plur.	ΠΗΕΤ	ιδem ⁴	<i>isti qui, istae quae, ista quae.</i>

- ¹ ΠΗΕΤΕ ΠΔΨΨΟΟΠ ΗΑΜΔΚ ΖΙ ΠΕΚΡΟ ΑΠΠΟΥΡΔΔΠΗΣ :
ὅς ἦν μετὰ σοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Joh. 3, 26.
- ² ΦΗ ΖΕ ΕΘΠΔΔΜΟΠΙ ΗΤΟΥΨ ΨΔ ΕΒΟΛ ΦΔΙ ΠΕ ΦΗΕΤ ΠΔΠΟΥΕΜ :
ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται. Matth. 24, 13.
- ³ ΓΜΕΤΣΔΙΕ ΗΤΕ ΙΔΚΩΒ ΘΗΕΤ ΔΨΜΕΠΡΙΤΣ :
τὴν καλλονὴν Ἰακώβ ἦν ἠγάπησε. Ps. 46, 5.
- ⁴ ΘΔΙ ΤΕ ΓΥΕΠΕΔ ΗΤΕ ΠΗΕΤ ΚΩΓ ΗΣΔ ΠΒΟΕΙΣ :
αὕτη ἡ γενεὰ ζητούντων αὐτὸν (τὸν κύριον). Ps. 23, 6.

De articulo possessivo.

§. IV.

1. Voces illas quae minus accurate *pronomina possessiva* audiunt, *articulos possessivos* nominamus, sunt quippe veri articuli.

2. Lingua aegyptiaca compluribus articulis hujusmodi ditatur, qui in tres classes dividuntur, nempe:

I. Articuli possessivi *vagantes* dicti.

II. Articuli possessivi orti ab *articulis determinantibus*.

III. Articuli possessivi ab *articulis demonstrativis* profecti.

3. Universi hi articuli, in sua quisque classe, perinde sunt ac articuli *enunciantes*, *determinantes* et *demonstrativi* respectu rerum aut personarum quibus referuntur. Istos superius explicavimus, nunc de illis agendum.

Articuli possessivi vagantes.

4. Junguntur nomini possidentis ita ut inseparabiles sint; sed nonnisi *genus* et *numerus* indicant rei possessae, nulla habita possidentis ratione, quare ipsis nomen *vagantium* recte obvenit. Contra ac de articulis sequentium classium fieri videbimus, qui quidem *genus* tum possidentis tum rei possessae exprimunt atque utriusque insuper *numerus*.

5. Ab articulis Π vel Φ, Τ vel Θ, et Π originem ducunt sub hac forma:

Num.	Genus	T.	M.	B.	
singul.	mascul.	Π& ¹	Φ& ²	Π&	qui pertinet ad (ital. il di).
singul.	fem.	Τ& ³	Θ& ⁴	Τ& ⁵	quae pert. ad (ital. la di).
plur.	comm.	Π& ⁶	idem ⁷	idem	qui, quae p. ad (i, le di).

¹ &τοῦτοπ ἐκε ζωωμε ετε παπωηρ πε :

καὶ βιβλίον ἄλλο ἠνεώχθη, ὃ ἐστὶ τῆς ζωῆς. Αρσ. 20, 12.

² Πικ&ρῖ Φ&π&βοεῖς πε :

τοῦ κυρίου ἢ γῆ. Ps. 23, 1.

³ Τ&πεῖνε πε :

τίνος ἢ εἰκῶν; Matth. 22, 20.

⁴ κε ἴμετοτρο θαπβοειο πε :

ὅτι τοῦ κυρίου ἡ βασιλεία , Ps. 21 , 29.

⁵ τὰπιτελιος τε τερρη ετὰδαρ :

τελείων δὲ ἐστὶν ἡ στερὰ τροφή , Hebr. 5 , 14.

⁶ πεχὰϗ παι κε : ρεπαι πε πρῶδε ἐήτδαιζοον δτω παπ-
ποῦτε πε :

λέγει μοι οὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοὶ εἰσι τοῦ Θεοῦ. Apoc. 19 , 9.

⁷ πεχὰϗ πωοτ . . . παποτρο ἀποτρο οτορ παφϑ ἀφϑ :

λέγει αὐτοῖς . . . τὰ καίσαρος καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.

Matth. 22 , 21.

6. Ope hujus articuli sic uniti nomina quaedam existunt appellativa, ut ΠΑΤΩΠΗ qui pertinet ad hortum (hortulanus) Ioh. 20, 15. (T.) ΤΗ ΖΕ ἡεμεετε κε ΠΑΤΩΠΗ ΠΕ : ἐκείνη δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρός ἔστι ΠΑΤΩΠΕΛΕΤ qui pertinet ad sponsam (sponsus) Ps. 18, 6. (M.) ἦθοϗ ἀφρηϑ ἦορπατῶελετ : αὐτὸς ὡς νυμφίος , ΠΑΧΗΜΙ ad aegyptum pertinentes (aegyptii) Ps. 135, 10. (M.) φηετ δϗϗαρι ἐπαχμηι πεμ ποτῶδαισι : τῷ πατάξαντι αἴγυπτον σὺν τοῖς πρωτοτόκοις αὐτῶν. Passim etiam nomina propria, ut ΠΑΠΠΟῦΤΕ vel Φ&Φϑ qui Dei est (vir Dei); Τ&ΗϑΕ quae ad Isidem (Isidis famula); Π&ΗϑΕ pertinentia ad Isidem (Isidis loca) etc.

Articuli possessivi orti ab articulis determinantibus.

7. Inseparabiles sunt a nomine; et coalescunt ab articulis determinantibus atque pronomibus simplicibus pro omnibus personis, prima sing. excepta; etenim in Π& meus, Τ& mea, Π& mei, meae (qui accurate distinguendus est ab articulo *vagante*) hujusmodi compositio non deprehenditur. Verum per subjectum paradigma eorumdem declinatio plenius addiscetur:

Singular. mascul.

T.	B.	M.	
Π& ¹	idem ²	idem ³	ὁ , τὸ ... μοῡ meus, meum.
Π&Κ ⁴	idem ⁵	idem ⁶	ὁ , τὸ ... σοῡ tuus, tuum.
ΠΟϑ ⁷	Π& ⁸	ὁ , τὸ ... σοῡ tuus, tuum (f.).

T.	B.	M.	
πεϋ 9	idem 10	idem 11	ὁ, τὸ ... αὐτοῦ <i>ejus</i>
πες 12	idem 13	idem 14	ὁ, τὸ ... αὐτῆς <i>ejus</i> .
πεν 15	idem 16	idem 17	ὁ, τὸ ... ἡμῶν <i>noster, nostrum</i> .
πετῆ 18	ΠΕΤΕΠ 19	ΠΕΤΕΠ 20	ὁ, τὸ ... ὑμῶν <i>vester, vestrum</i> .
πετ 21	idem 22	ΠΟΥ 23	ὁ, τὸ ... αὐτῶν <i>eorum, earum</i> .

Singular. fem.

τα 24	idem 25	idem 26	ἡ ... μου <i>mea</i> .
τεκ 27	idem	idem 28	ἡ ... σου <i>tua</i> .
του 29	τε 30	ἡ ... σου <i>tua (femina)</i> .
τεϋ 31	idem 32	idem 33	ἡ ... αὐτοῦ <i>ejus</i> .
τες 34	idem 35	idem 36	ἡ ... αὐτῆς <i>ejus</i> .
τεπ 37	idem 38	idem 39	ἡ ... ἡμῶν <i>nostra</i> .
τετῆ 40	ΤΕΤΕΠ 41	ΤΕΤΕΠ 42	ἡ ... ὑμῶν <i>vestra</i> .
τερ 43	idem 44	ΤΟΥ 45	ἡ ... αὐτῶν <i>eorum, earum</i> .

Plural. comm. gen.

ηδ 46	idem 47	idem 48	οἱ, αἱ, τὰ ... μου <i>mei, meae, mea</i> .
ηεκ 49	idem	idem 50	οἱ, αἱ, τὰ ... σου <i>tui, tuae, tua</i> .
ηου 51	ηε 52	οἱ, αἱ, τὰ ... σου <i>tui, tuae, tua (f.)</i>
ηευ 53	idem 54	idem 55	οἱ, αἱ, τὰ ... αὐτοῦ <i>ejus</i> .
ηες 56	idem 57	ηεμ 58	οἱ, αἱ, τὰ ... αὐτῆς <i>ejus</i>
ηεν 59	idem 60	ηεμ 61	οἱ, αἱ, τὰ ... ἡμῶν <i>nostrum, a, a</i> .
ηετῆ 62	ΠΕΤΕΠ 63	ΠΕΤΕΠ 64	οἱ, αἱ, τὰ ... ὑμῶν <i>vestri, a, a</i> .
ηερ 65	idem 66	ΠΟΥ 67	οἱ, αἱ, τὰ ... αὐτῶν <i>eorum, earum</i> .

¹ Διοτῶμα ἐπαροικ. μὴ πλεβίω: Διοτῶμα ἐπαρηρπ. μὴ πλερωτε:

ἔφαγον ἄρτον μου μετὰ μέλιτός μου, ἔπιον οἶνόν μου μετὰ γάλακτός μου. Cant. 5, 1.

² Πδοεις Δμογ ἐζληνι εηπατεμμογ ἦζε πδδδογ:

κύριε κατάβηθι πρὶν ἀποθανεῖν τὸ παιδίον μου. Joh. 4, 49.

³ ἦθοκ πε πδοτρο οτογ πδπογ†:

σὺ εἶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου. Ps. 43, 5.

⁴ Δμπογδς ἦδνι πεκδωπτ ἐζῆ πεσοογ ἀπεκογρ:

- ἀργίσθη ὁ θυμὸς σου ἐπὶ πρόβατα νομῆς σου ; Ps. 73 , 1.
- ⁵ ψηδρηνη γαρ ἐβολ ἡβι πετρωπι ρὲ πεκσοοτη πεδπ :
ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφὸς ἐπὶ τῇ σῇ γνώσει , 1 Cor. 8 , 11.
- ⁶ εκρεμισ πακκαχι ἡσα πεκσοη :
καθήμενος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου κατελάλεις· Ps. 49 , 20.
- ⁷ σωτὰ τδψερε ἡτεπατ ἡτεκω ἔποτυαααε ἡτερπωβω
ἔποτυλαος μὴ πηι ἔποτειωτ κε ἀπρρο επεεθωμει
ἔποτσα :
ἄκουσον θύγατηρ καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ
λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βα-
σιλεὺς τοῦ κάλλους σου· Ps. 44 , 11. 12.
- ⁸ σωτεια τδψερι ἀπατ ρεκ πευαψα ἀριπωβω ἔπελαος
πει πηι ἡτε πειωτ κε ἀπιωτρο ερεπιθωμει ἐπεσα :
Id. ib.
- ⁹ οτ πε περοτο ἔπρωμε ετψοοπ παψ ρὲ πεψρισε τηρη :
τίς περίσσεια τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ ; Eccle. 1 , 3.
- ¹⁰ οταπ οτβασίλικος ἔμειτ πε ελεπεψηλι ψωπι :
ἦν τις βασιλικὸς οὗ ὁ υἱὸς ἠσθένει , Ioh. 4 , 46.
- ¹¹ ἴποτ ἀμειτ κε ἀπβοεισ πορεμ ἔπεψχριστος :
νῦν ἔγνω ὅτι ἔσωσε κύριος τὸν χριστὸν αὐτοῦ· Ps. 19 , 7.
- ¹² εἰέκω ἡοτυἡττααε ρὴ τεκωντε μὴ τεσριμε οττωκ μὴ
πεκπερεια μὴ οττε πεσπερεια :
ἔχθραν θῆσω ἀνὰ μέσον σου καὶ ἀνὰ μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνὰ
μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς·
Gen. 3 , 15.
- ¹³ τεσριμει κε ἀπβοεισ επ ἐπεσσωμια ἀλλὰ πεσρει πε :
ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει , ἀλλ' ὁ ἀνὴρ (αὐτῆς).
1 Cor. 7 , 4.
- ¹⁴ εψέρβονθην ἐπεσρο ἡχε φψ :
βοηθήσει αὐτῇ ὁ θεὸς τῷ προσώπῳ (C. Vatic.) Ps. 45 , 6.
- ¹⁵ ἡσααε ρὴ οτσοφιδ ἡτε πποττε ρὴ οταυστηριον ται
ετρηπτ ἡταπποττε πωρα ἐβολ ραθη ἡπαιωπ ἐπεπ-
εοοτ :
λαλοῦμεν σοφίαν θεοῦ ἐν μυστηρίῳ τὴν ἀποκεκρυμμένην ἣν προώρι-
σεν ὁ θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν. 1 Cor. 2 , 7.
- ¹⁶ εψ γαρ τε τεπρηλις ιε πεπλεωι ιε πεκλαμ ἔπεπ-
ψοττωτ :

- τίς γὰρ ἡμῶν ἐλπίς ἢ χαρὰ ἢ στέφανος καυχῆσεως; 1 Thess. 2, 19.
- ¹⁷ ΠΕΠΖΗΤ ἌΠΕΥΡΙΚΙ ἘΦΔΖΟΥ :
οὐκ ἀπέστη εἰς τὰ ὀπίσω ἡ καρδία ἡμῶν. Ps. 43, 19.
- ¹⁸ ΠΔΧΟΕΙΣ ΤΗΠΟΥΤ ἌΠΕΤΗΧΟΕΙΣ :
ὁ κύριος μου ἀπέσταλκέ με πρὸς τὸν κύριον ὑμῶν. Isa. 36, 12.
- ¹⁹ ΓΕΟΥΤ ΒΗ ἌΠΠΟΥΤ ΓΙΕ ΠΕΤΕΠΣΩΜΕΔ :
δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν. 1 Cor. 6, 20.
- ²⁰ ΜΑΡΕΥΤΑΧΡΟ ἦΧΕ ΠΕΤΕΠΖΗΤ :
κραταιούσθω ἡ καρδία ὑμῶν. Ps. 30, 25.
- ²¹ ΔΤΠΔΖΤΟΥ ἘΖΡΔΙ ἘΧΙ ΠΕΥΖΟ :
ἔπεσαν ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν. Num. 16, 22.
- ²² ΣΕΠΔΣΟΥΠΤ ΤΗΡΟΥ ἦΧΙ ἠΠΕΥΚΟΥΤΙ ΨΔ ΠΕΥΠΟΒ :
πάντες εἰδήσουσί με ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν ἕως μεγάλου αὐτῶν. Hebr. 8, 11.
- ²³ ΟΥΤ ΔΕ ΠΟΥΨΩΠΨ ΔΠ ΠΕΤΔΨΠΔΖΜΟΥΤ :
ὁ βραχίων αὐτῶν οὐκ ἔσωσεν αὐτούς. Ps. 43, 4.
- ²⁴ ΔΙΒΩΚ ἘΖΟΥΠ ἘΠΔΚΗΠΟΣ ΤΔΣΩΠΕ ΤΔΨΕΛΕΕΤ :
εἰσῆλθον εἰς κῆπὸν μου ἀδελφὴ μου νύμφη. Cant. 5, 1.
- ²⁵ ΠΔΙΕΤΕ ΔΕ ἠΖΟΥΤΔ ΕΕΣΨΔΠΔΩ ἠΠΤΕΙΖΗ ΚΑΤΔ ΤΔΤΠΟΜΗ :
μακαριωτέρα δέ ἐστιν ἢ οὗτα μείνη κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην. 1 Cor. 7, 40.
- ²⁶ ΤΔΖΕΛΠΙΣ ΙΣΧΕΠ ΕΙΟΥΤΕΜΒΙ ἠΤΕ ΤΔΜΔΥ :
ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ μαστῶν Τῆς μητρός μου. Ps. 21, 10.
- ²⁷ ΠΧΟΕΙΣ ΠΡΡΟ ΕΥΘΟΥΠΟΥ ἌΜΟΥ ΓΗ ΤΕΚΒΟΜ :
κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεὺς, Ps. 20, 2.
- ²⁸ ΠΒΟΕΙΣ ΨΕΠ ΤΕΚΧΩΜ ΕΥΘΟΥΠΟΥ ἌΜΟΥ ἠΧΕ ΠΟΥΡΟ Id. ib.
- ²⁹ ἠΠΕΥΖΗΤΕ ἠΤΔΔΥ ΜΗ ΤΟΥΨΩΜΕ ΔΥΩ ΜΗΠΣΔ ΤΡΕΠΟΥΖΔΙ
ΜΟΥ ΔΥΩ ἠΘΕ ἠΤΔΡΚΩ ἠΣΩ ἌΠΟΥΤΕΙΩΤ ΜΗ ΤΟΥΜΕΔΔΥ :
πάντα ὅσα πεποίηκας μετὰ τῆς πενθεράς σου μετὰ τὸ ἀποθανεῖν
τὸν ἄνδρα σου καὶ πῶς κατέλιπες τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μη-
τέρα σου, Ruth 2, 11.
- ³⁰ ΦΗΕΤΣΙΟ ἠΤΕΠΠΟΥΜΙΑ ΨΕΠ ΓΔΠ ΔΥΔΘΟΠ : ΕΣΕΕΡΒΕΡΙ ἠΧΕ
ΤΕΜΕΤΔΛΟΥ ἌΦΡΗΤ ἠΘΔΟΥΔΖΩΜ :
Τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου ἀνακαινισθήσεται
ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου (ἡ ψυχὴ μου). Ps. 102, 5.
- ³¹ ΔΨΒΩΚ ΔΕ ἠΒΙ ΤΩΒΙΑΣ ΜΗ ΤΕΥΖΜΕ ΜΗ ΠΕΨΨΗΡΙ :

- ἀπῆλθε δὲ Τωβίας μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ,
Tob. 14, 12.
- ³² ετβε πιπορνια δε μαρεποτεει ποτεει κετεφςριμι πηγ :
διὰ δὲ τὰς πορνείας ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐχέτω, 1 Cor.
7, 2.
- ³³ εφεῖ ἐβολ ἐπεφρωβ ἦχε φρωμι πεμ εξεν τεφιοπη ψα
ροτχι :
ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὴν ἔργασίαν αὐ-
τοῦ ἕως ἑσπέρας. Ps. 103, 23.
- ³⁴ ἦτος ρωως οη δσὼ ἠοτυηρε ρῆ τεσμετρελλω :
καὶ αὕτη συνειληφυῖα υἱὸν ἐν γήρα αὐτῆς. Luc. 1, 36.
- ³⁵ Δτοτωσφ γαρ ψ . . . (sic apud Zoeg. p. 160.) ψαρπι ἠεπτολη
ετβε τεσμετατδοι μῆ τεσμετατπδβε :
ἀθέτησις μὲν γὰρ γινέται προαγούσης ἐντολῆς διὰ τὸ αὐτῆς ἀσθε-
νὲς καὶ ἀνωφελες. Hebr. 7, 18.
- ³⁶ ἠφρητ ἠεστπδρκι . . . ἐρρηι ἐξεν τεσπδρκι ψδσωψ
ἐβολ :
ὡς ἡ ὠδίνουσα . . . ἐπὶ τῇ ὠδινι αὐτῆς ἐκέκραξεν. Isa. 26, 17.
- ³⁷ ἠτερεπὲι ἐρρδι ἐτμδκεδοπιδ ἠπετεπςδρξ δε λδδτ ἠ-
μοτπες :
ἐλθόντων ἡμῶν εἰς μακεδονίαν οὐδεμίαν ἔσχηκεν ἄνεσιν ἢ σὰρξ ἡμῶν,
2 Cor. 7, 5.
- ³⁸ εψχε ἠπεπεχριστος τωοτη ιε πεπταψεοειψ ψψοτειτ
δτω σψοτειτ ἠδὶ τεπκεπιστις :
εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγεῖται κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ
καὶ ἡ πίστις ὑμῶν (ἡμῶν al. apud Scholz) 1 Cor. 15, 14.
- ³⁹ δκερπωβψ ἠτεπμετρηκι :
ἐπιλανθάνη τῆς πτωχείας ἡμῶν; Ps. 43, 25.
- ⁴⁰ ἠτδεινε ἠοτοεικ ἠτετῆοτωμ μῆῖςδ πδι ἠτετῆψρπη-
τῆ ἐτετῆριη ἐβολ :
λήψομαι ἄρτον καὶ φάγεσθε καὶ μετὰ τοῦτο παρελεύσεσθε εἰς τὴν
ὁδὸν ὑμῶν. Gen. 18, 5.
- ⁴¹ δε ἠπεπςδδηδς πιρδξε ἠμδτεπ ἐτρε τετεπμετα-
τπερτ :
ἵνα μὴ πειράζη ὑμᾶς ὁ σατανᾶς διὰ τὴν ἀκρασίαν ὑμῶν. 1 Cor 7, 5.
- ⁴² εσεωνδ ἠχε τετεπψτχη :
ζήσεται ἡ ψυχὴ ὑμῶν, Ps. 68, 33.

- 43 **πποττε παθββιο ήπαρχωπ ήψερε ήκρωπ . . . ατω ππο-**
εις παψή άπεοοτ ήτετρεβω :
 Ταπεινώσει ό θεός αρχούσας θυγατέρας σιών . . . και άφελεί κύριος
 Τήν δόξαν του ήματισμοϋ αυτών , Isa. 3 , 17. 18.
- 44 **ρη περοοτ ήτταιδμερι ήτετβιχ διέπτοτ έβολρα έκε-**
ρι ήκηαι :
 εν ήμέρα έπιλαβομένου μου Τής χειρός αυτών έξαγαγεϊν αυτούς εκ
 γής αιγύπτου. Hebr. 8 , 9.
- 45 **τοτσηψι εσεψε έθωτη έποτρητ :**
 ή ρομφαία αυτών εισέλθοι εις Τήν καρδίαν αυτών , Ps. 36 , 15.
- 46 **ήτωτή ήτετήσοοτη γε οτ έβολ τωπ πε ατω αφοτωπ**
ήπαβδλ :
 υμείς οϋκ οϊδατε πόθεν έστϊ και άνέωξέ μου τους οφθαλμούς. Ioh.
 9 , 30.
- 47 **μήησα περοοτ ετάμετ πεχε πβοεις ειέτ ήπαπομοσ εχεπ**
πετμηοτεϊ :
 μετά Τας ήμέρας εκείνας , λέγει κύριος , διδούς νόμους μου εις τήν
 διάνοιαν αυτών , Hebr. 8 , 10.
- 48 **ατχωρ έβολ ήχε πακδσ τηροτ :**
 διεσκορπίσθη πάντα Τά όστᾱ μου. Ps. 21 , 15.
- 49 **τπαχω ήπεκωπηρε :**
 διηγήσομαι (πάντα) Τά θαυμάσιά σου. Ps. 74 , 2.
- 50 **εψέερμετι ήπεκωτωτωτωπ τηροτ : πεκβλιλ σεκεπιωοτ**
παψ :
 μνησθείη πάσης θυσίας σου και Τό ολοκαύτωμα σου πιανάτω. Ps.
 19 , 4.
- 51 **πμα ήοτκομοσ ήποτβ ήποτδπε σεπαρεεκε ζω ετβε**
ήποτρεβητε :
 άντι του κόσμου Τής κεφαλής του χρυσίου φαλάκρωμα έξεις δια Τά
 έργα σου , Isa. 3 , 24.
- 52 **ταψτηχη σμοτ έπβοεις . . . φηετχω ήπεδπομια τηροτ έβολ:**
φηετταλβο ήπεωωπ τηροτ :
 εύλόγει ή ψυχή μου Τόν κύριον . . . Τόν εύλατεύοντα πάσαις Ταϊς
 ανομίαις σου Τόν ιώμενον πάσας Τας νόσους σου. Ps. 102 , 2. 3.
- 53 **απαδρτ άπεμτο έβολ ήπεφερητεε τπδωτωπτ παψ :**
 έπεσον έμπροσθεν Τών ποδών αυτού προσκυνήσαι αύτῶ. Αρσ. 19 , 10.

50

⁵⁴ ψαπτοτκω ήπευζεχι τηροτ ςαπεσнт ήπευοτερη† :
έως Τεθωσιν οί έχθροί αύτοϋ ύποπόδιον τών ποδών αύτοϋ. Hebr.
10, 13.

⁵⁵ ψσοττωπ ήζε πςαζι έπβοεις οτορ περβνοτι τηροτ Ξεπ
οτπδζ† :
εύθους ό λόγος Τοϋ κυρίου και πάντα Τα έργα αύτοϋ εν πίστει. Ps.
32, 4.

⁵⁶ ζιρζπ οτβε τπολις ήπεσπωψ δτω ήκοτωπη πδς έβολ
ήπεσδπομια τηροτ :
κρινεις Την πόλιν Τών αίμάτων και παράδειξον αύτη πάσας Τας άνο-
μίας αύτης, Ezech. 22, 2.

⁵⁷ ετέψη έπεснт ήζε πεττδινοττ μη πεπδδ μη πилемеδ
μη πεсерρω :
καταβήσονται οί ένδοξοι και οί μεγάλοι και οί πλούσιοι και οί
λοιμοί (1) αύτης. Isa. 5, 15.

⁵⁸ ετέπι πδψ έξοτη ήπεскеψφερι τηροτ :
οί πλησιον αύτης άπενεχθήσονται σοι. Ps. 44, 15.

⁵⁹ άπερηт ήτδψωπε ήπδζρη πεπειοτε ζε δπποττε ζοκ
οτέβολ ήπετψηρε :
Την προς Τους πατέρας έпанγγελιαν γενομένην ότι Ταύτην ό Θεός εκ-
πεπλήρωκε Τοις τέκνοις αύτων, Act. 13, 32.

⁶⁰ πεχριστος δψμοτ ςδ πεπποβι κατδ πεκρδφη :
Χριστός άπέθανεν ύπερ Τών άμαρτιών ήμών κατδ Τας γραφάς. 1
Cor. 15, 3.

⁶¹ δτπδζ† έροκ ήζε πεπιο† :
έπι σοι ήλπισαν οί πατέρες ήμών, Ps. 21, 5.

⁶² μερε πετήριομε κατδ θε ήτδπεχριστος μερε тек-
κλнсиδ :
άγαπατε Τας γυναϊκας έαυτων (ύμών al. ap. Scholz) καθως και ό
Χριστός ήγάπησε Την εκκλησιαν, Eph. 5, 25.

⁶³ δτετήψδπρиси ςωττηποτ έβολζιτεп πετεπλεμε†μει :
Ταύτά επάθετε και ύμεις ύπό Τών ιδίων συμφυλετών, 1 Thess. 2, 14.

⁶⁴ ήποτδψипи ήζε πετεпρo :

(1) Ne te moveat, lector, graecum verbum *pestilentes* aegyptiacum translatores vertisse *reges*; namque textus Complut. habet ό αγαλλώμενος quod est ab hebraico טלל: et collato λοιμών Jer. 15, 21. ex טלל tyranorum, conjectandi locus datur.

Τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ κατῆσχυνη· Ps. 33, 6.

⁶⁵ ψΔΙ ἠπεκβιζ ἐθρΔΙ ἐζῆ πετιήτταδβιρητ ψΔΒΟΛ :
ἔπαρον τὰς χεῖράς σου ἐπὶ τὰς ὑπερηφανίας αὐτῶν εἰς τέλος. Ps.
73, 3.

⁶⁶ ΚΑΤΑ ΤΑΙΔΘΗΚΗ ΕΠ ἠΤΑΙΕΙΣ ἠῆ ΠΕΤΙΔ† :
οὐ κατὰ τὴν διαθήκην ἣν ἐποίησα τοῖς πατράσιν αὐτῶν, Hebr. 8, 9.

⁶⁷ ΟΥΣΗΓΙ ΞΕΠ ΠΟΥΣΦΟΤΟΥ :
ρόμφαία ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν. Ps. 58, 8.

8. E proposito paradigmate subjectisque exemplis pronum est intelligere articulos *possessivos* hujusce classis non tantum *possidentis* genus atque numerum enunciare, verum et *rei possessae*: ΠΕΥ ex. gr. graeco ὁ vel τὸ αὐτοῦ sive ἴδιος, aut ἴδιον (ital. *il di lui*) respondens, in primis docet personam penes quam est possessio ad genus masculinum pertinere; et insuper ejusdem generis esse rem possessam, utramque tandem esse in numero singulari. Hinc de viro loquendo sic profertur ΠΕΥΙΩΤ ὁ πατὴρ αὐτοῦ *ejus pater*; verum de femina ΠΕΥΙΩΤ dicendum. Pariter ΤΕΥΜΕΔΥ ἡ μήτηρ αὐτοῦ si de viro; ΤΕΥΜΕΔΥ ἡ μήτηρ αὐτῆς si sermo sit de femina.

Articuli possessivi a demonstrativis orti.

9. Tertia haec articulorum *possessorum* classis derivata est a *demonstrativis separatis* ΠΔΙ vel ΦΔΙ, ΤΔΙ vel ΘΔΙ, et ΠΔΙ (sup. pag. 41.) additis a fine pronomibus simplicibus, quae ita suffiguntur ut diphthongum quae immediate praecedit mutant in ω et ου. Fit igitur ΠΩΙ, ΤΩΙ, ΠΟΥΙ *hic mihi, haec mihi, hi mihi, idest meus, mea, mei* etc.

10. Neque unquam istiusmodi articuli conjunguntur nominibus, sed, quemadmodum *demonstrativi*, separati et hi collocantur. Eorum declinatio ἀναλόγως eadem in tribus dialectis (sola memphitica Π et Τ in Φ et Θ in gen. mascul. commutante) est hujusmodi:

Num.	Genus			
singul.	(comm.)	ΠΩΙ ¹	ΦΩΙ ²	ὁ, οὗτος, τὸ, τοῦτο... μου <i>meus, meum.</i>
	(mascul.)	ΠΩΚ	ΦΩΚ ³	... σου <i>tuis, tuum.</i>
	(fem.)	ΠΩ		... σου <i>tuis, tuum.</i>

*

<i>Num.</i>	<i>Genus</i>				
singul.	(mascul.)	πωϚ ⁴	φωϚ ⁵	· · · · ·	αὐτοῦ <i>suius, suum.</i>
	(fem.)	πωϚ		· · · · ·	αὐτῆς <i>suius, suum.</i>
	(comm.)	πωπ	φωπ	· · · · ·	ἡμῶν <i>noster, um.</i>
	(comm.)	πωτῆ ⁶	φωτεπ ⁷	· · · · ·	ὑμῶν <i>vester, um.</i>
	(comm.)	πωοϚ	φωοϚ	· · · · ·	αὐτῶν <i>eorum, earum.</i>
singul.	(comm.)	τωι	θωι ⁸	ἡ, αὐτῆ	· · · · · μου <i>mea.</i>
	(mascul.)	τωκ	θωκ	· · · · ·	σοῦ <i>tua.</i>
	(fem.)	τω		· · · · ·	σοῦ <i>tua.</i>
	(mascul.)	τωϚ	θωϚ	· · · · ·	αὐτοῦ <i>sua.</i>
	(fem.)	τωϚ		· · · · ·	αὐτῆς <i>sua.</i>
	(comm.)	τωπ	θωπ	· · · · ·	ἡμῶν <i>nostra.</i>
	(comm.)	τωτῆ	θωτεπ	· · · · ·	ὑμῶν <i>vestra.</i>
(comm.)	τωοϚ	θωοϚ	· · · · ·	αὐτῶν <i>eorum, earum.</i>	
plural.	(comm.)	πωτι ⁹		οἱ, οὗτοι, αἱ, αὐται, τὰ, ταῦτα...	μου <i>mei, meae, mea.</i>
	(mascul.)	πωτκ ¹⁰		· · · · ·	σοῦ <i>tui, tuae, tua.</i>
	(fem.)	πωτ		· · · · ·	σοῦ <i>tui, tuae, tua.</i>
	(mascul.)	πωτϚ ¹¹	πωϚ	· · · · ·	αὐτοῦ <i>sui, suae, sua.</i>
	(fem.)	πωτϚ		· · · · ·	αὐτῆς <i>sui, suae, sua.</i>
	(comm.)	πωτῆ ¹²		· · · · ·	ἡμῶν <i>nostri, ae, a.</i>
	(comm.)	πωτῆ		· · · · ·	ὑμῶν <i>vestri, ae, a.</i>
(comm.)	πωοϚ		· · · · ·	αὐτῶν <i>suorum, suarum.</i>	

¹ πωι πε πνωϚβ δτω πωι πε πζδτ πεζε πζοεις :

ἔμὸν τὸ ἀργύριον καὶ ἔμὸν τὸ χρυσίον, λέγει κύριος. Agg. 2, 8

² φωι πε γδλδδδ οτοϚ φωι πε μεδπδςση :

ἔμός ἐστι γαλαὰδ καὶ ἔμός ἐστὶ μανασσῆ. Ps. 59, 9.

³ πιδμεδζι φδφϚ πε οτοϚ φωκ πδοεις πε πιπδι :

τὸ κράτος τοῦ θεοῦ καὶ σοῦ κύριε τὸ ἔλεος. Ps. 61, 12. 13.

⁴ πωϚ πε πτδειο μεῖ πδμεδζ :

ὦ Τιμῆ καὶ κράτος· 1 Tim. 6, 16.

⁵ φωϚ πε πιτδιο πεμε πιωοϚ :

θεῶ Τιμῆ καὶ δόξα· 1 Tim. 1, 17.

⁶ ειτε ηετψοοπ ειτε ηετπδψωπε ηιτηρϚ πωτῆ πε :

εἴτε ἐνεστῶτα, εἴτε μέλλοῦτα πάντα ὑμῶν ἐστίν. 1 Cor. 3, 22.

- 7 *Baschmirice*, retento π, sed *memphitice* inflex. ἡκατὴ πωτεπ
 επ πε :
- οὐκ ἐστὶ ἐαυτῶν 1 Cor. 6, 19.
- 8 ΘΟΙ ΓΑΡ ΤΕ Ἰδικομενη πεε πεεμορ :
- ἐμὴ γὰρ ἔστιν ἡ οἰκουμένη καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς Ps. 49, 12.
- 9 ΠΘΗΡΙΟΝ ΤΗΡΟΥ ἢτε ΠΙΔΡΥΕΟΣ ΠΟΥ ΠΕ :
- ἐμὰ ἐστὶ πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ. Ps. 49, 10.
- 10 ΔΠΟΚ ΕΙΣΟΠΣ . . . ΕΤΒΕ ΠΕΨΤΑΚΤΑΔΥ ΠΔΙ ΖΕ ΠΟΥΚ ΠΕ ΔΥΩ
 ΠΟΥΚ ΠΟΥ ΠΕ :
- ἐγὼ ἐρωτῶ . . . περὶ ὧν δέδοκάς μοι, ὅτι σοί εἰσι καὶ τὰ σὰ ἐμὰ.
 Joh. 17, 9. 10.
- 11 ἘΔΥΜΕΕΡΕ ἢτεΠΟΥΥ ΠΕ ΕΤΒΑ ΠΚΟΜΕΟΣ ΔΥΜΕΡΙΤΟΥ ΨΔ-
 ΒΟΛ :
- ἀγαπήσας τοὺς ἰδίους τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς τέλος ἠγάπησεν αὐ-
 τοὺς. Joh. 13, 1.
- 12 ΖΑ ΖΕΠΙΣΕ ἢΠΟΥΠ ΔΠ ΠΕ :
- ἐν ἀλλοτρίοις κόποις, 2 Cor. 10, 15.

Annotatio.

„ Quandoquidem plura nobis exempla e SS. Codicibus in praesens non
 „ suppetunt, quomodo pronomina singula singulique articuli efformandi
 „ sint, quemve locum in aegyptiaca oratione obtinere debeant, e regu-
 „ lis traditis, et analogiae ratione facile quisque intelliget „ .

C A P U T V.

DE NOMINIBUS ADIECTIVIS, SEU QUALITATUM.

1. **Q**uemadmodum superius docuimus (cap. II. num. 1.), nomen *adje-*
ctivum rei quidem existentiam per se non notat, verum ejusdem rei ac-
 cidens tantum sive proprietatem; et in hoc a *substantivo* differt quod hu-
 jus absoluta sit acceptio, *adjectivi* autem cum respectu ad *substantivum*,
 cujus illud qualitatem dicit. Hinc sub hac appellatione *nominum qualita-*
tum adjectiva simul et participia comprehendimus.

2. Cum nomen *substantivum*, *qualitas*, et *verbum* praecipua sint ser-
 monis elementa ita quidem, ut absolute per se ad mentis judicium enun-

ciandum illa sufficiant, ceteris orationis partibus ad praedicta elementa instar modorum se habentibus, linguae aegyptiacae primariae radices universae aut *substantiva nomina* sunt aut *nomina qualitatum*.

3. Sed non e radicibus tantum primariis profluunt adjectiva, verum et a derivatis atque a compositis, perinde igitur dividuntur et ipsa adjectiva in *primaria*, *derivativa* et *composita*.

De adjectivis e radicibus primariis.

§ I.

1. Constituunt classem hanc radices primariae quotquot cap. I. §. I. recensuimus, dummodo sensu *qualitatis* sint affectae. Istiusmodi *adjectiva* monosyllaba sunt, sed nulla gaudent peculiari forma qua discernantur a *substantivis*; hinc illorum cognitio a sensu probe intellecto omnino pendet. Ex. gr. $\text{O}\text{r}\omega\text{c}\epsilon\gamma$ *vacuus*, *deficiens*, $\text{C}\delta$ *pulcher*; XI *capiens*; $\text{X}\delta$ *dans*; $\text{Z}\omega\lambda$ *avolans* etc.

2. Ex his alia exprimunt actionem, ut $\text{X}\epsilon\text{I}$ *amans*; $\text{Y}\omega\lambda$ *spolians*; $\text{X}\text{O}\text{r}\rho$ *ligans* etc.; alia modum essendi ullo absque respectu ad actionem vel passionem in subjecto receptam, ut $\omega\text{N}\text{Z}$ *vivens*; YTO *decumbens*; $\omega\text{B}\rho$ *tremens*; YOX *tenuis*; $\text{Y}\delta\text{T}$ *indigens*; $\text{Z}\omega\text{Z}$ *frigidus* etc. Priora itaque activa sunt, posteriora neutra.

3. Utraque porro adjectiva hujusmodi, quotiescumque unam ex his vocibus $\epsilon\gamma$, ϵC , ϵr affixam habent, participii praesentis vicem gerunt. Sunt namque illae voces in lingua aegyptiaca indices personarum mascul. et fem. tertiae numeri singular. et tertiae plural. generis communis ad tempus *praesens indefinitivum* verbi auxiliaris substantivi pertinentium. Componitur igitur participium ex. gr. $\text{X}\epsilon\text{I}$ hoc pacto:

<i>Num.</i>	<i>Genus</i>	<i>In tribus dial.</i>	
singul.	mascul.	$\epsilon\gamma\text{X}\epsilon\text{I}$	amans.
singul.	fem.	$\epsilon\text{C}\text{X}\epsilon\text{I}$	amans.
plur.	comm.	$\epsilon\text{r}\text{X}\epsilon\text{I}$	amantes.

4. Voces pariter $\epsilon\gamma\text{N}\delta$, $\epsilon\text{C}\text{N}\delta$, $\epsilon\text{r}\text{N}\delta$, personae tertiae etc. futuri *definitivi* ex eodem verbo auxiliari, gignunt participium $\tau\tilde{\omega}$ *μέλλοντι* respondens:

Num.	Genus	In tribus dial.	
singul.	mascul.	εϕηδαιει	amaturus.
singul.	fem.	εϕηδαιει	amatura.
plur.	comm.	ετηδαιει	amaturi.

5. Forma tamen hujusmodi participii et aliorum hujusce primae classis, quorum exempla subnectimus, ad *composita adjectiva* censenda est pertinere.

Exempla.

ετηπει οτραη εϕηηε ειη λδδτ σοοτη αιμοϕ ειηητι ητοϕ
(Theb. dial.):

έχων όνομα γεγραμμένον ό ούδεις οίδεν ει μη αυτός. Apoc. 19, 12.
οτρατητ εςωκ ειη οτραε ηκωτ εϕοτωει (T.):

καταιγίς φερομένη και φλόξ πυρός κατεσθίουσα. Isa. 29, 6.

ηη ηεροοτ ετωειτ ετραθη ειηκδτδκλτςμοο ετοτωει ετ-
τω ετχι ηιιε ετραμοο ειη ηαι (T.):

ήσαν εν ταϊς ήμέραις ταϊς πρό του κατακλυσμού τρώγοντες και πί-
νοντες, γαμοῦντες και εκγαμίζοντες, Matth. 24, 38.

ηρηη δεη ηεητιλτιη εϕεοτηοϕ εηηδρωτ (M. dial.):

εν ταϊς σταγόσιν αυτής εύφρανθήσεται αγατέλλουσα. Ps. 64, 11.

ετεςηδηκοτ ηιχωτ (M.):

εφ' ό άν επικαθίση (ή γυνή) επ' αυτά. Lev. 15, 20.

ηδω δε ηεε ετηδπεικδλει επετε ειποηπιστετε εροϕ: ηδω

δε ηεε ετηδπιστετε επετε ειποητωτ εροϕ (T.):

πως οῦν επικαλέσονται εις όν ούκ επίστευσαν; πως δε πιστεύσου-
σιν οῦ ούκ ήκουσαν; Rom. 10, 14.

De adjectivis e radicibus derivativis.

§ II.

4. Classis haec universas radices secundarias sensu *qualitatis* praeditas complectitur. Et primum locum obtinent adjectiva derivata a radicibus primariis ope mutationis vocalis ω sive ε aut & in η (sup. cap. I. §. II.) quo in statu ad subjectum referuntur actionis terminum, abstrahendo ab agente quocumque, ex. gr. βηη captus a βωη capiens; χηη scriptus a χ&η scribens; ηηη computatus ab ωηη computans etc.

2. Huc referas *adjectiva* quae in statu activo ad superiorem classem pertinent quidem; sed cum per finale incrementum $\text{H}\tau$ theb., $\text{HO}\tau$ memphit. et baschmur., $\text{HO}\tau\tau$ $\text{O}\tau\tau$ comm. tribus dialectis fiant passiva, a derivatis radicibus censentur venire, ex. gr. $\text{ZH}\tau$ *captus* a ZI T. *capiens*; $\text{BH}\tau$ *captus* a BI M. *capiens* $\text{BH}\tau\tau$ *seminatus* a BO T. M. *seminans*; $\text{YH}\tau$ *libratus* a YE T. *librans*; $\text{YHO}\tau$ *libratus* a YI M. *librans*; $\text{E}\omega\text{O}\tau\tau$ *lavatus* ab $\text{E}\omega$ T. *lavans*; $\text{I}\omega\text{O}\tau\tau$ *lavatus* ab $\text{I}\omega$ M. *lavans* etc.

3. Tandem quaedam *adjectiva* passiva e derivatis activis oriuntur per additionem finalis litterae τ , mutata etiam aliquando vocali ultima, ex. gr. AEPIT *dilectus* a AEP *diligens*; $\text{E}\rho\text{O}\tau\omega\text{PT}$ *maledictus* a $\text{E}\rho\text{O}\tau\omega\text{P}$ *maledicens* etc.

De adjectivis e radicibus compositis.

§. III.

1. Haec *adjectiva* formam sequuntur radicum compositarum, perinde itaque sunt et ipsa monosyllaba aut dissyllaba aut polysyllaba (cf. cap. I. §. III.). Significatione gaudent activa vel neutrali; quod si e statu activo ad passivum movenda sint, id per additamentum finalis syllabae $\text{H}\tau$ T., $\text{HO}\tau$ M. B., $\text{HO}\tau\tau$, $\text{O}\tau\tau$ comm. consequuntur.

2. *Adjectiva composita activa* formae $\tau\text{C}\Delta\text{B}\text{O}$ mutata O in H additoque $\text{O}\tau\tau$ fiunt passiva; ex. gr. $\text{TO}\tau\text{B}\text{HO}\tau\tau$ *sanctificatus* a $\text{TO}\tau\text{B}\text{O}$ *sanctificans*, $\text{T}\Delta\text{CTHO}\tau\tau$ *conversus* a $\text{T}\Delta\text{CTO}$ *convertens*; $\text{T}\Delta\text{IHO}\tau\tau$ *honoratus* a $\text{T}\Delta\text{IO}$ *honorans*; $\text{TE}\text{N}\text{NH}\text{O}\tau\tau$ *contritus* a $\text{TE}\text{N}\text{NO}$ *conterens* etc.

3. Sunt et alia *adjectiva* quae, in sua quodque specie, formam habent propriam et constanti ratione ubique servatam; haec ita distinguimus:

α . *Adjectiva intensioris significationis.*

β . *Adjectiva privantia.*

γ . *Adjectiva constituentia nomina habitudinis, artis, agentis etc.*

δ . *Adjectiva relativa seu patronymica.*

α .

4. Illa sunt quae, e quavis classe procedant, augentur ab initio vocali $\text{Y}\text{O}\tau$, cujus ea vis est ut *dignus qui . . .*, vel *multus in . . .* significet, prout vel ad radicem $\text{Y}\Delta$, aut $\text{C}\text{Y}\Delta$ *decens esse*, sive ad YY *mul-*

tus referre lubeat : utra admittatur origo ejus , superlativum exprimit , ut $\omega\epsilon\rho\iota\tau$ *carus* , $\psi\omicron\tau\omega\epsilon\rho\iota\tau$ *carissimus*.

5. Praeposita adjectivis activis sensum passivum eisdem tribuit ; ex. gr. $\omega\omicron\sigma\tau\epsilon$ T. , $\omega\omicron\sigma\tau$ M. *odio habens* , $\psi\omicron\tau\omega\omicron\sigma\tau\epsilon$, $\psi\omicron\tau\omega\omicron\sigma\tau$ *perquam exosus* ; $\tau\delta\iota\omicron$ *honorans* , $\psi\omicron\tau\tau\delta\iota\omicron$ *perhonoratus*.

6. Hujusmodi intensioris significationis adjectiva , etsi non admodum obvia in textibus copticis , articulos *enunciativos* , *determinantes* , *demonstrativos* , et *possessivos* , non secus atque cetera nomina , assumunt.

β.

7. Privantia adjectiva formantur ope particulae negantis $\delta\tau$, vel $\delta\tau\psi$ iisdem praepositae.

8. $\Delta\tau$ (affinis radici primariae $\epsilon\tau$ *deficiens* , sequente $\epsilon\beta\omicron\lambda$ *ἀφορίζειν*) omnimode respondet græcorum *alphae privativae* ; hinc adjectiva privantia , omne genus , existunt : ex. gr.

$\delta\tau\omega\omicron\tau$ *immortalis* ἀθάνατος a $\omega\omicron\tau$ θάνατος.

$\delta\tau\omega\delta\tau$ *matris expers* ἀμήτωρ a $\omega\delta\tau$ μήτηρ.

$\delta\tau\sigma\beta\omega$ *indoctus* ἀπαίδευτος a $\sigma\beta\omega$ παιδεία.

$\delta\tau\sigma\omicron\eta\tau$ *incretus* ἄκτιστος a $\sigma\omicron\eta\tau$ κτίσις.

$\delta\tau\epsilon\rho\omicron\tau\omega$ *inexcusabilis* ἀναπολόγητος . . . ab $\epsilon\rho\omicron\tau\omega$ ἀπόκριμα.

$\delta\tau\omega\epsilon\tau\psi\omicron\beta\iota$ *sincerus* ἀνυπόκριτος . . . a $\omega\epsilon\tau\psi\omicron\beta\iota$ ὑπόκρισις.

$\delta\tau\omega\eta\tau\omega\delta\iota\gamma\omicron\omega\eta\tau$ *munificus* a $\omega\eta\tau\omega\delta\iota\gamma\omicron\omega\eta\tau$
ἀφιλάργυρος. φιλαργυρία.

9. $\Delta\tau$ ante litteras γ , λ , μ , π , $\sigma\tau$, et ρ in dialecto memphitica passim in $\delta\theta$ mutatur.

10. $\Delta\tau\psi$ eodem pacto cum nominibus componitur ; verum intensioris est quam $\delta\tau$ significationis ; cum enim ea vis insit ψ ut sensum ubique intendat , efficit in compositione quod vulgo dicimus *esse impossibile* ; hinc $\delta\tau\psi\sigma\delta\chi\iota$ e. g. exprimit *rem explicatu impossibilem* , *ineffabilem*.

γ.

11. Praefixa nomini substantivo particula $\sigma\delta$ possessionem fere demonstrante , et subsequente praepositione η genitivi casus , fiunt nomina *habitudinis* , *artis* : ex. gr.

$\sigma\delta\eta\chi\rho\omicron\psi$ *malefactor* a $\chi\rho\omicron\psi$ *malum*.

De genere atque numero nominum qualitatis.

§ IV.

1. Genus atque numerus in nominibus *qualitatis* per articulos *enunciativos*, *determinantes* et *possessivos* innotescunt; et in nonnullis etiam per pronomina suffixa $\epsilon\gamma$, ς , $\omicron\sigma$ quorum prius mascul. sing., alterum fem. sing., tertium comm. genus plurale indicat, ex. g. $\pi\alpha\lambda\omicron\upsilon\tau\epsilon\gamma$ *bonus*, $\pi\alpha\lambda\omicron\upsilon\tau\varsigma$ *bona*, $\pi\alpha\lambda\omicron\upsilon\tau\omicron\sigma$, *boni* et *bonae*.

2. Pronomina demum simplicia quibusdam nominibus *qualitatis* suffixa eorundem genus atque numerum definiunt perspicue et una respectum ad personam; exemplum sit $\pi\alpha\epsilon\iota\delta\tau$ T., $\pi\alpha\iota\delta\tau$ M. *felix* :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	
1.	(singul.	comm.	$\pi\alpha\epsilon\iota\delta\tau\tau$	$\pi\alpha\iota\delta\tau\tau$	felix ego.
	(plur.	comm.	$\pi\alpha\epsilon\iota\delta\tau\eta$	$\pi\alpha\iota\delta\tau\epsilon\pi$	felices nos.
2.	(singul.	mascul.	$\pi\alpha\epsilon\iota\delta\tau\kappa$	$\pi\alpha\iota\delta\tau\kappa$	felix tu.
	(fem.	$\pi\alpha\epsilon\iota\delta\tau\epsilon$	$\pi\alpha\iota\delta\tau\uparrow$	felix tu.
	(plur.	comm.	$\pi\alpha\epsilon\iota\delta\tau\tau\eta\tau\eta\tau\eta$ $\tau\eta$	$\pi\alpha\iota\delta\tau\epsilon\pi\omicron\eta\omicron\sigma$	felices vos.
3.	(singul.	mascul.	$\pi\alpha\epsilon\iota\delta\tau\gamma$ ¹	$\pi\alpha\iota\delta\tau\gamma$	felix ille.
	(fem.	$\pi\alpha\epsilon\iota\delta\tau\varsigma$	$\pi\alpha\iota\delta\tau\varsigma$	felix illa.
	(($\pi\alpha\iota\epsilon\tau\varsigma$ B.) ²	
	(plur.	comm.	$\pi\alpha\epsilon\iota\delta\tau\omicron\sigma$, $\pi\alpha\iota\pi\alpha\delta\tau\omicron\sigma$ ³	$\pi\alpha\iota\delta\tau\omicron\sigma$ ⁴	felices illi, et illae.

¹ $\pi\alpha\epsilon\iota\delta\tau\gamma$ ἄπρωμε :

μακάριος ἀνὴρ, Ps. 1, 1.

² $\pi\alpha\iota\epsilon\tau\varsigma$ δε ἡγοῦσα ἕσσηδῆσιν ἡπειρῆ κατὰ τὰ γῆνομα :

μακαριότερα δὲ ἐστὶν ἐὰν οὕτω μείνη κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην· 1 Cor. 7, 40.

³ $\pi\alpha\iota\pi\alpha\delta\tau\omicron\sigma$ ἡπεντατταξμοῦ ἐπαππῶν ἡτῶλεετ ἄπε-
ξειβ :

μακάριοι οἱ εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου κεκλημένοι. Αρσ. 19, 9.

⁴ $\pi\alpha\iota\delta\tau\omicron\sigma$ ἄπ δτβρη :

μακάριαι αἱ στεῖραι. Luc. 23, 29.

DE VERBO.

1. **Q**uamvis unius dumtaxat verbi *substantivi*, quod dicunt, subsidio mens nostra quodcumque iudicium suum patefacere valeat, affirmando scilicet vel negando entis alicujus existentiam; maluerunt gentes omnes, vel humano potius generi ab initio inditum fuit brevitati simul atque varietati consulere in iudiciis eliciendis, dictiones pene innumeras ad id usurpando quae una perspicua accurataque prolatione *subsistendi* actum cum aliquo *praedicato* innuerent: has vulgo dicimus *verba*; ad normam vero universalis grammaticae disciplinae *verba adtributiva* vel *concreta* appellantur, simplici *substantivo*, cui latinorum *esse* respondet, *auxiliaris verbi* nomine reservato.

2. Primigeniae simplicitatis aegyptii ubique studiosi linguam quoque expertem aliorum fere *verborum* habuerunt, uno excepto verbo *substantivo* seu *auxiliari*, quod tamen diversimode moderabantur prout infra:

De Verbo substantivo primario.

§ I.

1. Verbum *substantivum* existentiam notat *subjecti* una cum respectu ad aliquod *praedicatum* in specie.

2. Monosyllabae voces quaedam verbum *substantivum primarium* in lingua aegyptiaca constituunt, quarum ea vis est ut *existentiam praesentem* sive *praeteritam* generatim quod ad essendi modum indicent; verum, quod ad *subjectum*, distinctius; etenim si *subjectum* sit e genere masculino et singularis numeri ΠΕ adhibetur; ΤΕ si *singulare femininum*; ΠΕ vero si *plurale* sit ex alterutro genere. Hinc tempus existit ΠΕ *ille est* vel *fuit*; ΤΕ *illa est* vel *fuit*; ΠΕ *illi* vel *illae sunt* vel *fuerunt*, quod congruenter *tempus vagans* dicitur, ejusque forma tribus dialectis communis est: ex. gr. 1 Cor. 11, 3. ΠΡΟΟΥΤ Τ&ΠΕ ΠΕ ΗΤΕΣΧΙΩΕ (T.): κεφαλή γυναικός ὁ ἀνὴρ. 1 Cor. 7, 39. ΕΡΨ&Π ΠΕΣΧΕΙ ΜΟΥ ΔΕ ΟΥΛΕΩΞΗ ΤΕ (B.): εἰάν δὲ κοιμηθῆ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἐλευθέρα ἐστίν, Ps. 104, 6. ΗΨΗΡΙ ΗΤ&ΚΩΒ ΠΕ ΠΙΣΩΤΠ ΗΤ&Ψ (M.): υἱοὶ ἰακώβ ἐκλεκτοὶ αὐτοῦ.

3. Itaque in numero singulari variatur id verbum juxta *subjecti* genus, quemcumque tandem locum idem *subjectum* occupet in oratione: ex. gr.

ΤΑΙ ΤΕ ΤΡΕ *hic est modus*, et ΤΡΕ ΤΕ ΤΑΙ; ΘΜΔΥ ΗΔΠΑ ΨΕ-
ΠΟΥ† ΤΩΠΗ ΗΔΠΑ ΠΩΥΤ ΤΕ *mater Abbatis Scenutii soror Abba-*
tis Pidioti fuit.

4. Nonnunquam verbum, ut fere in aliis linguis evenit, subintelligitur :
ex. gr. Isa. 1, 15. ΠΕΤΕΠΒΙΖ ΜΕΡ ΗΣΠΑΥ (B.): αἱ χεῖρες ὑμῶν αἴ-
ματος πλήρεις. Ioh. 4, 50. ΠΕΚΩΗΛΙ ΔΠΡ (B.): ὁ υἱός σου ζῆ. Ps:
21, 7. ΔΠΟΚ ΔΕ ΔΠΟΚ ΟΥΨΕΠΤ: ΟΥΟΖ ΔΠΟΚ ΟΥΡΩΜΙ ΔΠ (M.):
ἐγὼ δὲ εἶμι σκώληξ καὶ οὐχὶ ἄνθρωπος.

5. Tempus *vagans* ΠΕ, ΤΕ, ΠΕ evadit *praeteritum relativum* seu *prae-*
sens anterius (vulgo *praeter. imperfect.*) quotiescumque vocula ΠΕ in ser-
mone praecedit : ex. gr. Marc. 14, 1. ΠΕ ΠΠΔΧΔ ΠΕ (M.): ἦν τὸ
πάσχα, Ioh. 10, 22. ΠΕ †ΦΡΩ ΤΕ (M.): χειμῶν ἦν. Matth. 4, 18.
ΠΕ ΖΔΠΟΥΟΖΙ ΓΔΡ ΠΕ (M.): ἦσαν γὰρ ἀλιεῖς.

6. Cum subiecti vices pronomen separatum gerit, tunc ΠΕ, ΤΕ, ΠΕ
subjungitur eidem pronomini non variata istius forma in qualibet perso-
na : ex. gr. Ps. 89. 2. ΙΣΧΕΠ ΠΕΠΕΡ ΨΔ ΕΠΕΡ ΗΘΟΚ ΠΕ (M.):
ἕως τοῦ αἰῶνος σὺ εἶ. Ps. 23, 10. ΗΘΟΥ ΠΕ ΠΟΥΡΟ ΗΤΕΠΟΥ† (M.):
αὐτός ἐστιν ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης. Integrum paradigma perspicuita-
tis ergo subjicimus:

Praesens et praeteritum.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ΔΠΚ ΠΕ	ΔΠΟΚ ΠΕ	ΔΠΔΚ	sum, fui...
	(plur.	comm.	ΔΠΗ ΠΕ	ΔΠΟΠ ΠΕ	ΔΠΔΠ ΠΕ	sumus, fui- mus. . .
2.	(singul.	mascul.	ΗΤΚ ΠΕ	ΗΘΟΚ ΠΕ	ΗΤΔΚ ΠΕ	es, fuisti..
	(fem.		ΗΤΟ ΤΕ	ΗΘΟ ΤΕ	ΗΤΔ ΤΕ	es, fuisti..
	(plur.	comm.	ΗΤΩΤΗ ΠΕ	ΗΘΟΤΕΠ ΠΕ	ΗΤΗΤΕΠ ΠΕ	estis, fui- stis...
3.	(singul.	mascul.	ΗΤΟΥ ΠΕ	ΗΘΟΥ ΠΕ	ΗΤΔΥ ΠΕ	ille est, fuit...
	(fem.		ΗΤΟΣ ΤΕ	ΗΘΟΣ ΤΕ	ΗΤΔΣ ΤΕ	illa est, fuit...
	(plur.	comm.	ΗΤΟΥ† ΠΕ	ΗΘΟΥ† ΠΕ	ΗΤΔΥ† ΠΕ	sunt, fue- runt...

Praesens anterius seu imperfectum.

<i>Persona</i>	<i>Num.</i>	<i>Genus</i>	<i>T.</i>	<i>M.</i>	<i>B.</i>	
1.	(singul.)	comm.	ΠΕ ΔΠΚ ΠΕ	ΠΕ ΔΠΟΚ ΠΕ	ΠΕ ΔΠΔΚ ΠΕ	eram . . .
	(plur.)	comm.	ΠΕ ΔΠΗ ΠΕ	ΠΕ ΔΠΟΗ ΠΕ	ΠΕ ΔΠΔΗ ΠΕ	eramus . . .
2.	(singul.)	mascul.	ΠΕ ΗΤΚ ΠΕ	ΠΕ ΗΘΟΚ ΠΕ	ΠΕ ΗΤΔΚ ΠΕ	eras . . .
	(fem.)	fem.	ΠΕ ΗΤΟ ΤΕ	ΠΕ ΗΘΟ ΤΕ	ΠΕ ΗΤΔ ΤΕ	eras . . .
3.	(plur.)	comm.	ΠΕ ΗΤΩ- ΤΗ ΠΕ	ΠΕ ΗΘΩ- ΤΗ ΠΕ	ΠΕ ΗΤΔ- ΤΗ ΠΕ	eratis . . .
	(singul.)	mascul.	ΠΕ ΗΤΟΥ ΠΕ	ΠΕ ΗΘΟΥ ΠΕ	ΠΕ ΗΤΔΟΥ ΠΕ	erat ille . . .
	(fem.)	fem.	ΠΕ ΗΤΟΣ ΤΕ	ΠΕ ΗΘΟΣ ΤΕ	ΠΕ ΗΤΔΟΣ ΤΕ	erat illa . . .
	(plur.)	comm.	ΠΕ ΗΤΩ- ΟΥ ΠΕ	ΠΕ ΗΘΩ- ΟΥ ΠΕ	ΠΕ ΗΤΔΩ- ΟΥ ΠΕ	erant illi , illae . . .

7. Quod si post ΠΕ, ΤΕ, ΠΕ sequatur particula ΔΠ, verbum substantivum induit formam negativam: ΔΠΚ ΠΕ ΔΠ *non sum*, ΗΤΚ ΠΕ ΔΠ *non es*, ΗΤΟ ΤΕ ΔΠ (fem.) *non es* ΔΠΗ ΠΕ ΔΠ *non sumus* etc. Interdum tamen antecedit ΔΠ et ΠΕ, ΤΕ, ΠΕ immediate subsequitur: ex. gr. Ps. 58, 4. ΟΥΔΕ ΤΑΔΝΟΜΙΑ ΔΠ ΤΕ ΟΥΔΕ ΠΑΝΟΒΙ ΔΠ ΠΕ (M.): οὔτε ἡ ἀνομία μου, οὔτε ἡ ἀμαρτία μου.

8. Ratio conjugandi verbum hujusmodi ope pronominis compositi separati primitus obtinuisse videtur apud aegyptios respectu nominum *qualitatum*; ita quidem ut praeposendo eadem pronomina *existentiam* denotantia nominibus *qualitatum* praedicatum seu attributum exprimentibus, verborum formae gignerentur quae parum abluerent a verbis *concretis* vel *attributivis* passim obviis in linguis tum nostrae tum praeae aetatis.

9. Hinc tale pronomen addendo voci ΟΥΠ T., ΟΥΟΠ M., ΟΥΔΠ B. quae vox *qualitatis* nominis instar est, valet nempe *qui est*, *qui habet* etc. (cf. Peyron lexic. pag. 144 - 146. et hic §. X. huj. cap.) dixerint: ΔΠΚ ΟΥΗ *ego existens, habens* (tempus vagans); ΗΤΚ ΟΥΗ *tu existens, habens*, ΗΤΟ ΟΥΗ *idem fem.* Pari ratione *imperfectum*: ΠΕ ΔΠΚ ΟΥΗ *eram existens, habens*; ΠΕ ΗΤΚ ΟΥΗ *eras existens, habens*, et sic deinceps.

10. Sed cum pronominis *compositi separati* crebra repetitio commode minus eveniret, ad eam congrua ratione evitandam duplici methodo usi sunt aegyptii. Primo quidem in locum ΔΠΚ, ἦΤΚ, ἦΤΟ, ἦΤΟΥ etc. pronomen *simplex conjunctum* Γ, Κ, Ε, Ψ, Σ, Π, Τῆ et ΟΥ subrogarunt, nominibus *agentium*, aut *qualitatum*, quae *attributum* praeseferunt, suffigentes, praefixo iisdem verbo substantivo ΠΕ quae vox *improprie construitur etiam cum fem. singul. et cum pluralibus* (Peyron Lex. pag. 164.)

11. Qua in compositione animadvertendum est, nomen *qualitatis* vocali terminatum hanc leviter immutare ante suffixa; namque e. g. ΖΩ *dicens* evadit subinde ΖΔ, ΖΕ vel ΖΗ pro dialectorum natura. id quod conspicuum reddet subjecta tabula temporis *vagantis* praesentis scilicet et praeteriti exhibens paradigma:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ΠΕΖΔΓ	ΠΕΖΗΓ ¹	ΠΕΖΕΓ	dico, dixi. dicimus, diximus.
	(plur.)	comm.	ΠΕΖΔΠ	ΠΕΖΔΠ	ΠΕΖΕΠ	
2.	(singul.)	mascul.	ΠΕΖΔΚ	ΠΕΖΔΚ	ΠΕΖΕΚ	dicas, dixisti. dixisti.
	()	fem.	ΠΕΖΕ	ΠΕΖΕ	ΠΕΖΕ	
	(plur.)	comm.	ΠΕΖΩΤῆ	ΠΕΖΩ- ΤΕΠ	ΠΕΖΩ- ΤΕΠ	
3.	(singul.)	mascul.	ΠΕΖΔΨ ²	ΠΕΖΔΨ ³	ΠΕΖΕΨ ⁴	dicit, dixit. dixit.
	()	fem.	ΠΕΖΔΣ	ΠΕΖΔΣ ⁵	ΠΕΖΕΣ ⁶	
	()					
	(plur.)	comm.	ΠΕΖΔΥ ⁷	ΠΕΖΩΟΥ ⁸	ΠΕΖΕΥ ⁹	

¹ ΟΥΟΖ ΠΕΖΗΓ ΖΕ ΨΠΟΥ ΔΙΕΡΘΗΤΣ :

καὶ εἶπα, νῦν ἠρξάμην. Ps. 76, 11.

² ΔΥΩ ΠΕΖΔΨ ΖΕ : ΣΖΔΓ :

καὶ λέγει μοι γραψόν. Αρσ. 19, 9.

³ ΔΨΕΡΟΥ ἦζε ΠΔΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ ΠΕΖΔΨ ΠΩΟΥ :

ἀπεκρίθη ναβουχοδονόσορ καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Dan. 3, 14.

⁴ ἦΤΔΨ ΖΕ ΠΕΖΕΨ ΠΕΥ : ΟΥΔΠΤΗΓ ΔΠΔΚ ἦΟΥΖΡΗ ΕΟΥΩΕΣ :

ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς ἐγὼ βρωσιν ἔχω φαγεῖν, Ioh. 4, 32.

⁵ ΠΕΖΔΣ ΖΕ : ΔΨΤΔΥΡΟ ἦζε ΠΔΖΗΤ ΔΠ ΠΒΟΕΙΣ :

- εἶπεν· ἐστειρώθη ἡ καρδία μου ἐν κυρίῳ. 1 Reg. 2, 1.
- ⁶ ΠΕΧΕC ΠΠΙΛΩΕΙ ΖΕ : ΔΕΟΙΠΙ :
λέγει τοῖς ἀνθρώποις· δεῦτε , Ioh. 4, 28. 29.
- ⁷ ἦτοοτ Ζε ΠΕΧΔΥ ἔροϋ Ζε : ΖΡΔΓ Ζἦ ΒΗΘΛΕΕΕ :
οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· ἐν βηθλεὲμ· Matth. 2, 5.
- ⁸ CΕΖΡΔΚ ΜΙCΔΚ ΔΒΔΕΠΔΥ ΠΕΧΩΟΥ ἠΠΔΒΟΥΧΟΔΟΠΟCΟΥ
ΠΟΥΡΟ :
ἀπεκρίθησαν σεδράκ , μισάκ , ἀβδευαγὼ λέγοντες τῷ βασιλεῖ να-
βουχοδονόσορ· Dan. 3, 16.
- ⁹ ΠΕΧΕΥ ΠΗΥ ἦζε ΠΕΥΕΔΘΗΤΗC ΖΕ : ΖΡΔΒΒΓ ΟΥΩΕΕ :
ἠρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· ῥαββὶ φάγε. Ioh. 4, 31.

Annotatio.

„ Pleraque e nominibus *qualitatum* antiquitus (ut pronum est ju-
dicare) hac ratione copulata fuerunt cum verbo primitivo ΠΕ , verum
cum minus id aptum esset ceteris temporibus eorumque modificationibus
exprimendis , sequiore aetate obsolevit ; manente dumtaxat eadem for-
ma quod ad ΖΩ *dicens* , in quo veluti nobis vestigium relinqueretur
primaevae simplicitatis in hujusmodi verbo conjugando „ .

12. Methodus altera , qua usi sunt ad pronominum *compositorum* repeti-
tionem evitandam , fuit omissio verbi *substantivi* ΠΕ , ejusque loco usus
pronominis simplicis , cujus sensus detorqueretur ad significandam *existentiam*
cum respectu ad adtributum quodcumque.

13. Eo in casu pronomina simplicia , quamvis suapte natura insepara-
bilia , seorsim poni licuit , eo quod ad statum transierint verbi *abstracti*
seu *substantivi*.

14. Porro nonnulla ex his pronominibus una cum novo sensu novam
quoque formam sunt consecuta : I *ego* , ex. gr. , litteram τ euphonicam assump-
sit , evasitque † ; ε *tu* fem. τε ; η *nos* τῆ aut τεη ; τεη etiam sive
τῆ *vos* τετεη vel τετη ; denique οἱ *illi* , *illae* ce. Sed εἰ *ille* et εἰ
illa nullam passa sunt mutationem.

15. Itaque e pronominibus simplicibus tum quod ad formam , tum quod
ad naturam tali pacto immutatis prognatum est aliud verbum *substanti-
vum* sensum *existentiae praesentis respectivae* praeseferens , tribus dialec-
tis fere commune , quod *secundarium* appellabimus.

De Verbo substantivo secundario.

§. II.

1. Tempore gaudebat *praesenti* ex quo oriebatur *futurum*. Illud e simplici pronomine constabat; istud vero nomen qualitatis $\pi\delta$ *jens* adsciscens ulterius, ex. gr. $\dagger\pi\delta$ *ego sum vadens esse (ero)*. Utriusque temporis paradigmata hic sistimus una cum exemplis, antea monendo, κ 2. pers. sing. masc. in dialecto memphitica vertendum esse in χ ante litteras β , λ , μ , π , $\sigma\tau$ et ρ .

Tempus praesens.

Persona	Num.	Genus	T.	M. B.	
1.	(singul.)	comm.	\dagger	\dagger ¹	ego sum...
	(plur.)	comm.	$\tau\eta$ ²	$\tau\epsilon\pi$ ³	nos sumus...
2.	(singul.)	mascul.	κ	κ ⁴ , χ	tu es...
	()	fem.	$\tau\epsilon$	$\tau\epsilon$ ⁵	tu es...
3.	(plur.)	comm.	$\tau\epsilon\tau\eta$ ⁶	$\tau\epsilon\tau\epsilon\pi$ ⁷	vos estis...
	(singul.)	mascul.	σ	σ ⁸	ille est...
3.	()	fem.	ς	ς ⁹	illa est...
	(plur.)	comm.	$\varsigma\epsilon$	$\varsigma\epsilon$ ¹⁰	illi, illae sunt...

¹ $\pi\delta\iota$ $\pi\eta\iota$ $\pi\delta\omicron\epsilon\iota\varsigma$ $\tau\epsilon$ $\dagger\tau\epsilon\tau\epsilon\tau\omega\chi$:

$\epsilon\lambda\epsilon\acute{\eta}\sigma\omicron\upsilon\upsilon$ $\mu\epsilon$ $\kappa\acute{\upsilon}\rho\iota\epsilon$ $\delta\tau\iota$ $\theta\lambda\acute{\iota}\beta\omicron\mu\alpha\iota$. Ps. 30, 10.

² $\tau\eta\epsilon\rho\omicron\tau\epsilon$ $\tau\eta\tau\eta$ $\epsilon\pi\epsilon\mu\eta\psi\epsilon$:

$\phi\omicron\beta\omicron\upsilon\mu\epsilon\theta\alpha$ $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron\upsilon$ $\delta\chi\lambda\omicron\upsilon$. Matth. 21, 26.

³ $\tau\epsilon\pi\varsigma\mu\alpha\rho\omega\tau\tau$ $\delta\pi\omicron\upsilon$ (1) $\epsilon\beta\omicron\lambda\omicron\tau\epsilon\pi$ $\pi\delta\omicron\epsilon\iota\varsigma$:

$\epsilon\upsilon\lambda\omicron\gamma\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota$ $\acute{\upsilon}\mu\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\tau\omicron\upsilon$ $\kappa\upsilon\rho\acute{\iota}\omega$. Ps. 113, 23.

⁴ $\kappa\chi\omicron\rho$ $\pi\delta\omicron\epsilon\iota\varsigma$ $\omicron\tau\omicron\tau\omicron$ $\varsigma\kappa\omega\tau$ $\epsilon\rho\kappa$ $\eta\tau\epsilon$ $\tau\epsilon\kappa\mu\epsilon\tau\omicron\mu\eta\iota$:

$\delta\upsilon\acute{\nu}\alpha\tau\omicron\varsigma$ $\epsilon\acute{\iota}$ $\kappa\acute{\upsilon}\rho\iota\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\epsilon\acute{\iota}\acute{\alpha}$ $\sigma\omicron\upsilon$ $\kappa\acute{\upsilon}\chi\lambda\omega$ $\sigma\omicron\upsilon$. Ps. 88, 9.

⁵ $\epsilon\theta\epsilon$ $\omicron\tau$ $\tau\epsilon\psi\tau\chi\eta$ $\tau\epsilon\mu\omicron\kappa\epsilon$ $\eta\tau\eta\tau$ $\omicron\tau\omicron\tau$ $\epsilon\theta\epsilon$ $\omicron\tau$ $\tau\epsilon\psi\theta\omicron$
 $\rho\tau\epsilon\rho$ $\acute{\epsilon}\mu\omicron\iota$:

$\acute{\iota}\nu\alpha\tau\acute{\iota}$ $\pi\epsilon\rho\acute{\iota}\lambda\upsilon\psi\omicron\varsigma$ $\epsilon\acute{\iota}$ η $\psi\upsilon\chi\acute{\eta}$ $\mu\omicron\upsilon$; $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\iota}\nu\alpha\tau\acute{\iota}$ $\sigma\upsilon\tau\alpha\rho\acute{\alpha}\sigma\sigma\epsilon\iota\varsigma$ $\mu\epsilon$; Ps. 41, 12.

⁶ $\tau\epsilon$ $\tau\epsilon\tau\eta\psi\tau\epsilon\mu$ $\eta\tau\epsilon\mu\acute{\eta}\tau\epsilon\rho\omicron$ $\eta\pi\eta\tau\epsilon$ $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\mu\tau\omicron$ $\eta\pi\iota\rho\omega\mu\epsilon$:

(1) Ita edit. rom. Psal. copt. 1749. Sed text. graec. universi habent in secunda persona pronomen

ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων
Matth. 23, 13.

⁷ παι ἐ τετεπ† ἀεωοτ ἡψεβιω ἀπβοεις :
ταῦτα κυρίῳ ἀνταποδίδοτε; Deut. 32, 6.

⁸ ψωοπ Δπ ἡζε φηετερβονοηπ.
οὐκ ἔστιν ὁ βοηθῶν. Ps. 21, 12.

⁹ Δσοοπ σαρρα . . . εიცρηππε σεπζοτη ζεπ†σκηπη:
ποῦ σάρρα; . . . ἰδοὺ ἐν τῇ σκηνῇ. Gen. 18, 9.

¹⁰ σε ἡρηπη ζεπ πεψαζα ἡζε Δτηρηαυ ἀκααζι :
ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ps. 94, 4.

Tempus futurum.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	†πΔ	†πΔ ¹	†πε ²	ego ero . . .
	(plur.)	comm.	†πΔ	τεππΔ ³	τεππε	nos erimus . . .
2.	(singul.)	mascul.	κπΔ ⁴	χπΔ ⁵	κπε	tu eris . . .
	(fem.	τεπΔ ⁶	τεπΔ	τεπε	tu eris . . .
	(plur.)	comm.	τετῆ- πΔ ⁷	τετεπ- πΔ ⁸	τετεπ- πε	vos eritis . . .
	(singul.)	mascul.	ψπΔ ⁹	ψπΔ ¹⁰	ψπε	ille erit . . .
3.	(fem.	σπΔ	σπΔ ¹¹	σπε	illa erit . . .
	(plur.)	comm.	σεπΔ	σεπΔ ¹²	σεπε ¹³	illi, illae erunt . . .

¹ †πΔωψ ἐπψωι οτβηκ ἀπιεζοοτ :
κεκράζομαι ἡμέρας πρὸς σέ. Ps. 21, 3.

² †πεκτα ἡπΔβελ ἡσα ἀβαλ ἀεατεπ :
ἀποστρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν. Isa. 1, 15.

³ ἡζρηπη ἡζητκ πεπΔαζι τεππΔζελζωλοτ : οτορ ἡζρηπη
ζεπ πεκρΔπ τεππΔψεψ οτοπ πιβελ εταττωοτποτ
ἐζρηπη ἐζωπ :
ἐν σοὶ τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν κερατιοῦμεν, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐξου-
δενώσομεν τοὺς ἐπανιστανομένους ἡμῖν. Ps. 43, 6.

⁴ ζαῖ πει σμοτ γαρ κπΔροτποβ ἡαζε :
τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζῆση χρόνον. Prov. 9, 11.

⁵ χπΔ† πΔψ ἡοτμοτ ψΔ ἐπερ :
δώσεις αὐτῷ εὐλογίαν εἰς αἰῶνα. Ps. 20, 7.

- ⁶ οὗ γὰρ πετερесоοτη τεσριμε μη τεπδψτοτξε ποτρηδι :
τί γὰρ οἶδας , γύναι , εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις. 1 Cor. 7 , 16.
- ⁷ τετήπδ σκαπδδλιζε ήρηττ ήπειοτση :
σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ· Matth. 26. 31.
- ⁸ ήρωτεπ δε τετεππδμοτ ήφρηή ήρδπρωμιοτορ ήφρηή
ήοτδμ ήπιδρχωπ τετεππδρει :
ὁμοίως δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθανεῖσθε καὶ ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων πε-
σεῖσθε. Ps. 81 , 7. (e Versione Symm.)
- ⁹ πετ πδοτση τεψφτρη έτδπρδς ψπδσορμδς : δτω πετ
πδσορδ ήτεψφτρη ετβηητ ψπδτδπρδς .
ὁς . . . ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι ἀπολέσει αὐτήν· ὁς δ' ἂν
ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ οὗτος σώσει αὐτήν. Luc.
9 , 24.
- ¹⁰ ψπδφορτσημδ ήφρηή ήπιμδςι ήλιβδπδς :
λεπτυνεῖ αὐτὰς ὡς τὸν μόσχον τοῦ λιβάου· Ps. 28 , 6.
- ¹¹ σπδπδρμδς δπ ήζε τδςηψι :
ἡ ῥομφαία μου οὐ σώσει με. Ps. 43 , 7.
- ¹² σεπδχωρξ έζεπ τψτρη ήοτθμηνιοτορ οτςποψ ήδθπο-
βι σεπδριτψ έπρδπ :
Θηρεύσουσιν ἐπὶ ψυχὴν δικαίου καὶ αἷμα ἀθῶον καταδικάζονται.
Ps. 93 , 21.
- ¹³ δτω σεπεβεντεπ (1) έπδμδ ήμμετρη ήποτξ ρδ πποτψ :
εὐρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ· 1 Cor. 15 , 15.

2. Perspicue ab allatis exemplis edocemur , verbum *substantivum secundarium* non secus ac *primarium* compositionem admittere nominis *qualitatis* ; quo fit ut hujusmodi verba verbis aequiparentur *adtributivis* seu *concretis* , quae vocantur , ceteris in linguis. Verum quo res magis in aperto sit , traditam doctrinam hujusce compositionis verbi *substantivi* cum nomine *qualitatis* sequenti conjugatione radicis τωμδ *claudens* confirmamus:

Praesens.

<i>Persona</i>	<i>Num.</i>	<i>Genus</i>	<i>T.</i>	<i>M. B.</i>	
1.	(singul.)	comm.	†τωμδ	†τωμδ	claudio (<i>sum claudens</i>).

(1) Confer formam verbi *impersonal. passiv.*, inferius paragraph. IX.

Persona	Num.	Genus	T.	M. B.	
1.	(plur.	comm.	ΤΗΤΩΩ	ΤΕΠΤΩΩ	claudimus.
	(singul.	mascul.	ΚΤΩΩ	ΧΤΩΩ , ΚΤΩΩ	claudis.
2.	(plur.	fem.	ΤΕΤΩΩ	ΤΕΤΩΩ	claudis.
	(singul.	comm.	ΤΕΤΗΤΩΩ	ΤΕΤΕΠΤΩΩ	clauditis.
3.	(singul.	mascul.	ϚΤΩΩ	ϚΤΩΩ	ille claudit.
	(plur.	fem.	ϚΤΩΩ	ϚΤΩΩ	illa claudit.
	(plur.	comm.	ϚΕΤΩΩ	ϚΕΤΩΩ	illi, illae claudunt.

Futurum.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	†ΠΔΤΩΩ	†ΠΔΤΩΩ	†ΠΕΤΩΩ	claudam (<i>sum-iens-claudens</i>)
	(plur.	comm.	ΤΗΠΔ- ΤΩΩ	ΤΕΠΠΔ- ΤΩΩ	ΤΕΠΠΕ- ΤΩΩ	claudemus.
2.	(singul.	mascul.	ΚΠΔΤΩΩ	ΧΠΔΤΩΩ	ΚΠΕΤΩΩ	claudes.
	(plur.	fem.	ΤΕΠΔ- ΤΩΩ	ΤΕΠΔ- ΤΩΩ	ΤΕΠΕ- ΤΩΩ	claudes.
3.	(singul.	comm.	ΤΕΤΗΠΔ- ΤΩΩ	ΤΕΤΕΠ- ΠΔΤΩΩ	ΤΕΤΕΠΠΕ- ΤΩΩ	claudetis.
	(plur.	mascul.	ϚΠΔΤΩΩ	ϚΠΔΤΩΩ	ϚΠΕΤΩΩ	ille claudet.
	(plur.	fem.	ϚΠΔΤΩΩ	ϚΠΔΤΩΩ	ϚΠΕΤΩΩ	illa claudet.
	(plur.	comm.	ϚΕΠΔ- ΤΩΩ	ϚΕΠΔ- ΤΩΩ	ϚΕΠΕΤΩΩ	illi, illae claudent.

3. Quamvis per Verbum tum *substantivum primum*, tum *secundarium* existentia notetur juxta tempora (quemadmodum hucusque vidimus) *praecipua*, *praesens* nimirum, *praeteritum*, *praesens anterius* atque *futurum*; adhuc tamen ad orationis complementum aliquid desiderabatur quod varia temporum adjuncta valeret exprimere. Id assequuti sunt aegyptii promendo veluti *tertium verbum substantivum* quod nos *compositum* et *auxiliare* appellamus.

De Verbo substantivo composito vel auxiliari.

§ III.

1. Haec de hujusmodi Verbo in universum notanda : coalescit e Verbo *secundario* †, κ, εϋ etc. nec non characteristicis aliorum temporum, additis nominibus *qualitatum*, seu vocibus *praedicati* vim habentibus.

2. Tres in eo distinguuntur formae, *Affirmativa*, *Negativa* et *Transitiva*. Modi sunt quinque, *Indicativus*, *Subjunctivus*, *Hypotheticus*, *Imperativus*, et *Infinitivus*. Postremi duo modi tales improprie dicuntur, tunc enim solum existunt in re quando verbum auxiliare alicui praedicato unitur.

3. Tempora sunt, *Praesens*, *Praeteritum* et *Futurum* appellanda *simplicia* eo quod alia tempora *composita* ab iisdem orientur.

4. Notae *characteristicae* temporum sive simplicium sive compositorum quatuor recensentur, ε, Δ, ΠΕ et ΠΔ,

ε tempus notat *praesens indefinitum* ;

Δ tempus *praeteritum indefinitum* ;

ΠΕ jam vidimus (pag. 62.) *praesens antierius* signare, sive *imperfectum* ;

ΠΔ tandem notat tempus *futurum definitivum*.

5. Characteristicae Δ, ΠΕ, ΠΔ verbi substantivi vicem sustinent per saepe ; quibus in casibus Δ orationis subjectum anteire solet, ex. gr. ΔΠΔΞΗΤ ΕΡ ΔΦΡΗ† ΗΟΤΜΟΟΥΛΞ Μ.: ἐγενήθη ἡ καρδία μου ὡσεὶ κηρὸς, Ps. 21, 15. ΠΕ vero et ΠΔ ante vel post subjectum ad libitum ponuntur. Ante, ut : ΠΕ ΟΥΟΠ ΟΥΡΩΜΙ ΕΟΥΟΠ ΠΕΨΥΗΡΙ ΣΠΔΤ ΔΔΔΤ Μ.: ἄνθρωπος εἶχε τέκνα δύο. Matth. 21, 28. Post, autem, ut ΤΕΨΘΡΕ ΔΕ ΠΕ ΞΔΨΞΕ Μ.: ἡ δὲ τροφή αὐτοῦ ἦν ἀκρίδες, Matth. 3, 4. ΠΔΨΩΠΕ ΓΑΡ ΞΔ ΠΕΟΥΟΕΙΨ ΕΤΔΔΔΤ ΗΒΙ ΟΥΟΒ ΗΘΛΗΨΙΣ Τ.: ἔσται γὰρ τότε θλίψις μεγάλη, Matth. 24, 21. ΠΡΗ ΠΔΞΩΤΠ ΔΠΠΟΥ ΔΔΔΕΡΕ Τ.: δύσεται ὁ ἥλιος μεσημβρίας, Amos 8, 9.

Annotatio.

„ Si quando post Δ characterist. diphthongus ΟΥ immediate sequatur, Δ
 „ et ΟΥ contrahuntur in ΔΤ, ex. gr. ΔΤΩ ΔΤΙΩ (pro ΔΟΥΙΩ) ΣΟΥ-
 „ ΩΠ ΠΟΥΔΔΕΨ ΔΠΕΨΘΕΙΣ. Β.: καὶ ὄνος (ἐγνω) τὴν φάτινν τοῡ κυ-

„ *ῥίου αὐτοῦ*. Isa. 1, 4. Haec tamen contractio minime confundenda est cum „ *tertia plural. comm. praeteriti indefniti* & ῥ *illi, illae fuerunt* „ .

6. Elementa praecipua Verbum *substantivum auxiliare* constituentia sunt pronomina simplicia ἰ *ego*, κ *tu m.*, ε *tu f.*, εἰ *ille*, εἰ *illa*, ἡ *nos*, τέτι *vos*, οῦ *illi, illae*, quippe quae personam simul genus numerumque designant.

7. Hisce pronomibus itaque praefiguntur temporum characteristicae ε, &, ηε, η&. Verum illa, dictae compositionis gratia, aliquam subeunt mutationem; ε namque transit in ηε memphitice, in ῖ saepe thebaice, baschmurice in λε; ῥῖ et τέτι mutatur in ηεῖ et ηεῖτε; οῦ in ῥ quavis in dialecto.

8. Quod si tandem eadem pronomina copulanda sint quibusdam conjunctionibus, aut alicui illarum dictionum quae variis temporibus formandis usuveniunt in coptica lingua, tunc eorundem pristinam formam reassumunt, praeterquam ἰ *ego* quod in & vertitur.

9. Pronomina simplicia hac ratione composita sensum existentiae cum respectu ad aliquod praedicatum indeterminate sumptum prae se ferunt. Age vero, et de methodo efformandi in actu tempora pro variis modis singillatim agamus.

De Modis Verbi substantivi auxiliaris.

§. IV.

1. Modus *Indicativus* tempora *primaria* omnia complectitur, nec non aliquot e temporibus *compositis*, primo, per vocem ηε characteristicam *praesentis anterioris*, secundo, per vocem η& characteristicam futuri *proximi* seu *defnitivi*. Cetera indicativi tempora e conjunctionibus atque pronomibus simplicibus, adveniente Verbo *primario* ηε, coalescunt.

2. *Subjunctivus* habet, primo, tempora indicativi *primaria* et *composita* particulis affecta conjunctivis εῖ, ῖε *ut*, quarum ope eadem tempora novam acquirunt acceptionem; secundo, tempora *composita* e pronomibus simplicibus quae Verbi quibusdam formis affigi solent.

3. Modus *Hypotheticus* a temporibus simplicibus constituitur, praecedente aut sequente una ex his conjunctionibus εἰ, εἰ, εἰ *si*.

4. De *Imperativo et Infinitivo* infra agendum (paragrapho XI.). Nunc de compositione temporum formae *primariae affirmantis Verbi substantivi auxiliaris*.

Tempora primaria.

§. V.

1. Tempora *primaria* ita dicta quod cetera tempora, complura quidem, immediate ab illis, quamquam diversimode composita, procedant, tria sunt, 1. *Praesens definitivum*, 2. *Praesens indefinitum*, 3. *Praeteritum indefinitum*, et ad modum *Indicativum* pertinent.

2. *Praesens definitivum* idem est cum praesente Verbi substantivi *secundarii* proxime superius exposito (§ II).

3. *Praesens indefinitum* constat pronomine simplici et litera ε characteristica hujus temporis eidem praefixa, ex. gr. εἰ presse valet *existens ego*, ἦ, vel εἶ existinges nos etc. resolvendum in *sum, sumus* etc. En ipsius paradigma :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	εἰ ¹	εἰ ²	εἰ	sum.
	(plur.)	comm.	ἦ ³	εἶ ⁴	εἶ	sumus.
2.	(singul.)	mascul.	ἐκ	ἐκ ⁵	ἐκ ⁶	es.
	(fem.	ἐρε ⁷	ἐρε	ἐλε vel	es.
	(ἐλ ⁸	
	(plur.)	comm.	ἐρετῆ ⁹	ἐρε- τεῖ ¹⁰	ἐλετεῖ	estis.
3.	(singul.)	mascul.	εἶ	εἶ ¹¹	εἶ	ille est.
	(fem.	εἷ ¹²	εἷ ¹³	εἷ	illa est.
	(plur.)	comm.	εἶ	εἶ ¹⁴	εἶ	illi, illae sunt.

¹ πειρῶοοο εἶτςβω (1) :

ἐκαθεζόμενον διδάσκων. Matth. 26, 55.

² τὰ θελπίς ἰσχεῖν εἰστέμει (2) ἦτε τὰ μείν :

ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ μαστῶν τῆς μητρός μου. Ps. 21, 10.

³ ἦσαζε γῆ οὐροφία ἦτε ππορτε :

λαλοῦμεν σοφίαν Θεοῦ. 1 Cor. 2, 7.

⁴ γὰρ ἀτπδοεκτεν εἶονθ :

ἄρα ζῶντας ἂν κατέπιον ἡμᾶς. Ps. 123, 3.

(1) i. e. *existens ego docens.*

(2) i. e. *existens ego sugens ubera.*

⁵ εκρεμισι πακκαζι ησα πεκσον :

καθήμενος κατά τοῦ ἀδελφοῦ σου κατελάλεις· Ps. 49, 20.

⁶ οτη πετεκσοτη εμοου πρει μη κηαυτοτκα ητεκ-
ριαι :

τί οἶδας, ἀνερ, εἰ τὴν γυναῖκα σώσεις; 1 Cor. 7, 16.

⁷ οτ ταρ πετερεσοτη εμοου τεσριμε μη τεπαυτοτκε
ποτρηαι :

τί γὰρ οἶδας, γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις; id. ib.

⁸ οτη ταρ πετελσοτη εμοου ω τεσριαι μητεληαυτοτ-
κα επερει :

. id. ib.

⁹ τσοτη ταρ κε ετετησιπε (τ pro p) ησα Ιησοτς :

οἶδα γὰρ ὅτι Ἰησοῦν . . . ζητεῖτε. Matth. 28, 5.

¹⁰ εθεε φαι ρωτην ψωπι ερετεπεβτωτ :

διὰ τοῦτο καὶ ὑμεῖς γίνεσθε ἔτοιμοι· Matth. 24, 44.

¹¹ ακχω ριζωη ποτχλοι εβολθεη οτωπι εφταιηοττ :

ἔθηκες ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου. Ps.
20, 4.

¹² εσχω εμοος κε : ραψε πεμμαι : κε αιρε ετασκιτε ηται-
σορμες :

λέγουσα· συγχαρήτέ μοι· ὅτι εὔρον τὴν δραχμὴν ἣν ἀπώλεσα.
Luc. 15, 9.

¹³ ηκε τωτρω . . . εσχωλρ εσσελωλ ποτθο ηρητ :

ἡ βασίλισσα . . . περιβεβλημένη πεποικιλμένη. Ps. 44, 10.

¹⁴ ραπτατρος εκκεπιωοττ :

ταῦροι πῖνες. Ps. 21, 13.

Annotatio.

- „ In textibus Thebaicis loco ἡ 1. pers. plur. invenitur εἰ et εἰε, cum
„ scilicet in compositione offenditur nomen *adtributivum* incipiens a εἰ;
„ sic pro ἡεε scribitur εἰεε vel εἰεεε nos *sumus amantes* (*amamus*),
„ pro ἡεοτε εἰεοτε vel εἰεεοτε *sumus abhorrentes* etc. „

4. Praeteritum *indefinitum* convenit cum praesente indefinito, characteristica tantum & pro ε subrogata, prout in sequente paradigmate :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	εἶ	εἶ ¹	εἶ	fui.
	(plur.)	comm.	εἶμεν	εἶμεν ²	εἶμεν	fuimus.
2.	(singul.)	mascul.	εἶκε	εἶκε ³	εἶκε	fuisti.
	(singul.)	fem.	εἶκε	εἶκε ⁴	εἶκε	fuisti.
	(plur.)	comm.	εἶκετε	εἶκετε ⁵	εἶκετε	fuistis.
		comm.	εἶκετε	εἶκετε ⁶	εἶκετε	fuistis.
3.	(singul.)	mascul.	εἶκε	εἶκε ⁷	εἶκε	ille fuit.
	(singul.)	fem.	εἶκε	εἶκε ⁸	εἶκε	illa fuit.
	(plur.)	comm.	εἶκε	εἶκε ⁹	εἶκε	illi, illae fuerunt.

¹ εἶπωπι ἐβολ εἶφρητ ποττωοτ
ὡσεὶ ὕδωρ ἐξεχύθη. Ps. 21, 15.

² ἐπεπεροττος δε ἀπομκε :
μεδὴ εἶποισαν, κατεπίομεν αὐτὸν. Ps. 34, 25.

³ ἀκκεπερε θεινη οτορ ἀκκεστε τ ἀπομκε :
ἠγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησας ἀδικίαν. Ps. 44, 8.

⁴ ωοτπιδετ εἶφθεοτδετβετω πε εἶπετβετω εταρεττητ
πε :
μακάριος ὃς ἀνταποδώσει σοὶ τὸ ἀνταπόδομά σου ὁ ἀνταπέδωκας
ἡμῖν. Ps. 136, 8.

⁵ εἶρετῆτῃ ἡττηττῃ τ ἡττηττῃ :
δωρεὰν ἐλάβετε δωρεὰν δότε. Matth. 10, 8.

⁶ ἐφοσοτ εἶρετεπιδετω ποτδε ἡπιδεκοττῃ ἡσπηνοτ ἡττητ :
ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων.
Matth. 26, 40.

⁷ οτ πε ἡτδεττωπε : ἡτοτ οπ πετπιδεττωπε :
τι τό γεγονός ; αὐτὸ τὸ γενησόμενον. Eccle. 1, 9.

⁸ εἶεσεμπε πομμοτ πεττῃ εἶπιδετωτ εταετπιδεττῃ :
νομοθετήσῃ αὐτῷ ἐν ὁδῷ ἢ ἡρετίσατο. Ps. 24, 12.

⁹ τφττῃ ἡτε πιδετωτ δεττωπε :
τόξον δυνατῶν ἡσθένει. 1 Reg. 2, 4.

¹⁰ εἶρετῆτῃ εἶρητ εἶκκε ἡετπιδεττωτ εἶρεσοττῃ ποτσοττῃ :
ἐκλίναν εἰς σέ κακά, διελογίσαντο βουλὴν (ita Vat. Cod.), Ps.
20, 12.

§. VI.

1. Cum plurima sint haec tempora, distinctionis causa ad quatuor classes illa rediguntur: α. Tempora modi *Indicativi*; β. *Subjunctivi*; γ. modi *Hypothetici*; δ. tempora a *primariis* minime derivata.

α. Tempora composita *Indicativi*.

2. Universa a temporibus *primariis* descendunt. A † *praesente definitivo* cum π& composito oritur *futurum* †π&, κπ& etc. quo de superius paragrapho II. egimus, ejusque praebuimus paradigma.

3. π& characteristicam notam imperfecti (vide § III. num. 4.) praeposita praesenti *indefinito* εἰ, factaque crasi alterius ε π&-εἰ πει, π&-εκ πεκ, π&-ερε περε pro dialecto thebana; pro memphitica vero et baschmurica π& contracta cum praeter. *indefinito* &ι, fit π&ι, π&κ, π&ρε, gigniturque *praesens anterius* seu *praeteritum relativum* hujusmodi; cujus fere sensus est *olim eram, olim eras, vel simpliciter eram, eras* etc.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	πει	π&ι ²	π&ι	eram.
	(plur.)	comm.	πει	π&π ⁴	π&π	eramus.
2.	(singul.)	mascul.	πεκ ⁵	π&κ ⁶	π&κ	eras.
	()	fem.	περε ⁷	π&ρε	π&λε	eras.
	(plur.)	comm.	περετῆ	π&ρε- τεπ ⁸	π&λε- τεπ	eratis.
3.	(singul.)	mascul.	πεϚ ⁹	π&Ϛ ¹⁰	π&Ϛ	ille erat.
	()	fem.	πεσ ¹¹	π&σ ¹²	π&σ	illa erat.
	(plur.)	comm.	πετ ¹³	π&τ ¹⁴	π&τ	illi, illae erant.

¹ πειρμοος ἐμνηπε ρε πρπε ειτςβω :

καθ' ἡμέραν . . . ἐκαθεζόμενην διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ, Matth. 26, 55.

² ἐφρητῆ ποτψφρηρ πει οτσοπ ἦτην παρητῆ παρηραπ&Ϛ : ἐφρητῆ ἐπαρηρηβι οτορ παιόκεε επαρητῆ παρηεβιω ἐμμοι :

ὡς πλῆσιον, ὡς ἀδελφὸν ἡμέτερον οὕτως εὐηρέστουν· ὡς πειρθῶν καὶ σκυθρωπάζων οὕτως ἐταπεινούμεν. Ps. 34, 14.

- ³ τει δε πεψοοπ ερονη τπολις :
 ημεν δε εν ταυτη τη πολει Act. 16, 12.
- ⁴ ρηπεις πβοεις πεπποτ† φηεπδπερβελπις εροϋ . . . οτοϋ
 πδποτποϋ :
 ιδου ο θεος ημων εφ' ω ηλπίζομεν . . . και ηγαλλιώμεθα Isa. 25, 9.
- ⁵ πχοεις επεκ (pro επεπек) επειεα :
 κύριε, ει ης ωδε, Ioh. 11, 21.
- ⁶ ακυδππδτ ποτρεϋζιοτι πδκβοσι πεεαϋ :
 ει εθεώρεις κλέπτην, συνέτρεχες αυτω Ps. 49, 18.
- ⁷ περβητε επερεειρε εεοοτ :
 εν τοις ενθυμήμασι σου οις εποίησες Ezech. 22, 4.
- ⁸ πηεπδρετεποτωε ηπιωτ ητε ποτποτωωτωϋ :
 ων το στεαρ των θυσιων αυτων ησθίετε, (Cod. Vatic.) Deut. 32, 38.
- ⁹ πεμμοοϋε ηβι Ιησοϋ ρε πρπε ρδ τεστοδ ηκολομωη :
 περιεπάτει ο Ιησους εν τω ιερω εν τη στοα του σαλομώντος. Ioh. 10, 23.
- ¹⁰ πδϋπποτ εθονη πε επδτ πδϋσαϋι πομμετεφληοτ :
 εισεπορεύετο του ιδειν, μάτην ελάλει Ps. 40, 7.
- ¹¹ πηε ηςριεε εοσήτε εητε ηβι σκιτε πεςσερεε οτει
 εβολ ηρητοτ :
 τίς γυνή δραχμάς εχουσα δέκα, εαν απολέση δραχμήν μίαν Luc. 15, 8.
- ¹² τοτϋτϋχη δε πδςβηλ εβολ θεη ρδππετρωοτ :
 η ψυχή αυτων εν κακοις ετήκετο Ps. 106, 26.
- ¹³ ετω πετοτωε ριζή ητοοτ πετ ηεραι ηρητε :
 και επι των ορέων ησθιον εν σοι, Ezech. 22, 9.
- ¹⁴ ρηπις ποετ ηρωεη πδτορζιέρδοτ σδπϋωη εεοϋ :
 ιδου τρεις άνδρες ειστήκισαν επάνω αυτου. Gen. 18, 2.

4. Hoc idem praesens antequam, subsequente Verbo primario πε pro unoquoque num. et gen., sensum assumit praeteriti imperfecti *simultanei* dicti, notat namque anteriorem existentiam eodem temporis vestigio cum alia persona vel eventu cuius mentio explicita aut implicita habetur in sermone. Ita porro subsequitur ηει T., vel ηει M. B. ut inter hanc vocem et πε liceat nomini *qualitatis* aut alii nomini vel particulae locum dare, prout exempla nonnulla quae paradigmata subiiciuntur edocent:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	πει πε ¹	παι πε ²	παι πε	una eram.
	(plur.)	comm.	πει πε	παι πε ³	παι πε	una eram. una eram. mus.
2.	(singul.)	mascul.	πεκ πε	παι πε	παι πε	una eras.
	()	fem.	περε πε	παι πε	παι πε	una eras.
	(plur.)	comm.	περετη πε	παι πε ται πε	παι πε ται πε	una eratis.
3.	(singul.)	mascul.	πεϋ πε	παι πε ⁴	παι πε	una erat ille.
	()	fem.	πες πε	παι πε ⁵	παι πε	una erat illa.
	()					
	(plur.)	comm.	πει πε ⁶	παι πε ⁷	παι πε	una erant illi, illae.

¹ πεικηκδζητ πε απετητρωωτ :

γύμνος (ἤμην) καὶ οὐ περιεβάλετέ με· Matth. 25, 43.

² αιτψοσιτ φαιροι τε παιβοσι πε ησα τμεθμη :

ἐνδιέβαλλον με ἐπεὶ κατεδίωκον δικαιοσύνην, (C. Vat.) Ps. 37, 21.

³ εταπσωτεε τε επαι παιτρω πε αποπ πεε ηπιστος ητε-
πειε :

ὡς δὲ ἠκούσαμεν ταῦτα παρεκαλοῦμεν ἡμεῖς τε καὶ οἱ ἐντόπιοι·
Act. 21, 12.

⁴ οτορ παιχη ηεετ πεμωτ πε εττωε :

καὶ ἐκεῖ διέτριβε μετ' αὐτῶν καὶ ἐβάπτισεν. Ioh. 3, 22.

⁵ ηηπε ις οτρωε . . . ησκωλτ πε ησσωτεε ηεεο
αι επτηρη :

ἰδοὺ γυνὴ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παν-
τελές. Luc. 13, 11.

⁶ πετωπε δε πε ησα ησωτ :

ἐζήτουν οὖν τὸν Ἰησοῦν· Ioh. 11, 56.

⁷ αιτωρεε φει ποτβαλ : τε παισααι πεμη πε φει ραι-
σαι ηρηρηκοη :

διανεύοντες ὀφθαλμοῖς· ὅτι ἐμοῖ μὲν εἰρηνικὰ ἐλάλουν, Ps. 34,
19. 20.

5. Futurum *indefinitum* a praesente *indefinito* ει, suffixa praepositione
ἐ derivatur hoc pacto, ειὲ *futurus sum*; verum in secunda persona fem. in-

tervenit crasis alterius e , ἐρέ pro ἐρεέ ; quare ita conjugatur hoc tempus :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ειέ	ειέ ¹	ειέ	futurus sum.
	(plur.)	comm.	επέ	επέ ²	επέ	futuri sumus.
2.	(singul.)	mascul.	εκέ	εκέ ³	εκέ	futurus es.
	()	fem.	ερέ ⁴	ερέ	ελέ	futura es.
	(plur.)	comm.	ερετήε	ερετε- πέ ⁵	ελετε- πέ	futuri , futu- rae estis.
3.	(singul.)	mascul.	εγέ	εγέ ⁶	εγέ ⁷	futurus est.
	()	fem.	εεέ	εεέ ⁸	εεέ	futura est.
	(plur.)	comm.	ετέ ⁹	ετέ ¹⁰	ετέ ¹¹	futuri , futu- rae sunt.

¹ ειέσσει απεκραπ θατοτορ ηπασηνοτ :

διεγήσομαι τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου Ps. 21 , 23 .

² θαπ πεκοτωπι επεπατ εοτωπι :

ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς. Ps. 35 , 10 .

³ οτπιωτ απετσει εκεχατ ριτωτ :

μεγαλοπρέπειαν ἐπιθήσεις ἐπ' αὐτόν. Ps. 20 , 6 .

⁴ ερέπιο ηποτυηρε ρη οταπαροε :

ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα Gen. 3 , 16 .

⁵ ερετεπεπατ επωρη αφρωμι εγρεμι σαοτιπαε ηττωμ :

ὄψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀθρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως :

Matth. 26 , 64 .

⁶ εγεμορ ηζε οτχωμι απεπεθο εβολ :

πῦρ ἐναντίον αὐτοῦ καυθήσεται , Ps. 49 , 3 .

⁷ εγεσιτ ηζε πβοειτ σαβαωθ ρη ποτρεπ :

ὕψωθήσεται κύριος σαβαὼθ ἐν κρίσει (al. κρίματι) Isa. 5 , 16 .

⁸ ττεπεα εθηνοτ εσεσει απβοειτ :

ἀναγγελησεται τῷ κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη Ps. 21 , 31 .

⁹ σεπαρε ρη τσηε ηπετταξε : πεκβαλ ετεπατ :

πεσοῦνται ἐν μαχαίρα ἑχθρῶν αὐτῶν καὶ οἱ ὀφθαλμοί σου ὄψονται :
Ier. 20 , 4 .

¹⁰ ετεοτωμ ηζε πιρηκι οτορ ετεσι : ετεμοτ επβοειτ ηζε
πηετκωτ ησωτ :

φάγονται πένητες καὶ ἐμπλησθήσονται καὶ αἰγέσοῦσι κύριον οἱ ἐκ-
ζητοῦντες αὐτόν Ps. 21 , 27 .

11 ἐγὼς ἔπειθε πῆρε πετταῖνοντ εἰ πεπαδ εἰ πλεμεε
 εἰ πεσερρω (1) :

καταβήσονται οἱ ἔνδοξοι καὶ οἱ μεγάλοι καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ
 λοιμοὶ αὐτῆς· Isa. 5, 15.

6. Futurum definitivum proximum coalescit ab εἰ praesente indefinito sub-
 juncta characteristica futuri syllaba πδ, ita quidem ut per εἰπδ litte-
 ralis sensus eliciatur *sum-jens-ad-existendum*, i. e. *mox ero* (2) quod postea
 unitur nomini *qualitatis*. Tertia persona pluralis per simplex pronomem οτ
 haud immutatum (§. III. num. 7.) et πδ non raro componitur praecipue
 post relativum ετ, quemadmodum exempla innuere possunt inferius ad-
 ducenda :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	εἰπδ ¹	εἰπδ	εἰπδ	mox ero.
	(plur.)	comm.	εἰππδ	εἰππδ	εἰππδ ²	mox eri- mus.
2.	(singul.)	mascul.	εκπδ ³	εκπδ ⁴	εκπδ	mox eris.
	()	fem.	ερεπδ	ερεπδ	ελεπε vel ελπδ ⁵	mox eris.
	(plur.)	comm.	ερετῆ- πδ	ερετεπ- πδ ⁶	ελετεπ- πε vel ελτεππδ	mox eri- tis.
3.	(singul.)	mascul.	εψπδ ⁷	εψπδ ⁸	εψπδ	mox erit ille.
	()	fem.	εσπδ ⁹	εσπδ ¹⁰	εσπδ	mox erit illa.
	(plur.)	comm.	ετπδ ¹¹ vel οτπδ	ετπδ ¹² vel οτπδ ¹³	ετπδ vel οτπδ	mox e- runt il- li, illae.

1 εἰψδπζοοσ ζε ἡτσοοτη εμεοψ δπ εἰπδψωπε ἡρεψζιβολ:
 εἰπω εἶπω ὅτι οὐκ οἶδα αὐτὸν, ἔσομαι . . . ψεύστης. Ioh. 8, 55.

(1) Nisi id verbum ερω rex contuleris cum textu quem s. Cyrillus
 Alex. explanabat (opp. t. 2. pag. 88.), in quo quidem legitur οἱ νο-
 μεῖς αὐτῆς, cur sic verterit interpret noster difficile admodum reperies.

(2) Aegyptii Translatores Sacror. Codd. hoc futuro pro tempore prae-
 sente usi sunt non semel.

- ² πει δε ἐξογη ἐτρελις ἐτσαπτ τει ἐβολρηιταδτς ἐππα-
 ρωη ἐξογη ἐπφ† :
 ἐπεισαγωγή δὲ κρείττονος ἐλπίδος, δι' ἧς ἐγγίζομεν (al. ἐγγίζω-
 μεν) τῷ Θεῷ. Hebr. 7, 19.
- ³ ἡτήσογη ἀη δε ἐκπαει τωη . . .
 οὐκ οἶδαμεν ποῦ ὑπαγεις· Ioh. 14, 5. . . .
 . . . ἐτβε οτ ἐκπαοτοηγκ παη ἐβολ :
 . . . τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν ; Ibid. 14, 22.
- ⁴ ἐτεκπατηγ :
 τί . . . δώσεις ; Gen. 15, 2.
- ⁵ ογη ταρ πετελσοογη ἀμογ ὡ τεσρηιι μητεληαυτοταδ
 ἀπερει :
 τί γὰρ οἶδας, γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις ; 1 Cor. 7, 16.
- ⁶ ἐρετεπηαυε ἐξογη ἐρογ ἐρετεπέχιιι ἡοτσηκ ἐγσοη :
 εἰσπορευόμενοι εἰς αὐτὴν εὐρήσετε πῶλον δεδεμένον· Mar. 11, 2.
- ⁷ ἐγπαμογ :
 ἤμελλεν ἀποθνήσκειν· Ioh. 18, 32.
- ⁸ εθεε πιμετρηρητ ἡτεφηαι ἀπεππογ† : θεη παη ἐτεγ-
 παωηη ἐροη ἡξητογ :
 διὰ σπαλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἡμῶν ἐν οἷς ἐπισκέψεται (C. Vatic.)
 ἡμᾶς. Luc. 1, 78.
- ⁹ ππογτε ρῆ τεσμητε ἡεπακίη ἀη :
 ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς, οὐ σαλευθήσεται· Ps. 45, 6.
- ¹⁰ ἀπερ† ἡοτψτηη ἡπιοηριοη ἐσπαοτοηγκ πακ ἐβολ :
 μὴ παραδῶς τοῖς θηρίοις ψυχὴν ἐξομολογουμένην σοι· Ps. 73, 19.
- ¹¹ παη ἡταγπαδε ἡέμεδγ : δε ισαδκ ἐγπαμογτε (1) πακ
 εοτσπερηδ :
 πρὸς ὃν ἐλαλήθη· ὅτι ἐν Ἰσαὰκ κληθήσεται σοι σπέρμα· Hebr.
 11, 18.
- ¹² ἀψαηπατ ἐρδπαδβεογ ἐγπαμογ :
 ὅταν ἴδῃ σοφοὺς ἀποθνήσκοντας, Ps. 48, 11.
- ¹³ ρωβ πιβεη ἐτέχδτ ἐβολ ἡπιοηρη ἡτεπρωηη πιποβι πεη
 πιεοτδ τηρογ ἐτογπαδεοτδ ἡέμωογ :
 πάντα ἀφεθήσεται τα ἁμαρτήματα τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ
 βλασφημίαι ὅσας ἂν βλασφημήσωσιν· Mar. 3, 28.

(1) Cf. paragraph. IX. inf. de passivo - impersonali forma.

7. Quod si eadem vox $\eta\delta$ jungatur praesenti *anteriori* seu *imperfecto* $\eta\epsilon\iota$ T. $\eta\delta\iota$ M. et B. (§. VI. n. 3.) exurget inde praeteritum *anteriorius* seu *plusquam perfectum* (1) $\eta\epsilon\iota\eta\delta$, $\eta\delta\iota\eta\delta$ *eram-veniens-ab-existendo* nempe *fuera*m :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	$\eta\epsilon\iota\eta\delta$ ¹	$\eta\delta\iota\eta\delta$ ²	$\eta\delta\iota\eta\delta$	fueram.
	(plur.)	comm.	$\eta\epsilon\iota\eta\delta$ ³	$\eta\delta\iota\eta\delta$	$\eta\delta\iota\eta\delta$	fueramus.
2.	(singul.)	mascul.	$\eta\epsilon\iota\eta\delta$	$\eta\delta\iota\eta\delta$ ⁴	$\eta\delta\iota\eta\delta$	fueras.
	(fem.	$\eta\epsilon\iota\eta\delta$	$\eta\delta\iota\eta\delta$	$\eta\delta\iota\eta\delta$	fueras.
	(vel $\eta\delta\iota\eta\delta$	
	(plur.)	comm.	$\eta\epsilon\iota\eta\delta$	$\eta\delta\iota\eta\delta$	$\eta\delta\iota\eta\delta$	fueratis.
3.	(singul.)	mascul.	$\eta\epsilon\iota\eta\delta$ ⁶	$\eta\delta\iota\eta\delta$	$\eta\delta\iota\eta\delta$	fuerat ille.
	(fem.	$\eta\epsilon\iota\eta\delta$	$\eta\delta\iota\eta\delta$	$\eta\delta\iota\eta\delta$	fuerat illa.
	(plur.)	comm.	$\eta\epsilon\iota\eta\delta$ ⁷	$\eta\delta\iota\eta\delta$ ⁸	$\eta\delta\iota\eta\delta$	fuerant illi, illae.

¹ $\eta\epsilon\iota\eta\delta\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$:

ἠνεσχόμην ὑμῶν. Act. 19, 14.

² $\eta\delta\iota\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$:

ἐπὶ τοὺς θλίβοντας αὐτοὺς ἐπέβαλον ἂν τὴν χειρὰ μου. Ps. 80, 15.

³ $\eta\epsilon\iota\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$:

οὐκ ἂν σοι παρεδώκαμεν αὐτόν. Joh. 18, 30.

⁴ ($\eta\delta\iota\eta\delta$) $\eta\delta\iota\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$:

κενὸν με ἐξἀπέστειλας (ἂν). Gen. 31, 42.

⁵ ($\eta\delta\iota\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$) $\eta\delta\iota\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$:

τὰ ἔργα τοῦ ἀβραάμ ἐποιεῖτε ἂν. Joh. 8, 39.

⁶ $\eta\delta\iota\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$:

οὗτος εἰ ἦν προφήτης ἐγίνωσκεν ἂν τίς . . . ἢ γυνή. Luc. 7, 39.

⁷ $\eta\delta\iota\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$ $\eta\delta$:

(1) Id tempus aequiparari quoque potest futuro *imperfecto* graecorum, quod per particulam *potentialem* *ἂν* exprimere solent.

εἰ γὰρ ἔγνωσαν ; οὐκ ἂν τὸν κύριον τῆς δόξης ἐσταύρωσαν. ¹
Cor. 2, 8.

² πᾶν πᾶβερβωρκ :

ποῦ ἂν ἀπερρίφης ; Abd. 5.

8. Eadem forma aucta voce ΠΕ, nomine *qualitatis* vel etiam subjecto propositionis interposito, tempus *imperfectum posterius* constituit ΠΕΙΠΔ . . . ΠΕ Τ., ΠΔΙΠΔ . . . ΠΕ Μ. Β. *ego-jens-eram*, sive *praesto-eram-ad-existendum* (ital. *io era sull' andare ad essere*) i. e. *futurus eram*. Hoc itaque pacto conjugatur :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ΠΕΙΠΔ... ΠΕ ¹	ΠΔΙΠΔ... ΠΕ ²	ΠΔΙΠΔ ... ΠΕ	futurus eram.
	(plur.	comm.	ΠΕΠΠΔ... ΠΕ	ΠΔΠΠΔ ... ΠΕ ³	ΠΔΠΠΔ ... ΠΕ	futuri era- mus.
2.	(singul.	mascul.	ΠΕΚΠΔ... ΠΕ	ΠΔΚΠΔ ... ΠΕ	ΠΔΚΠΔ ... ΠΕ	futurus eras.
	(fem.	ΠΕΡΕΠΔ ... ΠΕ	ΠΔΡΕΠΔ ... ΠΕ	ΠΔΛΕΠΔ, vel ΠΔ- λεπε ... ΠΕ	futura eras.
	(plur.	comm.	ΠΕΡΕΤῆ- ΠΔ... ΠΕ	ΠΔΡΕ- τεΠΠΔ ... ΠΕ ⁴	ΠΔΛΕ- τεΠΠΔ, vel ΠΔ- λετεΠ- ΠΕ... ΠΕ	futuri, fu- turae e- ratis.
	(
3.	(singul.	mascul.	ΠΕΨΠΔ... ΠΕ ⁵	ΠΔΨΠΔ ... ΠΕ ⁶	ΠΔΨΠΔ ... ΠΕ	futurus erat.
	(fem.	ΠΕΣΠΔ... ΠΕ	ΠΔΣΠΔ ... ΠΕ ⁷	ΠΔΣΠΔ ΠΕ ...	futura erat.
	(plur.	comm.	ΠΕΤΠΔ... ΠΕ ⁸	ΠΔΤΠΔ ... ΠΕ ⁹	ΠΔΤΠΔ ... ΠΕ	futuri, fu- turae e- rant.

¹ ἐβηλ δε πεκπομος ο μελετη ΠΔΙ ΠΕΙΠΔΤΔΚΟ ΠΕ ρῆ ΠΔ-
θββιο :

εἰ μὴ ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστὶ ; τότε ἂν ἀπωλόμην ἐν τῇ
ταπεινώσει μου Ps. 118, 92.

² ἦθοκ ἐΠΔΙΠΔ.Θοθεκ ΠΕ : ΘΗ δε ΠΔΙΠΔΤΔΠ.Θοκ ΠΕ :

σὲ μὲν ἀπέκτεινα, ἐκείνην δ' ἂν περιποιησάμην. Num. 22, 33.

³ ΠΑΠΠΔΤΗΓ ΠΔΚ ΔΠ ΠΕ :

οὐκ ἂν σοι παρεδώκαμεν αὐτόν. Ioh. 18, 30.

⁴ ΠΑΡΕΤΕΠΠΔΠΔΞ† ἔροι ζω ΠΕ :

ἐπιστεύετε ἂν ἐμοί. Ioh. 5, 46.

⁵ ΠΕΥΠΑΡΟΕΙΣ ΠΕ ΗΥΤΑΚΔΔΥ ἔβωτῃ ἔπευνη :

ἐγρηγόρησεν ἂν καὶ οὐκ ἂν εἶασε διορυγῆναι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ.
Matth. 24, 43.

⁶ ΠΠΗΒΗΓ . . . ΠΔΥΠΑΡΩΙΣ ΠΕ :

ὁ οἰκοδεσπότης . . . ἐγρηγόρησεν ἂν. *ibid.*

⁷ ΠΔΣΠΔΜΟΥ ΓΔΡ ΠΕ :

(ἡ Ῥαχὴλ) ἀπέθνησκε γὰρ. Gen. 35, 18.

⁸ ΠΕΥΠΑΔΩ ΗΥΜΔΠ ΠΕ :

μεμενήκεισαν ἂν μεθ' ἡμῶν. 1 Ioh. 2, 19.

⁹ ΠΔΞΥΠΕΡΕΤΗΣ ΠΑΥΠΑ† ἔβρηι ἔχωι ΠΕ :

οἱ ὑπηρεταὶ ἂν οἱ ἐμοὶ ἠγωνίζοντο. Ioh. 18, 36.

9. Demum praepositiones ἥτερε *quando* vel *ex quo* voci temporis primarii εἰ praefixa, contractisque duobus εε in ε atque εοῦ in οῦ, *praesens anterius definitivum* gignitur *periodicum* appellandum, dialectis thebaeae et baschmuricae tantummodo proprium, e. gr. ἥτερεῖ *ex quo fui*, vel *statim ac fui*, cujus ἀπόδοσις implicita aut explicita est *e vestigio* . . . Pro memphitica vero dialecto idem tempus exprimitur conjunctione ετ praeterito indefinito ΔΓ praefixa; prout in sequenti paradigmate.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.		
1.	(singul.	comm.	ἥτερεῖ ¹	ετΔΓ ²	ἥτελεῖ	ex quo (<i>vel</i> <i>quando</i>) fui.	
	(plur.	comm.	ἥτερῆ ³	ετΔΠ ⁴	ἥτελεῖν		ex quo fui- mus.
2.	(singul.	mascul.	ἥτερεκ ⁵	ετΔκ	ἥτελεκ	ex quo fui- sti.	
	(fem.	ἥτερε ⁶	ετΔρε	ἥτελε		ex quo fui- sti.
	(plur.	comm.	ἥτερε- τετῆ ⁷	ετΔρε- τετεπ	ἥτελε- τετεπ ⁸		

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
3.	(singul.	mascul.	ἡτερεϋ ⁹	εταϋ ¹⁰	ἡτελεϋ ¹¹	ex quo il- le fuit.
	(fem.	ἡτερες ¹²	εταϋ ¹³	ἡτελες	ex quo il- la fuit.
	(plur.	comm.	ἡτε- ροϋ ¹⁴	εταϋ ¹⁵	ἡτε- λοϋ ¹⁶	ex quo illi, illae fue- runt.

- ¹ ἡτερεῖει ἐβραι ἐτετραϋς ἐπεταϋτελιον ἀπεχριστος . . .
ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν τρωάδα εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ . . . 2
Cor. 2, 12.
- ² εταϋωϋ ἐβρηι οὔβηϋ ἀψωτεε ἐροῖ :
ἐν τῷ κεκραγένοι με πρὸς αὐτὸν ἐπήκουσέ μου Ps. 21, 25.
- ³ ἡτερῆει ἐβραι ἐτελεκεροπιδ ἀπετεπεσαρξ κελαδϋ ἀμοτ-
τες :
ἐλθόντων ἡμῶν εἰς μακεδονίαν οὐδεμίαν ἔσχηκεν ἀνεσιν ἢ σαρξ
ἡμῶν 2 Cor. 7, 5.
- ⁴ ροτε εταϋωϋ ἐδοτη ἐρωμη :
ὅτε δὲ ἦλθομεν εἰς ῥώμην Act. 28, 16.
- ⁵ ἡτερεκϋληλ ἡτοκ εἰ τεκϋελεετ σαρρα
ὅτε προσηύξω σὺ καὶ ἡ νύμφη σου Σάρρα . . . Tob. 12, 12.
- ⁶ ἡτεροῦζαδλ παϋ ἐροϋ . . .
ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν παιδίση τις . . . Luc. 22, 56.
- ⁷ ετβε παῖ ἡτερετεθηοτωρη ἡσωι αἰβι ἡοτεϋ ἡλοιδε (1) .
διὸ καὶ ἀναντιρρήτως ἦλθων μεταπεμφθεῖς. Act. 10, 29.
- ⁸ ἡτελεπει (1. ἡτελετετεπει) ἀψωτῆ ἀπφῆ ἐβοαριταδτεπ:
ατετεπεωαπϋ ἐλατεπ ἡοτωεχι ἡλωει :
παραλαβόντες λόγον ἀκοῆς παρ' ἡμῶν τοῦ Θεοῦ, ἐδέξασθε οὐ λό-
γον ἀνθρώπων 1 Thess. 2, 13.
- ⁹ ἡτερεππαϋ δε ἡβι πχοεις πποττε κε απχιῆδοπες ἡῆρω-
με αψαῖ ριζῆ πκαρ . . .
ἰδὼν δὲ κύριος ὁ Θεὸς ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων
ἐπὶ τῆς γῆς . . . Gen. 6, 5.
- ¹⁰ φαῖ πιρηνκι εταϋωϋ ἐβολ ἀπβοεις σωτεε ἐροϋ :

(1) Ad litteram: ideo ex quo fuistis accersentes me, veni absque praetextu.

- οὗτος ὁ πτωχὸς ἐκέκραξε καὶ ὁ κύριος εἰσήκουσεν αὐτοῦ Ps. 33, 7.
- ¹¹ εἴ γὰρ παρὰ τῆς ἀπειριωτῆς ἡτελεστωματ ἐδβραζαει
ἡβι μελχισεδεκ :
- ἔτι γὰρ ἐν τῇ ὀσφύϊ τοῦ πατρὸς ἦν , ὅτε συνήνησεν αὐτῷ ὁ μελ-
χισεδέκ· Hebr. 7 , 10.
- ¹² ἡτερεσεχε παδι δεβωκ δεμοττε ἐμαριὰ τεσσωπε :
- ταῦτα εἰποῦσα , ἀπῆλθε καὶ ἐφώνησε μαρίαν τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς
Ioh. 11 , 28.
- ¹³ παδι εταδεχοτου δεσχε πας δεμοττ ἐμαριὰ τεσσωπι :
- ταῦτα εἰποῦσα , ἀπῆλθε καὶ ἐφώνησε μαρίαν τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς
Ioh. 11 , 28.
- ¹⁴ ἡτεροτῆι δε ψαροϋ ἡβι ἡσαμαριτης δεσεπωπη :
- ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ σαμαρεῖται , ἠρώτων αὐτὸν· Ioh. 4 , 40.
- ¹⁵ ετατὶ ζαροϋ ἡχε ησαμαριτης δεττχο ἐροϋ :
- ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ σαμαρεῖται , ἠρώτων αὐτὸν· Ioh. 4 , 40.
- ¹⁶ ἡτελοτπωπι γαρ ἐβολ ἡτετοτηνηβ ζαπς απ πε ετ-
ρεοτπωπι ψωπι ἀπκεπομος :
- μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης , ἐκ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθε-
σις γίνεται· Hebr. 7 , 12.

10. Quae sequuntur tempora fluunt a primario &Γ, Agmen ducit prae-
teritum *definitivum*, quod per ψ intensivum (sup. cap.V. §. III. num. 10.)
praepositum &Γ, praet.*indefinito*, componitur tali pacto: ψ&Γ *ego fui*, ψ&Κ
tu fuisti etc. Ubi animadvertendum est aegyptiaci sermonis indolem ita es-
se comparatam ut per praeteritum *definitivum* is actus exprimat qui, mo-
re aliorum quidem idiomatum, praesenti tempore conveniat, sed quum id
novum non sit, immo crebro fieri soleat, ad praeteritum reducitur, ex-
gr. ψ&Γ ἔδουρη *ingredi soleo*, vel *ingressus sum* (1); quod exemplis
aliquot patebit paradigmati subjiciendis :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ψ&Γ ¹	ψ&Γ ²	ψ&Γ	fui.
	(plur.)	comm.	ψ&Π	ψ&Π	ψ&Π	fuius.
2.	(singul.)	mascul.	ψ&Κ	ψ&Κ ³	ψ&Κ	fuisti.
	()	fem.	ψ&Ρε	ψ&Ρε ⁴	ψ&Λε	fuisti.

(1) Cf. *Peyron Lexicon* pag. 45.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(plur.	comm.	ψαρε- τη	ψαρε- τεπ ⁵	ψαλε- τεπ	fuistis.
3.	(singul.	mascul.	ψαϛ ⁶	ψαϛ ⁷	ψαϛ ⁸	fuit ille.
	fem.	ψαϛ ⁹	ψαϛ ¹⁰	ψαϛ	fuit illa.	
	(plur.	comm.	ψατ ¹¹	ψατ ¹²	ψατ	fuerunt illi, illae.

- ¹ ἀποκ πετεϛτοι ἐτοοτ ἀτω ψαιταδϛ πηέτοταϛϛ :
ἐμοὶ παραδέδοται, καὶ ᾧ ἐὰν θέλω δίδωμι αὐτήν. Luc. 4, 6.
- ² πηέψαιμεπριτοτ ψαιϛδρωοτ :
ὄσους ἐὰν φιλω, ἐλέγχω, Apoc. 3, 19.
- ³ ψακοτωπ η̄πεκχιζ ψακμορ η̄πεπχαη πιβεπ ἐβολθεπ οτϛ-
μεϛ :
- ἀνοίγεις συ τὰς χεῖράς (Cod. Vat.) σου καὶ ἐμωιπλᾶς πᾶν ζῶον
εὐδοκίας. Ps. 144, 16.
- ⁴ πηετψαρκολε (1. ψαρεκολε) ἐμμοωτ (1) :
περιβόλαια ἐγένετό σοι. Ezech. 27, 7.
- ⁵ ψαρετεπε̄μι κε ϛθεπτ η̄ζε πιψωμ :
γινώσκετε ὅτι ἐγγύς τὸ θε̄ρος. Matth. 24, 32.
- ⁶ ψαϛχοοϛ . . . (2)
λέγει (γὰρ . . . 2 Cor. 6, 2.
- ⁷ πιθμη κε η̄θοϛ ψαϛψενρητ οτορ ψαϛϛ.
ὁ δὲ δίκαιος οἰκτεῖρει καὶ δίδωσιν. Ps. 36, 21.
- ⁸ ψαϛβι πψαρεπ κε εϛέταρα πιερ σπατ ἐλετϛ.
ἀναιρεῖ τὸ πρῶτον ἵνα τὸ δεύτερον στήσῃ. Hebr. 10, 9.
- ⁹ ἀτω σψαηρε ἐροϛ ψαϛμοττε ἐπεσψβεερ :
καὶ εὐροῦσα συγκαλεῖται τὰς φίλας, Luc. 15, 9.
- ¹⁰ ἐρηη ἐζεπ τεσπακρη ψαϛωψ ἐβολ :
ἐπὶ τῇ ᾠδῆνι αὐτῆς ἐκέκραξεν. Isa. 26, 17.
- ¹¹ η̄κεοτχοορ ψατ̄εη η̄σελεχερ πεϛϛαψ :
καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ. Luc. 16, 21.
- ¹² πιψεντὰτϛι η̄τε φρωμ πιατϛωοττεπ ἐβολρητεπ πβο-
εϛ :
- παρὰ κυρίου τὰ διαβήματα ἀνθρώπου κατευθύγεται. Ps. 36, 23.

(1) Presse : quae induere soles (amicula).

(2) I. e. legi solet, dictum nempe Isa. 49, 8.

41. Aucto vero ab initio hoc praeterito vocula *πε*, aliud *praeteritum definitivum* existit *πεψαμι* *eram tunc*; cuius, etsi non admodum obvii in textibus, hic ponimus paradigma juxta analogiam digestum:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	πεψαμι	πεψαμι ¹	πεψαμι	eram tunc.
	(plur.	comm.	πεψαμεν	πεψαμεν	πεψαμεν	eramus tunc.
2.	(singul.	mascul.	πεψακα	πεψακα	πεψακα	eras tunc.
	(fem.		πεψακα	πεψακα	πεψακα	eras tunc.
	(plur.	comm.	πεψακα ρετη	πεψακα ρετη	πεψακα λετη	eratis tunc.
3.	(singul.	mascul.	πεψακα	πεψακα	πεψακα	erat ille tunc.
	(fem.		πεψακα	πεψακα	πεψακα	erat illa tunc.
	(plur.	comm.	πεψακα	πεψακα ²	πεψακα	erant illi, illae tunc.

¹ πεψαμι ἐρμελεταπ ἐροκ πε ἡπιπατ ἡτε ραπατοοτι:
ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς σέ. Ps. 62, 7.

² ἐψωπ ἀψαπ. ὦωτεβ ἡωωτ τοτε εψατκωτ (1. πεψατκωτ)
ἡωωτ:

ὅταν ἀπέκτεινεν αὐτοῦς, ἐζήτου αὐτὸν. Ps. 77, 34.

42. Tertium denique *praeteritum definitivum*, quod *periodicum* appellari placuit, ortum ducit et ipsum a primario *αμι*, *ακα*, *αρε* etc. subsequente *πδ* *veniens*, ita quidem ut pressiorem sensum habeat hujusmodi: *αμι-πδ fui-veniens-ab-existendo . . . i. e. quum fuisset, vel tandem fuisset* (1), quod aequè resolvi potest in *futurum relativum*, ex. gr. Marc. 11, 13. in textu memph. dicitur, Dominum N. venisse ad arborem ficulneam *τε ἀψπδξεε ἡρλι num invenisset*, vel *inventurus ne fuisset tandem aliquid εἰ ἄρα εὐρήσει* Ti.

(1) Non desunt exempla in Sacrorum LL. aegyptiacis translationibus, memphitica praesertim, *futurum Graecorum* per hanc formam efferentia.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ἄμνα	ἄμνα	ἄμνα	... fuissem.
	(plur.)	comm.	ἄμνα ¹	ἄμνα	ἄμνα	... fuissemus.
2.	(singul.)	mascul.	ἄκνα	ἄκνα	ἄκνα	... fuisses.
	()	fem.	ἄρενα	ἄρενα	ἄλενα	... fuisses.
	(plur.)	comm.	ἄρετή- να	ἄρε- τεμνα	ἄλε- τεμνα	... fuissetis.
3.	(singul.)	mascul.	ἄψνα	ἄψνα ²	ἄψνα	... fuisset ille.
	()	fem.	ἄσνα	ἄσνα	ἄσνα	... fuisset illa.
	(plur.)	comm.	ἄτνα	ἄτνα ³	ἄτνα	... fuissent illi, illae.

¹ ἦτ ἄμναῶτ :

ἃ εἰργασάμεθα 2 Ioh. 8.

² ἔχριστὸν ἐξοῦνη οὐτος ψεῦδι ἄμ κε ἄψναθοῦτωτοῦ ἦμμε :

θησαυρίζει καὶ οὐ γινώσκει τίνι συνάγει (συνάξει C. Vat.) αὐτὰ.
Ps. 38, 7.

³ ἔδρα ἄτναδομκτεν ἐπῆνοψ :

ἄρα ζῶντας ἄν κατέπιον ἡμᾶς Ps. 123, 3.

β. Tempus compositum modi *Subjunctivi*.

13. Unicum est atque a primario † prognatum : cumque a praesente *definitivo* indicativi (§. II. num. 1.) et a praepositione ἦ *quod* (ital. *che*) coalescat, *praesens* idcirco *definitivum* subjunctivi constituendum, cujus quidem conjugatio est hujusmodi:

Persona	Num.	Genus	T.	M. B.	
1.	(singul.)	comm.	ἦ†	ἦ†	sim.
	(plur.)	comm.	ἦτῆ ¹	ἦτεπ ²	simus.
2.	(singul.)	mascul.	ἦτ ³ , ἦκ ⁴	ἦκ	sis.
	()	fem.	ἦτε	ἦτε ⁵	sis.
	(plur.)	comm.	ἦτετῆ ⁶	ἦτετεπ ⁷	sitis.
3.	(singul.)	mascul.	ἦτ ⁸	ἦτ ⁹	sit ille.
	()	fem.	ἦσ ¹⁰	ἦσ ¹¹	sit illa.
	(plur.)	comm.	ἦσε ¹³	ἦσε ¹³	sint illi, illae.

- ¹ **ζεκαδς εδπιμοτ ηπεδρη πποβε ητηοτωηρ (1. ητηωηρ) ρη
ταικδιοςτηη :**
ἵνα ταῖς ἀμαρτίαις ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· 1 Petr.
2, 24.
- ² **μαρεπραψι οτορ ητεπεεληλ :**
χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα· Apos. 19, 7.
- ³ **εκέχιτοτ εροτη ἐτκιβωτοσ ηησαποτωοτ ηέμεδκ :**
εἰσάξεις εἰς τὴν κιβωτὸν ἵνα τρέφῃς μετὰ σεαυτοῦ· Gen. 6, 19.
- ⁴ **χιρδπ οτβε τπολις ηπεσπωωρ δτω ηκοτωηρ πας ἐβολ
ηπεδπομια τηροτ : ηκχοοσ :**
εἰ κρινεῖς (Cod. Vat.) τὴν πόλιν τῶν αἱμάτων; καὶ παράδειξον αὐ-
τῇ πάσας τὰς ἀνομίας αὐτῆς, καὶ ἐρεῖς· Ezech. 22, 2. 3.
- ⁵ **ρηηδ ητεερφμετι οτορ ητεδισηπι :**
ὅπως μνησθῆς (Ἱερουσαλήμ) καὶ αἰσχυνθῆς· Ezech. 16, 63.
- ⁶ **ητετητέμεετε ἐχοοσ ηρητητητη θε : οτητδπ έμεδτ
έπεπειωτ δβραδδαι :**
μὴ δόξητε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· πατέρα ἔχομεν τὸν ἀβραάμ· Matth.
3, 9.
- ⁷ **ητετεπερπεβδρι :**
να βιώσητε· Prov. 9, 6.
- ⁸ **μη ρδπς δη ετρεπεχριστοσ ψη παι δτω ηηδωκ εροτη
επεγεοοτ :**
οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν
αὐτοῦ; Luc. 24, 26.
- ⁹ **ρως ηηεμι δη ηθοσ.**
ὡς οὐκ οἶδεν αὐτός· Mar. 4, 27.
- ¹⁰ **ησχοκιες τπαρδμεβολη ρη τπητη έμεοοτ :**
ἐβαπτίζετο (τ. ε. ὡς βαπτίζεται) ἐν τῇ παραμβολῇ ἐπὶ τῆς πηγῆς
τοῦ ὕδατος· Judith 12, 7.
- ¹¹ **ρηηδ ησδαχι ηθε ρτκωη ητε θηριοη :**
ἵνα καὶ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ· Apos. 13, 15.
- ¹² **πετρηοτε τδρ ρητη έπλωοσ μηποτε ησεριωηε εροοτ :**
φοβοῦντο γὰρ τὸν λαὸν ἵνα μὴ λιθασθῶσιν· Act. 5, 26.
- ¹³ **ρηηδ ησεψτεμμεχοτδ εφραη έφτ πεε τσβω :**
ἵνα μὴ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διδασκαλία βλασφημηῆται· 1 Tim.
6, 1.

γ. Tempora composita modi *Hypothetici*.

14. Quatuor numerantur, a temporibus primariis †, εἰ, et &I oriunda. A † quidem duplex praesens *definitivum*, alterum praecedente conjunctione εἰωπε T., εἰωπ M., εἰωπι B., *si, quando* ex. gr. εἰωπε † *si, quando sim*; εἰωπε c *si, quando sit illa* etc.; alterum post ερωδπ *si* eodem pacto collocatam, ex. gr. ερωδπ ε *si est ille*, ερωδπ τῆ vel τεπ *si sumus nos* etc. Utriusque conjugationem hic sistimus:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	εἰωπε †	εἰωπ †	εἰωπι †	quando sim.
	(plur.	comm.	εἰωπε τῆ	εἰωπ τεπ	εἰωπι τεπ	quando simus.
2.	(singul.	mascul.	εἰωπε κ	εἰωπ χ	εἰωπι κ	quando sis.
	(fem.	εἰωπε τε	εἰωπ τε	εἰωπι τε	quando sis.
	(plur.	comm.	εἰωπε τετῆ	εἰωπ τετεπ ¹	εἰωπι τετεπ	quando sitis.
3.	(singul.	mascul.	εἰωπε ε ²	εἰωπ ε	εἰωπι ε ³	quando sit ille.
	(fem.	εἰωπε c	εἰωπ c	εἰωπι c	quando sit illa.
	(plur.	comm.	εἰωπε ce	εἰωπ ce	εἰωπι ce ⁴	quando sint illi, illae.

¹ εἰωπ ἡτετεποτωψ : οτοπηζουε εεωτεπ εερεθδπεε
πεεωοτ :

ὅταν θέλητε, δύνασθε αὐτοὺς εἶ ποιῆσαι Mar. 14, 7.

² εἰωπε ερωδπζοοc ἡδῖ πζεεζδλ εθooτ εερεδῖ εεε πεεεητ:
εάν δὲ εἴπω ὁ κακὸς δοῦλος ἐκεῖνος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Matth.
24, 48.

³ εἰωπι οτδπ οτcδπ εοτδπητηε (1) εεεετ ἡοτcεεεε ἡδ-
πιστοc :

(1) Deest characteristica; neque enim constructio istiusmodi admittit illam, verum subintelligitur.

εἴ τις ἀδελφὸς γυναῖκα ἔχει ἄπιστον· 1 Cor. 7, 12.

⁴ εὐωπι δε σεοτωϋ ἐειμι ετϋεχι: μαροτϋε ἡτ πετρεῖ ρῆ
πετρη :

εἰ δέ τι μαθεῖν θέλουσιν, ἐν οἴκῳ τοῦς ἰδίους ἄνδρας ἐπερωτάτω-
σαν· 1 Cor. 14, 35.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ερϋΔπ †	ερϋΔπ †	ερϋΔπ vel ελϋΔπ †	si sim.
	(plur.	comm.	ερϋΔπ τῆ	ερϋΔπ τεπ	ερϋΔπ, ελϋΔπ τεπ	si simus.
2.	(singul.	mascul.	ερϋΔπ κ	ερϋΔπ χ	ερϋΔπ, ελϋΔπ κ	si sis.
	(fem.	ερϋΔπ τε	ερϋΔπ τε	ερϋΔπ, ελϋΔπ τε	si sis.
	(plur.	comm.	ερϋΔπ τετῆ ¹	ερϋΔπ τετεπ	ερϋΔπ, ελϋΔπ τετεπ	si sitis.
3.	(singul.	mascul.	ερϋΔπ ϣ	ερϋΔπ ϣ	ερϋΔπ, ελϋΔπ ϣ	si sit ille.
	(fem.	ερϋΔπ ς	ερϋΔπ ς	ερϋΔπ, ελϋΔπ ς	si sit illa.
	(plur.	comm.	ερϋΔπ σε	ερϋΔπ σε	ερϋΔπ, ελϋΔπ σε	si sint il- li, illae.

¹ ερϋΔπ τετῆκῶτκ ρῆ τμηκτε ἡνεκλῆροσ :

ἐὰν κοιμηθῆτε ἀγὰ μέσον τῶν κλήρων· Ps. 67, 14.

15. Tertium tempus est *praeteritum relativum* simul et *plusquam perfectum* compositum e praepositione ἐπ, vel ἐπε si, atque εἰ et ΔΙ; hinc ἐπεῖ, pro ἐπε εἰ T. et B., ἐπε ΔΙ, et ἐπΔΙ M. si essem vel fuisset, prout in subjecto paradigmate :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ἐπεῖ	ἐπε ΔΙ ¹ , vel ἐπΔΙ	ἐπεῖ	si essem vel fuissem.
	(plur.	comm.	ἐπεπ vel ἐπῆ	ἐπε Δπ, ἐπΔπ ²	ἐπεπ	si essemus, fuissemus.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(singul.	mascul.	ἐπεκ	ἐπε ακ ³ , ἐπακ	ἐπεκ	si esses, fuiſſes.
	(fem.	ἐπερε	ἐπε αρε, ἐπαρε	ἐπελε	si esses, fuiſſes.
	(plur.	comm.	ἐπερε- τι	ἐπε αρε- τεπ, ἐπα- ρετεπ ⁴	ἐπελε- τεπ	si esſetis fuiſſetis.
3.	(singul.	mascul.	ἐπεϋ ⁵	ἐπε αϋ ⁶ , ἐπαϋ	ἐπεϋ	si eſſet, fu- iſſet ille.
	(fem.	ἐπεϋ	ἐπε αϋ, ἐπαϋ	ἐπεϋ	si eſſet, fu- iſſet illa.
	(plur.	comm.	ἐπεϋ	ἐπε αϋ ⁷ , ἐπαϋ	ἐπεϋ	si eſſent, fu- iſſent illi, illae.

- ¹ ἐπε ἀπατ ἐοῦδαδικία θεοῦ παρρητ :
ἀδικίαν εἰ ἐθεώρουν ἐν καρδίᾳ μου. Ps. 65, 18.
- ² ἐπαπχῆ θεοῦ πνεύματος ἢτε πεπιότ :
εἰ ἡμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν. Matth. 23, 30.
- ³ ἐπε ἀκοτωψ ῥοτωψοτψι : πατ πατ οπ πε :
εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν. Ps. 50, 18.
- ⁴ ἐπαρετεπεμει ἄμοι πε : παρετεπεπερδψι πε :
εἰ ἠγαπήτε με, ἐχάρητε ἄν. Ioh. 14, 28.
- ⁵ ἐπεϋσοτή ἢβι πλοεῖς ἄπνη τε ερε ἠρεψι οτ επῆτ ρῆ
δψ ἠοτρυε :
εἰ ἤδει ὁ οἰκοδεσπότης ποῖα φυλακῆ ὁ κλέπτῃς ἔρχεται. Matth.
24, 43.
- ⁶ ἐπε αψωτεμ ἠσω ἠτε παλαο : οτορ πικραῆλ ἐπε αψ-
μωψι πε ρι παμωιτ :
εἰ ὁ λαός μου, ἠκουσέ μου, ἰσραὴλ ἐν ταῖς ὁδοῖς μου εἰ (Cod.
Vat.) ἐπορεύθη. Ps. 80, 14.
- ⁷ ἐπε ατσοτωπς ταρ : πετπαεψ ἐπβοεῖς ἢτε πωοτ ἀπ πε :
εἰ γὰρ ἔγνωσαν, οὐκ ἄν τὸν κύριον τῆς δόξης ἐσταύρωσαν. 1 Cor.
2, 8.

16. Quartum denique tempus compositum modi *hypothetici* constat eadem voce εἰ, subjuncta conjunctione ψαπ *si*, εἰψαπ thebaice et baschmu-

rice; atque εἰπαμι memphitice *si vel quando fuero*; quod ἀοριστικὸν *tempus* appellare possumus:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	εἰπαμι ¹	εἰπαμι ²	εἰπαμι ³	<i>si vel quando fuero.</i>
	(plur.)	comm.	ἡπαμι ⁴	ἡπαμι ⁵	ἡπαμι ⁶	
2.	(singul.)	mascul.	εἰπαμι ⁷	εἰπαμι ⁸	εἰπαμι ⁹	<i>si, quando fueris.</i>
	()	fem.	εἰπαμι ⁷	εἰπαμι ⁸	εἰπαμι ⁹	<i>si, quando fueris.</i>
	(plur.)	comm.	εἰπαμι ⁷	εἰπαμι ⁸	εἰπαμι ⁹	<i>si, quando fueritis.</i>
3.	(singul.)	mascul.	εἰπαμι ¹¹	εἰπαμι ¹²	εἰπαμι ¹³	<i>si, quando fuerit ille.</i>
	()	fem.	εἰπαμι ¹³	εἰπαμι ¹⁴	εἰπαμι ¹⁵	<i>si, quando fuerit illa.</i>
	(plur.)	comm.	εἰπαμι ¹⁶	εἰπαμι ¹⁷	εἰπαμι ¹⁸	<i>si, quando fuerint illi, illae.</i>

¹ εἰπαμιτε ἄλλο ἡπαμιπαρχοιτα τηροτ :

εἰάν ψωμίζω πάντα τὰ ὑπάρχοντᾶ μου· 1 Cor. 13, 3.

² εἰπαμι εἰπαμιεωπι θεπ θεπῆ ἡπαμιβι εἰπαμι :

εἰάν γαρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσω σκιᾶς θανάτου· Ps. 22, 4.

³ εἰπαμιεταγγελιζε

εἰάν γαρ εἰπαμιετίζομαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα· 1 Cor. 9, 16.

⁴ ἡπαμιτε δε εἰπαμιτε εἰπαμι ἡπαμιτε εἰπαμι ἄλλο δε : ἡπαμι-
χοο :

οἱ δὲ διελογίζοντο παρ' ἑαυτοῖς λέγοντες· εἰάν εἰπαμι· Matth. 21, 25.

⁵ ἡπαμιτε δε παπαμοκεεκ ἡπαμι ἡπαμιτε εἰπαμι ἄλλο δε :
εἰπαμι εἰπαμιχοο : δε οτ εἰπαμιθεπ τφε :

. ἐξ οὐρανοῦ· id.

⁶ ἡπαμιτεπαμι ἡπαμιεπαμι :

οὔτε εἰάν μὴ φάγωμεν ὑστερούμεθα· 1 Cor. 8, 8.

⁷ εἰπαμικελε πεκεεκε εἰπαμι πε ἡπαμι ἡπαμιχοο :

οὔδ' ἂν κάμψης ὡς κρίνον τὸν τράχηλόν σου· Isa. 58, 5.

- ⁸ εψέοτρωπρ πδκ έβολ εψωπ δκψδπίρι έπιδτδθοπ πδψ :
έξομολογήσεται σοι όταν άγαθύνης αύτῶ· Ps. 48 , 19.
- ⁹ εψωπι δε δπ εκψδπζι έπεκελπδβι :
έάν δε και γήμης ούχ ήμαρτες· 1 Cor. 7 , 28.
- ¹⁰ ζιπδ αρτεπψδπσωτεε έτσωη ήτε τσαλπιγτος :
ίνα ώς άν άκούσητε τής φωνής τής σάλπιγγος· Dan. 3 , 15.
- ¹¹ εψδπ πρ ήτωοτη ήβι πχοεις ήψηταε έπρο :
άφ' ού άν έγερθή ό οικοδοεσπότης και άποκλείση τήν θύραν· Luc. 13 , 25.
- ¹² εψέοτποψ ήζε πιθωηι εψωπ δψψδππδτ έπβι έψιψ :
εύφρανθήσεται δίκαιος όταν ίδη έκδίκησιν· Ps. 57 , 11.
- ¹³ εσψδπ (1) ψωπε ετδμοοτ ήέεδκ : ήτπδδπδρπδ έεεοκ δπ :
καñ δέη με σүн σοι άποθανείν , ού μή σε άπαρνήσομαι· Matth. 26 , 35.
- ¹⁴ ζοτδπ δσψδπψωψτ ήζε τοτφδτ :
όταν σφαλή ό ποϋς αύτῶν· Deut. 32 , 35.
- ¹⁵ εσψδπζι ήβι τπδρθεπос έπεσελπδβι :
έάν γήμη ή παρθένος ούχ ήμαρτε· 1 Cor. 7 , 28.
- ¹⁶ ετψδπτδδψ ήοτρωε εψσοοτη ήεζδι εττω έεεοκ δε :
εψ πδι :
έάν δῶσιν αύτῶ άνθρώπω έπισταμένῳ γραμματα λέγοντες· άνάγνω-
θι ταύτα· Isa. 29 , 11.
- ¹⁷ δτψδπψωπι ζεπ οτμεετχωρι : ζμεπε (ήρομπι) πε :
έάν δε έν δυναστείαις , όγδοήκοντα έτη· Ps. 89 , 10.
- ¹⁸ εψχε . . . πκτρει ήζήβερσι ετψδπβεψδωψ ήετχερεε
έεεδτ ψδττεβο :
εί γάρ σποδός δαμάλειως ραντίζουσα τους κεκοινωμένους άγιάζει·
Hebr. 9 , 13.

δ. Tempora a *Primariis minime derivata.*

17. Septem numerantur , quorum unum tantummodo ad modum *Hypotheticum* (infra , num. 22.) cetera pertinent ad *Subjunctivum*.

18. Praesens *indefinitum* coalescit e particulis εεδ concede, da, permitte, πε esse, evadere atque pronomibus simplicibus ι , κ etc. Hinc εεδ-

(1) Genus fem. pro neutrali.

per da ut sim, perimite me esse: concinit imperativo modo, cujus peculiaris character est $\epsilon\epsilon\delta$, prout loco suo videbimus.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	$\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon\iota$ ¹	$\epsilon\epsilon\delta\rho\iota$ ²	$\epsilon\epsilon\delta\lambda\iota$	sim.
	(plur.)	comm.	$\epsilon\epsilon\delta\rho\eta$ ³	$\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon\pi$ ⁴	$\epsilon\epsilon\delta\lambda\epsilon\pi$ ⁵	simus.
2.	(singul.)	mascul.	$\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon\kappa$	$\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon\kappa$	$\epsilon\epsilon\delta\lambda\epsilon\kappa$	sis.
	(fem.)	fem.	$\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon$	$\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon$ ⁶	$\epsilon\epsilon\delta\lambda\epsilon$	sis.
	(plur.)	comm.	$\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon\tau\eta$	$\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon\tau\epsilon\pi$	$\epsilon\epsilon\delta\lambda\epsilon\tau\epsilon\pi$	sitis.
3.	(singul.)	mascul.	$\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon\varsigma$ ⁷	$\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon\varsigma$ ⁸	$\epsilon\epsilon\delta\lambda\epsilon\varsigma$ ⁹	sit ille.
	(fem.)	fem.	$\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon\varsigma$ ¹⁰	$\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon\varsigma$ ¹¹	$\epsilon\epsilon\delta\lambda\epsilon\varsigma$ ¹²	sit illa.
	(plur.)	comm.	$\epsilon\epsilon\delta\rho\omicron\tau$	$\epsilon\epsilon\delta\rho\omicron\tau$ ¹³	$\epsilon\epsilon\delta\lambda\omicron\tau$ ¹⁴	sint illi, illae.

¹ $\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon\iota\omega\tau\epsilon$ $\epsilon\pi\epsilon\kappa\eta\delta$ $\epsilon\pi\eta\delta\tau$ $\eta\psi\omega\rho\pi$:

$\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\sigma\tau\acute{\omicron}\nu$ $\pi\omicron\iota\eta\sigma\acute{\omicron}\nu$ $\mu\omicron\iota$ $\tau\omicron\pi\rho\omega\tau\acute{\iota}$ $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\acute{\omicron}\varsigma$ $\sigma\omicron\upsilon$. Ps. 142, 8.

² $\epsilon\epsilon\delta\rho\iota\omega\eta\zeta$ $\delta\epsilon\pi$ $\tau\epsilon\kappa\epsilon\mu\epsilon\theta\epsilon\eta\eta\iota$:

$\acute{\epsilon}\nu$ $\tau\eta$ $\delta\iota\kappa\alpha\iota\omicron\sigma\acute{\upsilon}\nu\eta$ $\sigma\omicron\upsilon$ $\zeta\eta\sigma\acute{\omicron}\nu$ $\mu\epsilon$. Ps. 118, 40.

³ $\epsilon\epsilon\delta\rho\eta\mu\omicron\sigma\tau\rho$ $\acute{\alpha}\pi\delta\iota\kappa\alpha\iota\omicron\varsigma$ $\zeta\epsilon$ $\psi\mu\omicron\kappa\zeta$ $\epsilon\rho$ $\chi\rho\eta\sigma\tau\omicron\varsigma$ $\acute{\epsilon}\rho\omicron\pi$:

$\delta\eta\sigma\omicron\mu\epsilon\mu\epsilon\mu$ $\tau\acute{\omicron}\nu$ $\delta\iota\kappa\alpha\iota\omicron\upsilon$ $\acute{\omicron}\tau\iota$ $\delta\acute{\upsilon}\sigma\chi\rho\eta\sigma\tau\omicron\varsigma$ $\eta\mu\acute{\iota}\nu$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota$. Isa. 3, 10.

⁴ $\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon\pi\delta\iota\varsigma\iota$ $\acute{\alpha}\pi\epsilon\psi\rho\delta\eta$ $\zeta\iota$ $\omicron\tau\sigma\omicron\pi$.

$\acute{\upsilon}\psi\acute{\omega}\sigma\omicron\mu\epsilon\mu$ $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\omicron}\nu\omicron\mu\alpha$ $\acute{\alpha}\upsilon\tau\omicron\upsilon$ $\acute{\epsilon}\pi\iota\tau\omicron\alpha\upsilon\tau\acute{\omicron}$. Ps. 33, 4.

⁵ $\epsilon\psi\zeta\epsilon$ $\eta\pi\epsilon\tau\mu\omicron\tau$ $\tau\eta\delta\tau\omega\sigma\tau\eta$ $\epsilon\pi$: $\epsilon\epsilon\delta\lambda\epsilon\pi\omicron\tau\omega\epsilon$ $\tau\epsilon\pi\iota\omega$: $\zeta\epsilon$
 $\lambda\epsilon\varsigma\tau$ $\tau\alpha\rho$ $\tau\epsilon\pi\eta\delta\mu\omicron\tau$.

$\acute{\epsilon}\iota$ $\nu\epsilon\kappa\rho\acute{\omicron}\iota$ $\omicron\upsilon\kappa$ $\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\rho\omicron\upsilon\tau\alpha\iota$, $\phi\acute{\alpha}\gamma\omega\mu\epsilon\mu$ $\kappa\alpha\iota$ $\pi\acute{\iota}\omega\mu\epsilon\mu$ $\acute{\alpha}\upsilon\tau\eta\omicron\upsilon$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\acute{\alpha}\pi\omicron\theta\eta\sigma\omicron\mu\epsilon\mu$. 1 Cor. 15, 32.

⁶ $\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon$ $\pi\kappa\delta\zeta\iota$ $\sigma\omega\tau\epsilon\epsilon$ $\acute{\epsilon}\zeta\delta\eta\pi\varsigma\delta\alpha\chi\iota$ $\acute{\epsilon}\beta\omicron\lambda\delta\epsilon\pi$ $\rho\omega\iota$.

$\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\acute{\epsilon}\tau\omega$ $\gamma\eta$ $\rho\eta\mu\alpha\tau\alpha$ $\acute{\epsilon}\kappa$ $\sigma\acute{\omicron}\mu\alpha\tau\acute{\omicron}\varsigma$ $\mu\omicron\upsilon$. Deut. 32, 1.

⁷ $\pi\epsilon\tau\psi\delta\alpha\zeta\epsilon$ $\zeta\eta$ $\tau\alpha\varsigma\pi\epsilon$ $\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon\psi\lambda\eta\lambda$ $\zeta\epsilon\kappa\delta\varsigma$ $\epsilon\psi\acute{\epsilon}\beta\omicron\lambda$ $\acute{\epsilon}\beta\omicron\lambda$.

$\acute{\omicron}$ $\lambda\alpha\lambda\acute{\omega}\nu$ $\gamma\lambda\acute{\omega}\sigma\sigma\eta$ $\pi\rho\omicron\sigma\epsilon\upsilon\chi\acute{\epsilon}\sigma\theta\omega$ $\acute{\iota}\nu\alpha$ $\delta\iota\epsilon\rho\mu\eta\eta\epsilon\upsilon\eta$. 1 Cor. 14, 13.

⁸ $\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon\psi\tau\delta\alpha\chi\rho$ $\eta\zeta\epsilon$ $\pi\epsilon\kappa\zeta\eta\tau$:

$\kappa\rho\alpha\tau\alpha\iota\omicron\upsilon\sigma\theta\omega$ η $\kappa\alpha\rho\delta\acute{\iota}\alpha$ $\sigma\omicron\upsilon$, (Cod. Vatic.) Ps. 26, 14.

⁹ $\epsilon\epsilon\delta\lambda\epsilon\varsigma\iota$ $\eta\zeta\epsilon$ $\psi\delta\alpha\chi\eta$ $\acute{\alpha}\pi\pi\epsilon\tau\omicron\tau\epsilon\epsilon\beta$ $\eta\tau\epsilon$ $\pi\iota\varsigma\rho\delta\eta\lambda$:

$\acute{\epsilon}\lambda\theta\acute{\alpha}\tau\omega$ η $\beta\omicron\upsilon\lambda\eta$ $\tau\omicron\upsilon$ $\acute{\alpha}\gamma\acute{\iota}\omicron\upsilon$ $\iota\sigma\rho\alpha\eta\lambda$, (C. Vat.) Isa. 5, 19.

¹⁰ $\tau\zeta\epsilon\iota\rho\eta\eta\eta$ $\acute{\alpha}\pi\pi\omicron\tau\tau\epsilon$ $\epsilon\epsilon\delta\rho\epsilon\tau\delta\alpha\chi\rho$ $\zeta\eta$ $\pi\epsilon\tau\eta\zeta\eta\tau$:

η $\acute{\epsilon}\iota\rho\eta\eta$ $\tau\omicron\upsilon$ $\theta\epsilon\omicron\upsilon$ $\beta\rho\alpha\beta\epsilon\upsilon\acute{\epsilon}\tau\omega$ $\acute{\epsilon}\nu$ $\tau\alpha\iota\varsigma$ $\kappa\alpha\rrho\delta\acute{\iota}\alpha\iota\varsigma$ $\acute{\upsilon}\mu\acute{\omega}\nu$. Col. 3, 15.

- ¹¹ **εδρεσι εδουρη απεκαθο ηχε ταπροσευχη :**
εισελθατω ενωπιον σου η προσευχη μου Ps. 87, 3.
- ¹² **τεσρειι εδλεσϛ απετ ελας απεσρει.**
η γυνη την οφειλην αποδιδωτω τω ανδρι 1 Cor. 7, 3.
- ¹³ **εδροτβιωπι ηθωοτ ηχε ηνετιρι ηϛαποεια :**
αισχυνθητωσαν οι ανομοουντες Ps. 24, 3.
- ¹⁴ **εδλοτρωπτ ρη ποτβειη ηχε πετεϛηπειτοτ :**
το ταχος εγγισατω α ποιησει Isa. 5, 19.

19. Binae conjunctivae voces **ετ** atque **ητ** *quod, ut* pronomibus simplicibus copulatae duplex praesens *indefinitum* gignunt *subjunctivi* modi, addito **ε** epenthético ante pronomen, *euphonia* id postulante; ex. gr. **ετεκ** *quod sis*, **ετεϛ** *quod sit*: **ητεκ** *ut sis*, **ητεϛ** *ut sit*. Notandum porro, primam personam sing. esse **εϛ**, raro **ετ&**, tertiam autem plur. **ετ**. Verum in altera forma prima sing. est **ητ&** *ut sim*. Utriusque temporis paradigmata sistimus:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	εϛ	εϛ	εϛ ¹	quod sim.
	(plur.)	comm.	ετη	ετεη ²	ετεη	quod simus.
2.	(singul.)	mascul.	ετεκ	ετεκ	ετεκ	quod sis.
	()	fem.	ετε	ετε	ετε	quod sis.
3.	(plur.)	comm.	ετετη ³	ετετεη	ετετεη	quod sitis.
	(singul.)	mascul.	ετεϛ	ετεϛ	ετεϛ	quod sit ille.
3.	()	fem.	ετες	ετες	ετες	quod sit illa.
	(plur.)	comm.	ετ	ετ ⁴	ετ	quod sint illi, illae.

¹ **παμετρη ταρ πε ποϛ :** ηθε εφοτεϛτηποτ τηρτη ρη πεμετωδηδρτηϛ απεχριστοσ .

μαρτυσ γαρ μου εστιν ο θεοσ, ωσ επιποθω παντασ υμασ εν σπλαγχοισ Ιησοϛ Χριστοϛ. Philipp. 1, 8.

² **δπριει επζηπτεπερφειτη ησιωη.** (inserto **πζηη**).

εκλαυσαμεν εν τω μνησθηναι ημασ τησ σιων Ps. 136, 1.

³ **ετετηει ετετηηδωληη απρωπε ηθε ηπειρτυποκρητησ :**

οταν προσευχεσθε οϛκ εσεσθε (1) ωσπερ σι υποκριται. Matth. 6, 5.

(1) Tex. graec. receptus singulari numero; verum codd. non pauci cum vulg. lat. pluraliter sic habent.

⁴ ραπειλας εμοσι εργαρευει εργαλει εκκωψ ησα τουθρω πωου .

σχύμνοι ὠρυόμενοι τοῦ ἀρπάσαι καὶ ζητῆσαι . . . βρωσιν αὐτοῖς
Ps. 103, 21.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ἦτα ¹	ἦτα ²	ἦτα ³	ut sim.
	(plur.	comm.	ἦτη	ἦτεη ⁴	ἦτεη ⁵	ut simus.
2.	(singul.	mascul.	ἦτεκ	ἦτεκ ⁶	ἦτεκ	ut sis.
	(fem.	ἦτε	ἦτε ⁷	ἦτε	ut sis.
3.	(plur.	comm.	ἦτετη ⁸	ἦτε- τεη ⁹	ἦτε- τεη ¹⁰	ut sitis.
	(singul.	mascul.	ἦτεγ	ἦτεγ ¹¹	ἦτεγ	ut sit ille.
3.	(fem.	ἦτεσ	ἦτεσ ¹²	ἦτεσ	ut sit illa.
	(plur.	comm.	ἦτου	ἦτου ¹³	ἦτου	ut sint il- li, illae.

¹ κα παγι ἦτατακουσ :

ἔασόν με ἐξολεθρευσαι αὐτούς· Deut. 9, 14.

² επζηητασωτει επθρωου ἦτε πεκμοου οουο ητασαζι
ηπεκωφηρι τηρου .

τοῦ ἀκοῦσαι φωνὴν αἰνέσεως καὶ διηγῆσασθαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου. Ps. 25, 7.

³ τερηη ληακ τε ρηηα ἦταίλι

ἔμὸν βρωμά ἐστιν ἵνα ποιῶ Ioh. 4, 34.

⁴ ἦτεηπ ηωου εουωη :

δῶμεν αὐτοῖς φαγεῖν; Marc. 6, 37.

⁵ ααλουρρηπητ ρη ηουβηηη ἦτε πετεγηπέειτου : ρηηα ἦτεη-
πετ ελδτ :

τὸ τάχος ἐγγισάτο ἃ ποιήσει, ἵνα ἴδωμεν· Isa. 5, 19.

⁶ μηπως ἦτεκδιβροη εουωηη ηρατκ :

μήποτε προσκόψης πρὸς λίθον τὸν πόδα σου· Ps. 90, 12.

⁷ ρηηα ἦτεερφμετη οουο ἦτεδιωηηη :

ὅπως μνησθῆς καὶ αἰσχυνηθῆς (Ἱερουσαλήμ)· Ezech. 16, 63.

⁸ ωηηε κεκασ ἦτετηρηουο :

ζητεῖτε ἵνα περισσεύητε. 1 Cor. 14, 12.

⁹ ρουως ἦτετεηφηρι ερωου εκεχωου :

- ὅπως ἂν διηγήσῃσθε εἰς γενεὰν ἑτέραν. Ps. 47, 14.
- ¹⁰ ΠΕΙ ἸΤΔΙΤΔΔΥ ΨΔΡΔΤΕΠ ἔπει ζωβ : ΖΕ ἸΤΕΤἸΕΙΩΙ (sic) ἔΠΕΠΟΥΩ :
- ὃν ἔΠΕΜΨΑ ΠΡΟΣ ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῶτε τὰ περὶ ἡμῶν. Ephes. 6, 22.
- ¹¹ ΖΠΔ ἸΤΕΨΕΡΨΔΛΠ ἔροκ Ἰζε ΠΔΩΟΥ :
- ὅπως ἂν ψάλη σοι ἡ δόξα μου. Ps. 29, 13.
- ¹² ΔΡΗΟΥ ἸΤΕΣΕΠΟΥΤΔΖ ἔβου (1) :
- κἂν μὲν ποιήσῃ καρπὸν. Luc. 13, 9.
- ¹³ ΖΠΔ ἸΤΟΥΨΕ ΠΟΥ ΟΥΟΥ ἸΤΟΥΖΕΙ ἔφΔΖΟΥ :
- ἵνα πορευθῶσι καὶ πέσωσιν εἰς τὰ ὀπίσω. Isa. 28, 13.

20. Praedictis temporum formis auctis a principio una e duabus particulis ΨΔ *donec*, ἔΠΔ unde ἔΠΔΤΕ (2) *priusquam*, alia exurgunt tempora ad modum *subiunctivum* et ipsa quoque spectantia. Unum est ΨΔἸ† Theb. et Baschm., ΨΔ† Memphit. contractum e ΨΔ atque Ἰ† pro duabus prioribus dialectis; nec non ΨΔ atque Ε† pro tertia; estque praesens *definitivum* simul et *anterius*: *donec sim* vel *fuerim*. Alterum est ἔΠΔ† ex ἔΠΔ atque Ε† praesens *definitivum*: *priusquam sim*, vel *antequam sim*, sive etiam *nondum sum* . . .

Persona	Num.	Genus	T.	M.	T.	
1.	(singul.	comm.	ΨΔἸ† ¹	ΨΔ† ²	ΨΔἸ†	donec sim vel fuerim.
	(plur.	comm.	ΨΔἸΤἸ	ΨΔΤΕΠ ³	ΨΔἸ-ΤΕΠ	donec simus, fuerimus.
2.	(singul.	mascul.	ΨΔἸ-ΤΕΚ ⁴	ΨΔΤΕΚ ⁵	ΨΔἸ-ΤΕΚ	donec sis, fueris.
	(fem.	fem.	ΨΔἸΤΕ	ΨΔΤΕ	ΨΔἸΤΕ	donec sis, fueris.
	(plur.	comm.	ΨΔἸΤΕ-ΤἸ ⁶	ΨΔΤΕ-ΤΕΠ ⁷	ΨΔἸΤΕ-ΤΕΠ	donec sitis, fueritis.

(1) A graeco parumper interpres discessit, presse namque coptica sententia est: forte erit ut fructum proferat.

(2) Nisi ἔΠΔΤΕ compendium fuerit integrae praepositionis ἔΠΖΔΤΖΗ ἔμπροσθεν; ΖΔΤΖΗ namque thebaice ante, coram significat.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
3.	(singul.	mascul.	ψδῆ- τεϋ ⁸	ψδτεϋ ⁹	ψδῆ- τεϋ ¹⁰	donec sit , fuerit ille.
	(fem.	ψδῆ- τεϋ ¹¹	ψδτεϋ ¹²	ψδῆ- τεϋ	
	(plur.	comm.	ψδῆ- τοϋ ¹³	ψδτοϋ ¹⁴	ψδῆ- τοϋ ¹⁵	donec sint, fu- erint illi, illae.

- ¹ ρμοοο ἀπειμα ψδῆτρωκ ἐπειμα ἦταψληλ :
καθίσατε αὐτοῦ ἕως οὗ ἀπελθῶν προσεύξωμαι ἐκεῖ. Matth. 26 , 36.
- ² ψδτφίρι ἐπεκψωβψ ἦτρεπεδ τήρς εθνηοτ :
ἕως ἂν ἀπαγγείλω τὸν βραχίονά σου πάση τῇ γενεᾷ τῇ ἐρχομένη.
Ps. 70 , 18.
- ³ ψδτεπερκδταπτα τηροτ :
μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες. Ephes. 4 , 13.
- ⁴ εκέοτωμ ἀπεκοεικ ρῆ τβωτε ἀπεκρο ψδῆτεκκεκοτκ
ἐρρι ἐπκδρ :
ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου ἕως τοῦ ἀποστρέ-
ψαι σε εἰς τὴν γῆν. Gen. 3 , 19.
- ⁵ σεορι πηι ἦζε ρδθμηι ψδτεκτ πηι ἦοτψεβιω :
ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι ἕως οὗ ἀνταποδῶς μοι. Ps. 141 , 8.
- ⁶ ἦπετήπδτ ἐροι ριπ τεποτ ψδῆτετήζοοο : ψμεδεδδτ ἦβι
πετπητ ρῆ πρδπ ἀπζοεις :
οὐ μὴ με ἴδητε ἀπ' ἄρτι , ἕως ἂν εἴπητε· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι κυρίου. Matth. 23 , 39.
- ⁷ ἦπετεππδτ ἐροι ιςχεν τποτ ψδτετεπζοοο ζε : ψμεδ-
ρωοττ id. ibid.
- ⁸ δψποχψ ἐπεψτεκο ψδῆτεψτ ἦπετέροϋ τηρψ :
ἔβαλον αὐτῶν εἰς φυλακὴν ἕως οὗ ἀποδῶ τὸ ὀφειλόμενον. Matth.
18 , 30.
- ⁹ ψδτεψμοτκ ἦζε πηορ :
ἕως οὗ ἀνταναιρεθῆ ἡ σελήνη. Ps. 71 , 7.
- ¹⁰ ρδπς γδρ πε ετρεψελερρο ψδῆτεψκω ἦπεψζεχι τηροτ
ςδπςπτ ἦπεψοτερητ :
δεῖ γὰρ αὐτὸν βασιλεύειν, ἄχρις οὗ ἂν θῆ πάντας τοὺς ἐχθροὺς
(αὐτοῦ legit Didym.) ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. 1 Cor. 15 , 25.

- ¹¹ ссезр̄ пєсн̄и пєсѡп̄иє ρ̄ή οτ̄ωρ̄χ ψ̄δ̄ήтес̄ρє єρос :
σαροῖ τῆν οἰκίαν καὶ ζητεῖ ἐπιμελῶς ἕως οὗτου εὖρη. Luc. 15, 8.
- ¹² †п̄δєρ̄ρєλ̄п̄иє †δ̄т †н̄ӣв̄и ἡтє пєκтєп̄ρ̄ ψ̄δ̄тєс̄с̄и ἡтє †δ̄-
п̄о̄м̄ӣд̄ :
ἐν τῇ σκιᾷ τῶν πτερυγῶν σου ἔλπιῶ ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ ἀνομία.
Ps. 56, 2.
- ¹³ ἡп̄єт̄χ̄ӣ†п̄є ἄп̄ӣо̄т̄ ψ̄δ̄ήт̄о̄т̄п̄д̄т̄ тєм̄єт̄о̄т̄ρ̄о ἄп̄ӣо̄т̄тє :
οἱ οὐ μὴ γεύσονται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.
Luc. 9, 27.
- ¹⁴ ρ̄п̄д̄ωλ̄к ἡтєρ̄φ̄ӣ† ψ̄δ̄т̄о̄т̄ψ̄ωп̄и :
ἐκτενεῖ τὸ τόξον αὐτοῦ ἕως οὗ ἀσθενήσουσιν. Ps. 57, 8.
- ¹⁵ єρ̄с̄д̄ӣєс̄ єβ̄о̄л̄ ψ̄δ̄ήт̄о̄т̄к̄ω ἡп̄єт̄χ̄ӣχ̄
ἐκδεχόμενος ἕως τεθῶσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ . . . Hebr. 10, 13.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ἄп̄д̄† ¹	ἄп̄д̄† ²	ἄп̄д̄†	priusquam sim.
	(plur.	comm.	ἄп̄д̄т̄н̄	ἄп̄д̄- тєп̄	ἄп̄д̄- тєп̄	priusquam simus.
2.	(singul.	mascul.	ἄп̄д̄- тєк̄ ³	ἄп̄д̄- тєк̄ ⁴	ἄп̄д̄- тєк̄	priusquam sis.
	(fem.	ἄп̄д̄тє	ἄп̄д̄тє	ἄп̄д̄тє	priusquam sis.
	(plur.	comm.	ἄп̄д̄тє- т̄н̄ ⁵	ἄп̄д̄тє- тєп̄	ἄп̄д̄тє- тєп̄	priusquam sitis.
3.	(singul.	mascul.	ἄп̄д̄- тєρ̄ ⁶	ἄп̄д̄- тєρ̄ ⁷	ἄп̄д̄- тєρ̄ ⁸	priusq. sit ille.
	(fem.	ἄп̄д̄- тєс̄	ἄп̄д̄- тєс̄ ⁹	ἄп̄д̄- тєс̄	priusq. sit illa.
	(comm.	ἄп̄д̄- т̄о̄т̄ ¹⁰	ἄп̄д̄- т̄о̄т̄ ¹¹	ἄп̄д̄- т̄о̄т̄	priusq. sint illi, illae.
	(plur.					

- ¹ ἄп̄д̄†єӣ ρ̄д̄ρ̄оκ єρ̄о̄т̄п̄ єκ̄н̄ӣє :
πρὸ τοῦ με ἐλθεῖν πρὸς σε εἰς αἴγυπτον. Gen. 48, 5.
- ² χ̄ω п̄н̄и ρ̄п̄д̄ ἡт̄д̄χ̄в̄о̄в̄ ӣп̄д̄†ѡє п̄н̄и :
ἄνες μοι ἵνα ἀναψύξω πρὸ τοῦ με ἀπελθεῖν. Ps. 38, 14.
- ³ ἄп̄д̄тєк̄ρ̄ т̄д̄ӣо̄т̄ ἡρ̄о̄ӣп̄є δ̄т̄ω δ̄к̄п̄д̄т̄ єδ̄в̄ρ̄д̄ρ̄д̄ӣ :
πεντήκοντα ἔτη οὕτω ἔχεις καὶ αβραὰμ ἐώρακας; Ioh. 8, 57.
- ⁴ δ̄ӣо̄т̄ωӣ т̄т̄ӣρ̄о̄т̄ ӣп̄д̄тєк̄ӣ :

- ἔφαγον ἀπὸ πάντων πρὸ τοῦ σε εἰσελθεῖν. Gen. 27, 33.
- ⁵ ἐπάτετε ἡμεῖς ἕλεος :
πρὸ τοῦ ὑμᾶς αἰτῆσαι αὐτόν. Matth. 6, 8.
- ⁶ Ἰησοῦς ἐπάτετε εἰς πε :
ὁ Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη. Ioh. 7, 39.
- ⁷ παβοεῖς εἰς ἐβρη ἐπάτετε ἦτε παδου :
κύριε κατάβηθι πρὶν ἀποθανεῖν τὸ πεδίον μου. Ioh. 4, 49.
- ⁸ παβοεῖς εἰς ἐβρη ἐπάτετε ἦτε παδου :
. id. ibid.
- ⁹ εἰς πενηθῶν ἡμερῶν : ἐπάτετε ἦτε τριῶν :
τί ἐμοὶ καὶ σοὶ, γύναι; οὐπω ἦκει ἡ ὥρα μου. Ioh. 2, 4.
- ¹⁰ ἐπάτετε εἰς εἰς ἡμερῶν (pro ἐπάτετε) :
μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας (τ. ε. πρὶν ἔρχεσθαι πολλ. ἡμέρ.) Luc.
15, 13.
- ¹¹ ἐπάτετε ἡμερῶν ἦτε πενηθῶν : ἐπάτετε ἡμερῶν ἡμερῶν πενηθῶν :
πρὸ τοῦ ὄρη γεννηθῆναι καὶ πλάσθῆναι τὴν γῆν καὶ τὴν οἰκουμένην. Ps. 89, 2.

Annotatio.

„ Tum in hoc tempore tum in sequente pronomen simplex omittitur
„ quotiescumque nominativus immediate post ἐπάτετε sequatur; ex. gr.
„ ἐπάτετε εἰς εἰς ἡμερῶν πενηθῶν ἡμερῶν : πρὶν ἀβραὰμ γενέσθαι
„ εἰς ἐγὼ εἰμι. Ioh. 8, 58. „.

21. Quod si voci ἐπάτετε anteit particula πε, tempus aliud habetur *subjunctivi*, idest *praesens definitivum antequam hunc prae se ferens sensum priusquam essem, vel nondum eram* . . .

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	πε ἐ- πατε	πε ἐ- πατε	πε ἐ- πατε	priusquam essem.
	(plur.)	comm.	πε ἐπα- τετε	πε ἐπα- τετε	πε ἐπα- τετε	priusq. es- semus.
2.	(singul.)	mascul.	πε ἐπα- τετε	πε ἐπα- τετε	πε ἐπα- τετε	priusq. es- ses.
	(plur.)	mascul.	πε ἐπα- τετετε	πε ἐπα- τετετε	πε ἐπα- τετετε	priusq. es- ses.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(plur.	fem.	πε ἄπα- τε	πε ἄπα- τε	πε ἄπα- τε	priusq. es- ses.
		comm.	πε ἄπα- τετή	πε ἄπα- τετεπ	πε ἄπα- τετεπ	priusq. es- setis.
	(singul.	mascul.	πε ἄπα- τεϚ ¹	πε ἄπα- τεϚ ²	πε ἄπα- τεϚ	priusq. es- set ille.
3.	(plur.	fem.	πε ἄπα- τες	πε ἄπα- τες	πε ἄπα- τες	priusq. es- set illa.
		comm.	πε ἄπα- τοϚ	πε ἄπα- τοϚ	πε ἄπα- τοϚ	priusq. essent illi, illae.

¹ πε ἄπατεϚεῖ γαρ ἐβραῖ ἐπὶ ἡλδαῖ ἠρωε :

οὕτω γὰρ ἦν ἐπ' οὐδενὶ αὐτῶν ἐπιπεπωκός. Act. 8, 16.

² πε ἄπατε Ἰησοῦς βί ωοϚ πε :

ὁ Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθαι. Ioh. 7, 39.

22. εἴ denique praesens *indefinitum* (supr. num. 19.) si a fine au-
geatur conjunctione $\psi\delta\pi$ si, oritur praesens *definitivum* εἴ $\psi\delta\pi$ ad mo-
dum *Hypotheticum* pertinens, si sum (nunc). Confer. num. 17.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	εἴ $\psi\delta\pi$	εἴ $\psi\delta\pi$	εἴ $\psi\delta\pi$	si sum.
	(plur.	comm.	εἴπ- $\psi\delta\pi$	εἴτεπ- $\psi\delta\pi$	εἴτεπ- $\psi\delta\pi$	si sumus.
2.	(singul.	mascul.	εἴεκ- $\psi\delta\pi$	εἴεκ- $\psi\delta\pi$	εἴεκ- $\psi\delta\pi$	si es.
		fem.	εἴε- $\psi\delta\pi$	εἴε- $\psi\delta\pi$	εἴε- $\psi\delta\pi$	si es.
	(plur.	comm.	εἴετή- $\psi\delta\pi$ ¹	εἴετεπ- $\psi\delta\pi$	εἴετεπ- $\psi\delta\pi$ ²	si estis.
3.	(singul.	mascul.	εἴεϚ- $\psi\delta\pi$	εἴεϚ- $\psi\delta\pi$	εἴεϚ- $\psi\delta\pi$	si est ille.
		fem.	εἴεσ- $\psi\delta\pi$	εἴεσ- $\psi\delta\pi$	εἴεσ- $\psi\delta\pi$	si est illa.
	(plur.	comm.	εἴεοϚ- $\psi\delta\pi$	εἴεοϚ- $\psi\delta\pi$	εἴεοϚ- $\psi\delta\pi$	si sunt il- li, illae.

¹ Ἰπλάχε ἡετητῆ (sic?) θω ετψάχε ἡοτωτ : πὰι ετετῆψάπ-
 ζοοϋ πὰι :

ἔρωτήσω ὑμᾶς καὶ γὰρ λόγον ἓνα· ὃν εἰάν εἴπητέ μοι· Matth. 21, 24.

² ετετεπψάπταψά ἐπετεπτωβὰθ ἡἱπесωτεε ἐπ ἐλάτεπ ;
 εἰάν πληθύνητε τὴν δέησιν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν . Isa. 1, 15.

De forma negante verbi substantivi auxiliaris.

§. VII.

1. In singulis modis tum indicativo nempe, tum subjunctivo, tum etiam hypothetico atque imperativo inest haec forma negans.

2. Tempora sunt vel primaria, vel composita e forma *affirmativa*, quae forma per additionem unius vel alterius particulae negantis, sive etiam pronominum simplicium dictis particulis affixorum fit *negans*.

3. Sex recensentur magis obviae particulae negantes: &π, ἡ, τὰ, ψτὰ, π . . . &π, εεἰ ἡ *ne, non, nisi* etc. Ratio componendi has particulas cum verbis atque pronominibus est hujusmodi:

I. ΔΝ

4. Interseritur imperfecto *simultaneo* formae affirmantis πει πε, πὰι πε (sup. §. VI. num. 4.) fitque πει &π πε T. πὰι &π πε M. et B. *non eram*, juxta sequens paradigma:

Persona	Num.	Genus	T.	M:	B.	
1.	(singul.	comm.	πει &π πε	πὰι &π πε ¹	πὰι &π πε	non eram.
	(plur.	comm.	πειπ &π πε	πὰπ &π πε	πὰπ &π πε	non eramus.
2.	(singul.	mascul.	πεκ &π πε	πὰκ &π πε	πὰκ &π πε	non eras.
	(fem.	περε &π πε	πὰρε &π πε	πὰλε &π πε	non eras.
((plur.	comm.	περετῆ &π πε	πὰρε- τεπ &π πε	πὰλε- τεπ &π πε	non eratis.
	(
3.	(singul.	mascul.	πεϋ &π πε ²	πὰϋ &π πε ³	πὰϋ &π πε	non erat ille.
	(

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
3.	(plur.	fem.	πες & π πε	πας & π πε	πας & π πε	non erat illa.
		comm.	περ & π πε ⁴	πας & π πε ⁵	πας & π πε	non erant illi, illae.

- ¹ ἀγρηγὶ οὐροῦ παιπνοῦ ἐβολὸν & π πε :
παρεδόθη καὶ οὐκ ἐξεπορευόμην. Ps. 87, 9.
- ² Θωμάς . . . περ ἑμαυτὸν & π πε :
Θωμᾶς . . . οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν (ἐκεῖ al. addunt) Ioh. 20, 24.
- ³ διόρι ἐφνεθπαερ ἐκὰρ ἡρηγτ πεππῆι : οὐροῦ παψωοπ & π πε :
ὑπέμεινα συλλυπούμενον, καὶ οὐχ ὑπῆρξε. Ps. 68, 21.
- ⁴ ετβε πεφάριαιος περρομολογεῖ & π πε :
διὰ τοὺς φαρισαίους οὐχ ὠμολόγουν. Ioh. 12, 42.
- ⁵ πβοεε ψβοεῖ ἡπε πεκχφοῖ : οὐροῦ πατπει & π πε :
κύριε, ὑψελός σου ὁ βραχίων, καὶ οὐκ ἤδεισαν. Isa. 26, 11.

Nota formam Baschmur. ἀναλογιστικῶς hic atque alibi exhiberi ; desunt namque exempla, inopiane textuum, aut quia ex & ι compositio non suppetit ?

II. N

5. Nonnisi scriptionis compendium est pro & π, praefigiturque uni praesenti anteriori πει *eram* ; ex. gr. ἡπει *non eram*, ἡπερε *non eras*, *fem.* etc. Quod quidem imperfectum in forma negante usurpatur nonnunquam pro praesente *indefinito* : neque hactenus alibi illud deprehendimus quam in dialecto thebana ut sequitur :

Persona	Num.	Genus		
1.	(singul.	comm.	ἡπει	non eram.
	(plur.	comm.	ἡπειν ¹	non eramus.
2.	(singul.	mascul.	ἡπεκ	non eras.
	(fem.	ἡπερε	non eras.
	(plur.	comm.	ἡπερετῆ	non eratis.
3.	(singul.	mascul.	ἡπερ ²	non erat ille.
	(fem.	ἡπερ	non erat illa.
	(plur.	comm.	ἡπερ ³	non erant illi, illae.

¹ ἡπεπυονυον ἕεον Δπ ἐβολ ἔπυι ρλι ρή ρεϋιρε ἡπονη
Δπ πε :

οὐκ εἰς τὰ ἄμετρα καυχώμενοι ἐν ἀλλοτρίοις κόποις. 2 Cor. 10, 15.

² ταςπε ἡλδς ἡπευσοοτη ἕεος Δπ :

γλώσσαν, ἣν οὐκ ἔγνω. Ps. 80, 6.

³ ἡτοοτ ἔποτβωκ ἡέεδγ ἐπεπρδιτωριον : κεκδς ἡπετ-
σωγ :

αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ πραιτώριον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν. Ioh. 18, 28.

III. ΤΥ

6. Particula hujusmodi referenda est ad primariam radicem τῆ, τωε
rejiciens, claudens, negans; suffigiturque praesenti *indefinito* subjun-
ctivi modi (§. VI. num. 19.) ἡτδ, unde fit ἡτδτῆ (thebaice) *ne sim* :

Persona	Num.	Genus		
1.	(singul.)	comm.	ἡτδτῆ	ne sim.
	(plur.)	comm.	ἡτῆτῆ	ne simus.
2.	(singul.)	mascul.	ἡτεκτῆ	ne sis.
	()	fem.	ἡτετῆ	ne sis.
	(plur.)	comm.	ἡτετῆτῆ ¹	ne sitis.
3.	(singul.)	mascul.	ἡτεγτῆ	ne sit ille.
	()	fem.	ἡτεστῆ	ne sit illa.
	(plur.)	comm.	ἡσετῆ ² , vel ἡτοτῆ	ne sint illi, illac.

¹ ἡτετῆτῆεεετῆ ἔσοος ἡρητητῆ κε : οτῆτδπ ἕεεδτ
ἔπεπειωτ εβραεε :

μὴ δόξετε λέγειν ἐν αὐτοῖς πατέρα ἔχομεν τὸν ἀβρααμ. Matth. 3, 9.

² ρρι δε ρή ἡεροοτ ετῆεετ ἡρωε πεψιπε ἡδ πεοτ
ἡσετῆε ερογ :

ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον καὶ
οὐχ εὕρσουσιν (al. εὔρωσιν) αὐτὸν. Apos. 9, 6.

7. Eadem particula praesenti *definitivo* subjunctivi modi ἡτ (§. VI.
num. 13.) copulata ortum praebet thebanae formae neganti ἡττῆ, ἡτῆ-
τῆ *ne sim, ne simus* etc.

Persona	Num.	Genus		
1.	(singul.)	comm.	ήττε	ne sim, <i>vel</i> essem.
	(plur.)	comm.	ήττήτε	ne simus.
2.	(singul.)	mascul.	ήττε ¹	ne sis.
	()	fem.	ήτετε	ne sis.
	(plur.)	comm.	ήτετήτε	ne sitis.
3.	(singul.)	mascul.	ήεττε ²	ne sit ille.
	()	fem.	ήετε ³	ne sit illa.
	(plur.)	comm.	ήεετε ⁴	ne sint illi, illae.

¹ ήττεωσκ παποττε :

μή χρονίσης . . . θεός μου Dan. 9, 19.

² ήεττεκδδτ έσωττ έπεψη :

ούκ άν είασε διορυγήναι την οικίαν αυτού. Matth. 24, 43.

³ ήετεωωπε ήδπδθεεδ χιπ τεποτ :

ούκ έσται ανάθεμα έτι. Zach. 14, 11.

⁴ σεπδπωτ ετψιπε ήεδπωδ χε έπχοεις ήεεττεε έροψ :

περιδραμοούνται ζητούτες τον λόγον του κυρίου και ου μή εύρωσιν.

Amos 8, 12.

IV. ΨΤΥ, vel ΨΤΕΥ

8. A radice secundaria *ψτωε* *respuens*, *negans* derivata hujusmodi particula suffigitur praeterito *indefinito* formae affirmantis ΔΙ, ΔΚ etc. Inde tempus promanat modi hypothetici formae negantis ΔΨΥΤΕΥ *nisi fuerit*, quod in dialecto memphitica sic usitatum invenimus :

Persona	Num.	Genus		
1.	(singul.)	comm.	ΔΨΥΤΕΥ ¹	nisi fuero.
	(plur.)	comm.	ΔΨΥΤΕΥ	nisi fuerimus.
2.	(singul.)	mascul.	ΔΚΨΤΕΥ	nisi fueris.
	()	fem.	ΔΡΨΤΕΥ	nisi fueris.
	(plur.)	comm.	ΔΡΕΤΕΨΥΤΕΥ ²	nisi fueritis.
3.	(singul.)	mascul.	ΔΨΥΤΕΥ ³	nisi fuerit ille.
	()	fem.	ΔΨΥΤΕΥ	nisi fuerit illa.
	(plur.)	comm.	ΔΥΨΤΕΥ ⁴	(nisi fuerint illi, illae.

- ¹ πάλαις ἐπέστωλξ ἐτάστωβωξ ἐστωπ ἀστωπερπεπέτι :
κολληθείη ἢ γλώσσά μου τῷ λάρυγγί μου εἰάν μή σου μνεσθῶ.
Ps. 136, 6.
- ² ἐστωπ δε ἀρετεστωπεστωπ : Δει τστωποτ ετεέμεδτ :
εἰάν δέ μη προσκυνήσητε, αὐτῇ τῇ ὥρα: Dan. 3, 15.
- ³ ἐστωπ ἀστωπεπεδρεπ : ἀριέει ποτρο :
εἰάν μή (Δελήση σῶσαι ἡμᾶς) · γνωστόν ἔστο σοι, βασιλεῦ: Dan.
3, 18.
- ⁴ ἔμεοπ στωπ ἴκε στωπει βι ρλι ἐβολ . . . ἀστωπεπτις
πεσ ἐβολ Δει τφε : (constructio impersonal.)
οὐ δύνατε ἄνθρωπος λαμβάνειν οὐδέν, εἰάν μή ἡ δεδομένον αὐτῷ ἐκ
τοῦ οὐρανοῦ. Ioh. 3, 27.

Annotatio.

„ Quemadmodum per allata exempla perspicuum est, hanc formam
„, antecedunt plerumque conjunctiones ἐστωπ et ἐπε „.

V. ΕΥΝ

9. Conflata ab ε et ει non praepositur praesenti *definitivo* †, τή, κ, τε etc. (saepius ex contextu supplendum) ut idem praesens habeatur in forma negante, quo thebana praecipue utitur dialectus, ad hunc modum :

Persona	Num.	Genus		
1:	(singul.)	comm.	εειή †	non sum.
	(plur.)	comm.	εειή τή ¹	non sumus.
2.	(singul.)	mascul.	εειή κ	non es.
	()	fem.	εειή τε	non es.
(plur.)	(plur.)	comm.	εειή τετή	non estis.
	(singul.)	mascul.	εειή σ ²	non est ille.
3.	()	fem.	εειή σ ³	non est illa.
	(plur.)	comm.	εειή σε	non sunt illi, illae.

- ¹ εειή τάν (1. τή ?) λδδτ :
μηδὲν ἔχοντες (τ. ε. οὐκ ἐσμὲν ἔχοντες). 2 Cor. 6, 10.

- ² ἐτίθεπε περοουτ ζε μη τετηουτ ετῶμαδτ μη λδδτ σοουη:
περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν· Mar. 13, 32.
- ³ μητρημεδο μηητς (cum τ εpenthet.) δρηζς:
ὄλβος ἀμέτρητος· Eccli. 30, 15.

VI. Ν . . . ΔΗ

10. ἢ constanter praefigitur, seorsim manente ΔΗ (baschmurice in ΕΠ mutanda) quae particula ἢ verbi formas ita sequitur ut cum iisdem unicam dictionem constituat. Ambae hae particulae porro nonnulla tempora afficiunt *indicativi*, atque in primis praesens *definitivum*, quod negans evadit hoc pacto:

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ἦτ δ.η	ἦτ δ.η ¹	ἦτ επ ²	non sum.
	(plur.)	comm.	ἦτη δ.η ³	ἦτεη δ.η ⁴	ἦτεη επ	non sumus.
2.	(singul.)	mascul.	ἦτ δ.η ⁵	ἦχ, ἦκ δ.η ⁶	ἦκ, ἦχ επ	non es.
	(plur.)	fem. comm.	ἦτε δ.η ⁷ ἦτετη δ.η ⁸	ἦτε δ.η ἦτετη δ.η ⁹	ἦτε επ ἦτετη επ ¹⁰	non es. non estis.
3.	(singul.)	mascul.	ἦτ δ.η	ἦτ δ.η ¹¹	ἦτ επ ¹²	non est ille.
	(plur.)	fem. comm.	ἦς δ.η ἦσε δ.η ¹⁴	ἦς δ.η ¹³ ἦσε δ.η ¹⁵	ἦς επ ἦσε επ ¹⁶	non est illa. non sunt illi, illae.

- ¹ ἐπιτοωω δ.η φμοτ ἦτε ερηδμοτ:
οὐ θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἀποθνήσκοντος, Ezech. 18, 32.
- ² ἦτμεωη επ ἐμοττ ἐλαδι ζε ἀποστολος:
οὐκ εἰμὶ ἰκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος, 1 Cor. 15, 9.
- ³ ἦτῆειρε δ.η ἦτμει:
οὐ ποιοῦμεν τὴν ἀλήθειαν· 1 Ioh. 1, 6.
- ⁴ ἦτεπεμη δ.η ζε δψζω ἐμοος ζε οτ:
οὐκ οἶδαμεν τί λαλεῖ· Ioh. 16, 18.
- ⁵ πετειεῖρε ἐμοτ ἦτσοουη δ.η ἦτοκ:
ὁ ἐγὼ ποιῶ σὺ οὐκ οἶδας· Ioh. 13, 7.

- ⁶ ρηπιε ϋποϋ κϋαζι ϋεν οϋπαρρησιδ οτοζ ηκζε ελι δπ
 επαρομια :
 ιδε νυν παρρησια λαλεις και παροιμιαν ουδεμιαν λεγεις. Ioh.
 16, 29.
- ⁷ ρεβκ ερατεϋ ηοτλδοσ ητεσοοτη εμοϋ δπ :
 επορευθης προς λαον ον ουκ ηδεις. Ruth 2, 11.
- ⁸ ητωτη γαρ ητετηβηκ επ εροτη οτσε ηετβηκ εροτη
 ητετηκω εμοοτ επ εβκ εροτη :
 υμεις γαρ ουκ εισερχεσθε ουδε τους εισερχομενους αφιετε εισελθειν.
 Matth. 23, 13.
- ⁹ ϋεν ϋοτηοτ ητετεπσωοτη εμοσ δπ ερε πωηρι εφρω-
 μι πηοτ :
 η ωρα ου δοκειτε ο υιος του ανθρωπου ερχεται. Matth. 24, 44.
- ¹⁰ οταπητι επδκ ηοτηρη εοτωμς τει ητατεπ επτετεπ-
 δοοτη εμδς επ :
 εγω βρωσιν εχω φαγειν ην υμεις ουκ οιδατε. Ioh. 4, 32.
- ¹¹ ηϋχη επδμια δπ : εϋτωπη γαρ :
 ουκ εστιν ωδε εγερθη γαρ. Matth. 28, 6.
- ¹² ηϋδι ηρεμζελ επ ηβι πεδπ :
 ου δεδουλωται ο αδελφος. 1 Cor. 7, 15.
- ¹³ εφρηϋ ηοτηρω ηκτρη ηεσσωτεμ (ε euphon.) δπ :
 ωσει ασπιδος κωφης και βουσης τα ωτα αυτης. Ps. 57, 5.
- ¹⁴ ετετη ταχρηοτ ηεπωωπε εμωτη δπ εβολ :
 εδραϊοι και μη μετακινουμενοι. Coloss. 1, 23.
- ¹⁵ πηετε ηεσοτοηε εβολ επ ητε τεκσοφια ακταμοι
 ερωτ :
 τα κρυφια της σοφιας σου εδηλωσας μοι. Ps. 50, 8.
- ¹⁶ περβηοτι δε επβοεισ ηεσδμς εδδτ επ ετω περβηοτι
 ητε πεϋβιζ ηεϋηετηοτ πηοτ επ :
 τα δε εργα κυριου ουκ εμβλεπουσ και τα εργα των χειρων αυτου
 ου κατανοουσι. Isa. 5, 12.

12. Interposita syllaba characteristic a futuri πδ. (sup. §. III. num. 4.)
 oritur futurum definitivum ηϋπδ. επ T. M., ηϋπε επ B. ego non ero,
 cet. ut infra :

Persona Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul. comm.)	ἦτῆα ἄπ ¹	ἦτῆα ἄπ ²	ἦτῆε ἐπ ³	non ero.
	(plur. comm.)	ἦτήηα ἄπ	ἦτεηηα ἄπ	ἦτεηηε ἐπ	non erimus.
2.	(singul. mascul.)	ἦτῆα ἄπ ⁴	ἦχῆα ἄπ	ἦκῆε, ἦχῆε ἐπ	non eris.
	(fem.)	ἦτεηα ἄπ	ἦτεηα ἄπ	ἦτεηε ἐπ	non eris.
	(plur. comm.)	ἦτετῆ- ηα ἄπ ⁵	ἦτετεη- ηα ἄπ ⁶	ἦτετεη- ηε ἐπ	non eritis.
		(singul. mascul.)	ἦτῆα ἄπ ⁷	ἦτῆα ἄπ ⁸	ἦτῆε ἐπ ⁹
3.	(fem.)	ἦσῆα ἄπ	ἦσῆα ἄπ ¹⁰	ἦσῆε ἐπ	non erit illa.
	(plur. comm.)	ἦσῆηα ἄπ ¹¹	ἦσῆηα ἄπ ¹²	ἦσῆηε ἐπ ¹³	non erunt il- li, illac.

¹ ἦτῆαμοῦ ἄπ ἀλλὰ τῆαοῆε :

οὐκ ἀποθανοῦμαι, ἀλλὰ ζήσομαι. Ps. 117, 17.

² οὐδε ἦτῆαηαῖ ἄπ :

οὐδὲ μὴ ἐλεήσω. Ezech. 9, 10.

³ ἦτῆεσωτεη ἐπ ἐλάτεη :

οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν. Isa. 1, 15.

⁴ πῆα ἄπὸκ ἐτῆαβωκ ἐροῦ ἦτῆαωουαεζκ ἦσῶι ἄπ τεποῦ :

ἔπου ὑπάγω οὐ δύνασαι μοι νῦν ἀκολουθεῖσαι. Ioh. 13, 36.

ἦτῆαῖροτε ἄπ :

οὐ φοβηθήσῃ. Ps. 90, 5.

⁵ πῆα ἄπὸκ ἐτῆαβωκ ἐροῦ τῶτῆ ἦτετῆηαωε ἄπ ἐροῦ :

ἔπου ὑπάγω ἐγὼ ὑμεῖς οὐ δύνασθε εἰλεῖν. Ioh. 13, 33.

⁶ τετεηηακῶτ ἦσῶι οἶοε ἦτετεηηαεετ ἄπ :

ζητήσετέ με καὶ οὐχ εὐρήσετε (mss. nonnull. et verss.) Ioh. 8, 21.

⁷ ἦαω ἦτοῦ ἦρε ἦτῆαχαριζε ηαη ἄπ ἦκῆηηε

πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῶ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίσεται ; Rom. 8, 32.

⁸ ηατῆαοῦω (sic edit. Rom.) ἄπ εἶεθ ἠετῶρι ἦτε πῆεο :

οὐκ ἐν τῇ δυναστείᾳ τοῦ ἵππου θελήσει. Ps. 146, 10.

⁹ ἀτω πετεηηατεῖε (sic ap. Zoeg. p. 153.) ἐπ οἶροτε κῆλοε

πετεηηηε ἠεοῦ :

ὁ δὲ μὴ ἐκγαμίζων κρεῖσσαν ποιεῖ. 1 Cor. 7, 38.

¹⁰ ἴβω ἵκεντε ἵσπὰ ἴουτὰρ & π :

συχῆ οὐ καρποφορήσει· Habac. 3, 17.

¹¹ ἵσιουρ σενὰ ἴ & π ἴπετόντειπ :

τὰ ἄστρα δύσουσι τὸ φέγγος αὐτῶν. Joel 2, 10.

¹² πηετέἱσενὰ ἴ & π ἴπυδῖ :

ὅσα ἐὰν μὴ ἀναβῆ τοῦ ἑορτάσαι τὴν ἑορτὴν· Zach. 14, 18.

¹³ εῷπι δε ἵσενὰ ἴπυρὰ τετε ἴεεδῶρ επ : εεδῶρ πι :

εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν. 1 Cor. 7, 9.

Tempora formae neganti peculiariora.

13. Praesens *indefinitum* est ipsum Verbum *substantivum primum* (§. I. num. 2.) juxta formam suam negantem ἴπε *non esse*, pro & π πε (ibid. num. 7.) quod euphonice pronuntiatur ἴπε, subjunctis a fine pronomibus *simplicibus*, ex. gr. ἴπι pro ἴπει *me non esse* i. e. *ego non sum* vel *non fui*, ἴπεκ *te non esse* i. e. *tu non es* vel *non fuisti*; fem. ἴπεε, per crasin ἴπε, *tu non es*, et cetera ut in sequenti *paradigmati*, in quo juxta analogiam supplenda est forma *Baschmurica* :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	
1.	(singul.	comm.	ἴπι <i>vel</i> ἴπει ¹	ἴπι ²	non sum <i>vel</i> fui.
	(plur.	comm.	ἴπεν, ἴπή ³	ἴπεν ⁴	non sumus, fuimus.
2.	(singul.	mascul.	ἴπεκ ⁵	ἴπεκ ⁶	non es, fuisti.
	(plur.	fem.	ἴπε ἴπετῆ ⁸	ἴπε ⁷ ἴπετεν ⁸	non es, fuisti. non estis, fuistis.
3.	(singul.	mascul.	ἴπεϛ ⁹	ἴπεϛ ¹⁰	non est <i>vel</i> fuit ille
	(fem.	ἴπεε	ἴπεε ¹¹	non est <i>vel</i> fuit illa.
	(plur.	comm.	ἴπουρ, ἴπερ ¹²	ἴπουρ ¹³	non sunt <i>vel</i> fuerunt illi, illae.

¹ ἴπεισοῦπ ἑρωτῖ :

οὐδέποτε ἔγνωσ ὑμᾶς. Matth. 7, 23.

² ἴπιρεεσι πεε οἰεδῆ ἴρδπ εῷουπι :

οὐκ ἐκάθισα μετὰ συνεδρίου ματαιότητος· Ps. 25, 4.

- ³ ἠπῆρξ ἄρξ δλ ἡλδδτ :
οὐδενὶ δεδουλεύκαμεν. Ioh. 8, 33.
- ⁴ ἠπεπερπεκωβω οτδε ἠπεπεδῖ ἡζοπε :
οὐκ ἐπελαθόμεθα σου καὶ οὐκ ἠδικήσαμεν. Ps. 43, 18.
- ⁵ ἠπεκρωπ ἐροῖ εκειρε ἠπετηδποτγ :
οὐκ ἔλαθές με ἀγαθὸν ποιῶν. Tob. 12, 13.
- ⁶ ἠπεκῶρε παδδζι οτπογ ἠμωοτ ἐδρηι ἐζωι :
οὐκ ἤνθρανας τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ' ἐμοί. Ps. 29, 2.
- ⁷ ἠπεῖρι ἡοτκοτζι :
οὐδὲ ἐποίησας (Ἱερουσαλήμ) παρὰ μικρὸν, Ezech. 16, 47.
- ⁸ παιοι ἡψευμο οτορ ἠπετεπωοπ ἐρωτεπ : παιβηω οτορ
ἠπετεπρωβτ : παιωωπι οτορ ἠπετεπζεμπδωπι :
παιχη δειπ πιωτεκο οτορ ἠπετεπῖ ψαροι :
ξένος ἡμεν καὶ οὐ συνηγάγετέ με· γυμνός καὶ οὐ περιεβάλετέ με·
ἀσθενής καὶ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με. Matth. 25, 43.
- ⁹ ἡτογ δε ἠπεγοτωω : δλδ δψβωκ δψποτγ ἐπεωτεκω :
ὁ δὲ οὐκ ἠθέλεν· ἀλλ' ἀπελθῶν ἔβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν. Matth.
18, 30.
- ¹⁰ ἠπεψωπι πηι ἐτμετδτρητ :
οὐκ εἰς ἀνοιαν ἐμοί (ἐστὶν ἡ ακουή). Ps. 21, 3.
- ¹¹ ἠπεσοτωω ἡχε τδψτχη ἐθοροττπομτ πας :
ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου. Ps. 76, 3.
- ¹² ἠπετρῶεετ (πεμδμδτ) ἠπποττε :
οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ. Sap. 2, 22.
- ¹³ δτερρηλις ἐροκ οτορ ἠποτδῖωπι :
ἐπὶ σοὶ ἠλπισαν καὶ οὐ κατησχύνθησαν. Ps. 21, 6.

14. Praefixa particula negativa ἡ characteristicae futuri πδ, quam pro-
nomina *simplicia* subeunt, habetur futurum *indefinitum* hujusmodi :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	ἡπδ	ἡπδ ¹	ἡπδ ²	non ero. non eri- mus.
	(plur.)	comm.	ἡπεπ ³	ἡπεπ ⁴	ἡπεπ ⁵	
2.	(singul.)	mascul.	ἡπεκ ⁶	ἡπεκ ⁷	ἡπεκ	non eris. non eris.
	(fem.	ἡπε	ἡπε ⁸	ἡπε	

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(plur.) ()	comm.	ἡπερε- τη vel ἡπετη ⁹	ἡπερε- τεπ vel ἡπε- τεπ ¹⁰	ἡπελε- τεπ vel ἡπετεπ	non eri- tis.
3.	(singul.) (plur.) () ()	mascul. fem. comm.	ἡπεϛ ἡπεϛ ¹² ἡπεϛ ¹⁴	ἡπεϛ ¹¹ ἡπεϛ ¹³ ἡποϛ ¹⁵ vel ἡπεϛ ¹⁶	ἡπεϛ ἡπεϛ ἡποϛ	non erit ille. non erit illa. non erunt illi, illae.

- ¹ ἡπαλοϛτ εἰέϛμοϛ ἐροκ :
οὐ παύσομαι εὐλογῶν σε· Isa. 38, 19.
- ² εϛϛε οϛθρη τετήδ (sic ap. Zoeg. p. 154.) σκ&π&δλιζε ἐπ&-
&π ἡπαοϛ&ε δϛ ἡϛ&επεϛ :
εἰ βρωμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τον
αἰῶνα· 1 Cor. 8, 13.
- ³ ἡπεποϛϛε οϛζε ἡπεϛϛω :
λέγοντες μήτε φαγεῖν μήτε πιεῖν· Act. 23, 12.
- ⁴ εθε φ&ι ἡπεπερϛοϛ δϛϛ&π&εορτερ ἡϛε π&δϛι :
διὰ τοῦτο οὐ φοβηθῆσομεθα ἐν τῷ ταρασσεσθαι τὴν γῆν· Ps.
45, 3.
- ⁵ ϛε ἡπεπϛ ἡοϛ&λ&π ἐπεϛ&ττελιον ἐπεϛϛριστοϛ :
ἵνα μὴ ἐγκοϛτήν τινα δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ· 1 Cor.
9, 12.
- ⁶ ἡπεκοϛϛϛτ ἡκεποϛτε ἡϛ&εμο :
οὐδὲ προσκυνήσεις θεῷ ἄλλοτρίῳ· Ps. 80, 10.
- ⁷ ἐκέκωϛ ἡ&α πεϛ&εα οτοϛ ἡπεκϛεϛϛ :
ζητήσεις τὸν τόπον αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ εὔρης· Ps. 36, 10.
- ⁸ οτοϛ ἡπεϛι (θ&δ&κι) . . . οτοϛ ἡπεοϛ&δι :
καὶ οὐ μὴ ἐμπλησθῆς (ᾧ πόλις) . . . καὶ οὐ μὴ διασωθῆς· Mich.
6, 14.
- ⁹ δϛω τ&ρ ἄελοϛ πητή ϛε : ἡπετήπ&τ ἐροϛι :
λέγω γὰρ ὑμῖν οὐ μὴ με ἴδητε· Matth. 23, 39.
- ¹⁰ ἡπετεπφοϛ ἐεϛϛτ ἡπι&δ&κι ἐπιϛ&ρ&ηλ :
οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ· Matth. 10, 23.

- 11 οταδι έβολ ηζητορ ηπεγλοφλεγ :
 εν εξ αυτων ου συντριβησεται. Ps. 33 , 21.
- 12 θλιψις απεοτορ ητεσρε ψωπε . . . οταδε ορ ηπεσψωπε :
 θλιψις . . . οια ου γεγονεν απ αρχης . . . ουδ' ου μη γενηται.
 Matth. 24 , 21.
- 13 ηπεσψωπι δε ηοταπαθεμα :
 και ουκ εσται αναθεμα Zach. 14 , 11.
- 14 ηπετρποβε ηδι οτορ πιε ετρελιζε εροφ :
 ου μη πλημμελησουσι παντες οι ελπίζοντες επ αυτον. Ps. 33 , 23.
 οτη ροιπε ηπεταρερατορ απειμα ηπετχιτπε απειοτ :
 εισι τινεσ των ωδε εσθηκοτων , οι ου μη γευσονται θανατου. Luc.
 9 , 27.
- 15 οτορ πιβεπ ετορι πακ ηποτδιψιπι :
 παντες οι υπομενοντες σε ου μη καταισχυνηωσιν Ps. 24 , 3.
- 16 πιρωμι ετεκωτ ησα φιορ οτορ πιετρεμφ :
 ζητησουσιν οι ανθρωποι τον θανατον και ουχ ευρησουσιν αυτον.
 Apoc. 9 , 7.

Forma transitiva seu efficiens verbi substantivi auxiliaris.

§. VIII.

1. Verbum, cujus est actionem innuere a subjecto non immediate quidem procedentem, verum mediante instrumento alterius vice, nomine, aut imperio agente, *transitivum* appellatur, veluti si dicas: *gregem per pastores meos duco*, aut: *Rex per milites suos hostes interimit*.

2. Uno tempore gaudet praeterito, nempe *indefinito* (1) *indicativi* modi, coalescente ex *δι fui*, atque particula *τρε T.*, *ερε M.*, atque *τλε B.* *faciens esse*; hinc *διτρε effeci us esset*, etc.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.)	comm.	διτρε	διερε	διτλε	feci esse.
	(plur.)	comm.	διτρε'	διερε	διτλε	fecimus esse.

(1) *Futurum quoque indefinitum, etsi rarius, occurrit in forma hac transitiva: ut Deut. 32, 42. εισερε πασοτπεφ θιθι θερ πιποφ: μεθύσω τα βέλη μου απ αιματος.*

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(singul.	mascul.	ΔΚΤΡΕ	ΔΚΘΡΕ ²	ΔΚΤΛΕ	fecisti esse.
	(fem.	ΔΡΕΤΡΕ	ΔΡΕΘΡΕ	ΔΛΕΤΛΕ	fecisti esse.
	(plur.	comm.	ΔΡΕΤΗ- ΤΡΕ	ΔΡΕΤΕΠ- ΘΡΕ	ΔΛΕΤΕΠ- ΤΛΕ	fecistis esse.
3.	(singul.	mascul.	ΔΨΤΡΕ ³	ΔΨΘΡΕ ⁴	ΔΨΤΛΕ ⁵	fecit ille esse.
	(fem.	ΔΣΤΡΕ	ΔΣΘΡΕ	ΔΣΤΛΕ	fecit illa esse.
	(plur.	comm.	ΔΥΤΡΕ ⁶	ΔΥΘΡΕ ⁷	ΔΥΤΛΕ	fecerunt illi, illae esse.

¹ ΠΑΣΗΝΟΥ : ΗΣΕΕΡΟΝ ΔΗΤΡΕΩΝ ΚΑΤΑ ΣΑΡΞ :
ἀδελφοὶ , ὀφειλέται ἐσμέν οὐ τῇ σαρκὶ τοῦ κατὰ σάρκα ζῆν. Rom. 8 , 12.

² ΔΚΘΡΕ ΤΕΨΨΥΧΗ ΒΩΛ ΕΒΟΛ ΕΦΡΗΓ ΗΟΥΣΤΑΖΟΥΛ :
ἐξέτηξας ὡς ἀράχην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ps. 38 , 12.

³ ΔΨΤΡΕΥΣΩΤΕ ΕΠΕΨΕΡΟΥΣ :
ἀκουστὴν ἐποίησε τὴν φωνὴν αὐτοῦ. Eccli. 46 , 17.

⁴ ΖΑΠΛΔΟΣ ΔΨΘΡΟΥ (pro ΔΨΘΡΕΥ?) ΠΑΠ ΒΠΕΧΩΟΥΣ :
ὑπέταξε λαοὺς ἡμῖν , Ps. 46 , 4.

⁵ ΔΨΤΡΕ (sic apud Zoeg. pag. 150.) ΠΕΔΥ ΕΛΗΛΠ ΕΜΕΥ :
ὅπου ἐποίησε τὸ ὕδωρ οἶνον. Joh. 4 , 46.

⁶ ΔΥΔΔΣ ΔΕ ΖΗΠΔΙ ΔΥΤΡΕΥΠΟΧΟΥ ΤΗΡΟΥ :
καὶ ἐποίησαν οὕτω καὶ ἀνέκλιναν ἅπαντας. Luc. 9 , 15.

⁷ ΔΥΘΡΕ ΜΩΥΣΗΣ ΧΩΠΤ ΨΕΠ ΨΠΑΡΕΜΒΟΛΗ :
παρώργισαν τὸν μωσῆν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Ps. 105 , 16.

3. Duplex praeterea *supinum* in forma hujusmodi *transitiva* apprehenditur ; quorum prius e voce ΤΔΡΕ (ΤΔ *ad* , ᾧ *facere* , ε *existentiae praesentis* index est) atque pronomibus simplicibus componitur , pressequae significat *ad faciendum esse*. Ex. gr. ΤΔΡΕΙ , vel memphit. ΤΔΡΙ *ad efficiendum me* , sive *ad faciendum me esse* ; in praesens subjunctivi subinde resolvendum *ut sim* , atque adeo in futurum , prout exemplis nonnullis mox proponendis constabit :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ταρει	ταρι	ταλει	ad faciendum me...
	(plur.	comm.	ταρη̄ ¹	ταρηπ	ταλειπ	ad faciendum nos...
2.	(singul.	mascul.	ταρεκ	ταρεκ	ταλεκ	ad faciendum te...
	(fem.	ταρε	ταρε	ταλε	ad faciendum te...
	(plur.	comm.	ταρε- τη̄ ²	ταρε- τηπ ³	ταλε- τηπ ³	ad faciendum vos...
3.	(singul.	mascul.	ταρευ ⁴	ταρευ	ταλευ	ad faciendum illum...
	(fem.	ταρεc	ταρεc	ταλεc	ad faciendum illam...
	(plur.	comm.	ταρου ⁵	ταρου	ταλου	ad faciendum illos, illas...

¹ ταρη̄ξιοτε η̄τχηγε : (ad lit. *erimus ne facientes nos percutientes* etc.)

ει πατάξομεν εν μαχαίρα ; Luc. 22 , 49.

² αρι ψηπε η̄cα ταρετη̄βηπε :

ζητείτε και εύρησετε : Luc. 11 , 9.

³ αμοιπι ταλετηππετ̄ επειλωμι : (i. e. *ut videatis hominem*) :

δεύτε , ιδετε ανθρωπον Joh. 4 , 29.

⁴ χπι εουcαβε ταρευμεριτκ : . (i. e. *ad faciendum illum diligentem te.*)

ελεγε σοφον και αγαπήσει σε. Prov. 9 , 8.

⁵ ταρου† . . . ταροουωπ : (i. e. *ut dent , ut aperiant*) .

δοθήσεται . . . ανοιγήσεται : Luc. 11 , 9.

4. Alterum componitur ope vocis ετρε , (in prima persona sing. ετρει T. εορι M. εολι B.) et pronominum simplicium perinde atque superius ; estque fere ejusdem sensus ; resolvitur namque in subjunctivum :

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
1.	(singul.	comm.	ετρει	εορι ¹	εολι	ut sim.
	(plur.	comm.	ετη̄ ²	εορηπ ³	εολεπ	ut simus.
2.	(singul.	mascul.	ετρεκ	εορεκ ⁴	εολεκ	ut sis.

Persona	Num.	Genus	T.	M.	B.	
2.	(plur.	fem.	ετρε	εορε	εολε	ut sis.
		comm.	ετρε- τη ⁵	εορε- τεπ ⁶	εολε- τεп ⁷	ut sitis.
3.	(singul.	mascul.	ετρεγ ⁸	εορεγ ⁹	εολεγ	ut sit ille.
	(plur.	fem.	ετρεс	εορεс ¹⁰	εολεс	ut sit illa.
		comm.	ετρογ ¹¹	εορογ ¹²	εολογ	ut sint il- li, illae.

- ¹ πδοεις πεθπαδιοπι άμοι ήπεφθηριερ εδε ήγλι : αγθηρι-
ωπι εει ουεα εγοτετοτωτ :
κύριος ποιμανεί με και ουδέν με ύστερήσει , εις τόπον χλόης εκεί
με κατεσκήνωσεν Ps. 22 , 1. 2.
- ² ωψε δε εροп . . . ετρήγι ήήδωβ ήπετε ει ή βοει :
οφείλομεν . . . τα άσθενήματα των άδυνατών βαστάζειν Rom.
15 , 1.
- ³ εορεπογпоγ εει ουογпоγ ήτε πεκεпос : εορεпωογωογ
άμοи пее текκληροпоеиδ :
του εύφρανθῆναι εν τη εύφροσύνη του εθνους σου , του επαινεіσθαι
(ήμας) μετα της κληρονομίας σου Ps. 105 , 5.
- ⁴ χωλεε επχιпөрекпδρεет :
τάχυνον του εξελεσθαι με Ps. 30 , 3.
- ⁵ παι пωδде άпχοεις επтаψдооγ εтρεтпддеγ :
τουτο το ρήμα ο ειπε κύριος , ποιήσατε Lev. 9 , 6.
- ⁶ ειωпи άμωтен εοβε пдоεις εορεтепωω тepиcтoлн :
оркίζω ύμας τον κύριον αναγνωσθῆναι την επιστολήν 1 Thess. 5 , 27.
- ⁷ ειόтey тппoγ де εολεтепωωпи ήδтpдогωγ :
θέλω δε ύμας άμερίμνους ειnai. 1 Cor. 7 , 32.
- ⁸ εтρεγзωк εβoл ήδι ппoβε :
του συντελέσαι άμαρτίαν Dan. 9 , 24.
- ⁹ пго де άпдоεις εεеп пнетпгп άппeтзωоγ εορεγγωт
άποтμeтп :
πρόσωπον δε κυρίου επі ποιούντας κακὰ του έξολοθρεύσαι . . . το
μνημόσυνον αυτών. Ps. 33 , 17.
- ¹⁰ άπεпөрескпее εροι ήεε тзпз ήτε гдпpегepпoβп :
χείρ άμαρτολου μη σαλεύσαι με (cod. Vat.) , Ps. 35 , 12.
- ¹¹ αγзωп εтoотк άпмншe εтpоγпoзoγ гп пeснт :

παρήγγειλε τῷ ὄχλῳ ἀναπεσεῖν ἐπὶ τῆς γῆς. Mar. 8, 6.

¹² κεθπηποτ εθροτρωτ ἐβολ ἡπετεπποβι :

ἐπιστρέψατε εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἀμαρτίας. Act. 3, 19.

De forma passivo - impersonali Verbi substantivi.

§ IX.

1. Cum aegyptiaca lingua ita sit comparata, ut ex una parte primariae ipsius radices sensu gaudeant plerumque activo, quippe quae qualitatem *agentis*, ut dictum est C.I. §. II. num. 1. exprimunt; ex alia vero per alicujus qualitatis affirmationem aut negationem constituatur *verbum*, sequitur nullum dari *verbum passivum* proprie tale, sed *impersonale* tantummodo. Ex. gr. **εορτε** *vocans est* (vocat), **εψηδεορτε** *mox futurus est vocans* (vocabit), qui possum passive id reddere, cum non sit ex iis radicibus quae per vocalis mutationem sensum induunt passivum (loc. sup. cit.)? Remanet igitur ut *vocantis* attributum a subjecto, quo de agitur, in alios transferatur, ita quidem ut fiant ipsi *vocantes* dicendo *vocant*, aut *vocabunt illum* homines scilicet generatim atque impersonaliter **ερηδεορτε**: κληθήσεται, Hebr. 11, 18. Non absimili modo hebraica, quacum vix et in paucissimis aegyptiaca lingua convenit, hujusmodi utitur impersonali constructione, ex. gr. 1 Reg. 9, 9. **שׂאֵהַמַּר כְּהֵי** dicebatur; atque huc omnino referendus locus insignis Ier. 23, 6. **יְהוָה יִקְרָא יֵשׁוּעַ** quem *vocabunt Jèhova*, i. e. *vocabitur* impersonaliter,

2. Praeter commemoratas radices quae, vocali commutata, passivae fiunt, aliae sunt quibus sensus inest passivus, et circa istas regularis est forma verbi; ut **εκορδε**; ὑγιῆς γέγονας, Joh. 5, 14., **ορδε** namque est *sanari, salvus esse*, (rad. prim. *salus*). Pariter **κρη** *agitatio*, et active *movere* et passive *commoveri* ad instar verborum communium usurpatur; ex gr. **ερκρη ἡτορδε**: ἐκίνησαν κεφαλὴν, Ps. 21, 8.; sed **ερωθορτερ ορορ ερκρη**: ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν, Ps. 47, 6.

3. Seclasis itaque radicibus sensu *medio*, activo scilicet atque passivo, praeditis, ceterae omnes sensum passivum assumunt ope tertiae personae plur. verbi substantivi auxiliaris uniuscujusque temporis et modi, pro utroque numero in unaquaque dialecto, id quod exemplis praestat confirmare:

- Praesens indefnit. Indicat.* ἦθος δε εἴησι ἄμιος : M.
αὐτὴ δὲ ἀγομένη· Gen. 28, 25.
- Praesens anterior* ἠτελοῦσσι τὰρ ἔβολ ἠτμετοῦ-
νηβ ραπε εἰ πε ετρεοῦσσι
σσι ἄπκενομος : B.
μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης ἕξ ἀ-
νάγκης καὶ νόμου μετάθεσις γίνεται.
Hebr. 7, 12.
- Praeter. indefnit.* κε εἰσὶν εἰσὶν ἔβολησι
παιδοι : T.
ὅτι . . . κατηγγήλη ὑπὸ Παύλου ὁ λόγος·
Act. 17, 13.
εἰσὶν ἔβολησι εἰσὶν εἰσὶν εἰσὶν : M.
ἐπὶ σὲ ἐπερίφην ἐκ μήτρας· Ps. 21, 11.
οἱ πε ἠτὰρ εἰσὶν : ἠτοῦσσι οἱ πε-
τοῦσσι : T.
τί τὸ πεποιημένον ; αὐτὸ τὸ ποιηθησόμε-
νον. Eccle. 1, 9.
- Praet. plusq. perf.* πετῶσσι ἔβολησι πετοῦσσι ἠτε-
σσι : T.
ἔξεχεῖτο τὸ αἷμα τοῦ Στεφάνου· Act. 22,
20.
- Futur. indefnit.* εἰσὶν ἔβολησι ἠπινοῦσσι τῆροσσι ἠπι-
σσι : M.
πάντα ἀφεθήσεται τὰ ἁμαρτήματα τοῖς
υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων· Mar. 3, 28.
- Futur. defnit.* σενάβωλ ἔβολησι εἰσὶν εἰσὶν εἰσὶν
εἰσὶν : T.
λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐ-
τοῦ· Apoc. 20, 7.
- Fut. def. proximum* εἰσὶν εἰσὶν εἰσὶν εἰσὶν εἰσὶν : T.
ἐν Ἰσαακ κληθήσεται σοι σπέρμα· Hebr.
11, 18.
παιδοσσι εἰσὶν εἰσὶν εἰσὶν εἰσὶν
εἰσὶν : M.
λαῶν τῶν τεχνησομένων, ὃν ἐποίησε κύριος·
Ps. 21, 32.

- Praesens indefinit. Subjunct.* εαροτωλι επιδσεβης ριπδ ητεψ-
 ψτεεπδτ επωοτ εφϙ : M.
 αρθήτω ό άσεβής, ίνα μή ιδη την δόξαν
 κυρίου. Isa. 26, 10.
- Praesens definit.* ψδ ερρλι επκοκ εβολ επετοειψ
 ησεϙ ηοτβοτε εψωψ : T.
 εως τής συντελείας καιροϙ . . . δοθήσε-
 ται (βδέλυγμα τής έρημώσεως), Dan.
 9, 27.
- Praes. defin. alterum* . . ρδπς ητοψωψε επιψηρι ηρω-
 ει : M.
 δεϊ τον υιον του άνθρώπου . . . αποδοκι-
 μασθηναι Mar. 8, 31.
- Praesens indefinit. Indica- εεποτχεε εεδ ητωοτ : M.*
tivi formae negantis τόπος οϙ εύρέθη αυτοϊς. Apos. 20, 11.
- Praesens indefinit. Hipoth. ετψτεεπτης πδψ εβολ θεπ τφε :*
formae negantis M.
 εαν μή η δεδομένον αυτω εκ του ουρανοϙ.
 Joh. 3, 27.

De particulis Verbi substantivi vicem gerentibus.

§ X.

1. Tres potissimum dantur particulae *ens* vel *existentiam* significantes, quarum usus in aegyptiaco sermone ab exemplis potius addiscendus est quam a praeceptionibus.

2. Has itaque juxta varias dialectorum formas ita recensebimus :

<i>Particula</i>	T.	M.	B.	
I.	ο ¹	οι ²	ω ³ vel ει ⁴	est, sunt, etc.
II.	οτη ⁵	οτοη ⁶	οτδπ ⁷	est, sunt, etc.
III.	ψωπε ⁸ , ψο- οη ⁹	ψωπ, ψω- πι ¹⁰	ψωπι ¹¹ , ψο- οη ¹² , ψδδπ ¹³	est, sunt, etc.

¹ ζεκ&ς πι&λ &νοκ εΐθὸ ἀλλοϋ ετετηη&ψωπε ρωττητη

ἀλλ&τ :

ἵνα ὅπου εἶμι ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἦτε· Ioh. 14 , 3.

ειὸ ἡρ&ρ&λ ἀπχοεις ρῆ θββιο πιε :

δουλεύων (ἐγὼ) τῷ κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης· Act. 20 , 19.

ἀπι&τ ἐροκ τη&τ εκὸ ἡψ&μο :

πότε σε εἶδομεν ξένον ; Matth. 25 , 38.

πε εϋὸ ρεϋζιοτε :

κλέπτῃς ἦν· Ioh. 12 , 6.

πετὸ ἡοτρητ ἡοτωτ :

ἦν ἡ καρδία . . . μία , Act. 4 , 32.

² &ιωπι ειὸ ἡψ&μο ἡπ&σπιοτ :

ἀπῆλλοτριωμένος ἐγήθην τοῖς ἀδελφοῖς μου· Ps. 68 , 9.

τεπὸ ἡψ&ηρ ἡρεϋερρωβ ἐπετεπρ&ψι :

συνεργοὶ ἐσμεν τῆς χαρᾶς ὑμῶν· 1 Cor. 1 , 24.

ἀπι&τ ἐροκ ἡθ&τ εκὸ ἡψ&μο :

πότε σε εἶδομεν ξένον ; Matth. 25 , 38.

φηετὸ ἡ&τσωτεμ :

ὁ ἀπειθῶν· Ezech. 3 , 27.

επ&ρε τρηοτῆ ετεμ&τ οι ἡ&τ&ρικι :

εἰ γὰρ ἡ πρῶτη ἐκείνη ἦν ἀμεμπτος , Hebr. 8 , 7.

ϋπ&ρ&εσι ἡζε πβοεις εϋὸ ἡοτρο ψ& επεϋ :

καθιεῖται κύριος βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα· Ps. 28 , 10.

ἐπ&πτοτ&ωπι ετὸ ἡκοτ&ι &επ τοττηπι ετὸ ἡκοτ&ι :

ἐν τοῦ εἶναι αὐτοὺς ἀριθμῶ βραχεῖς , ὀλιγοστοὺς· Ps. 104 , 2.

τεψμετοτρο σοὶ ἡπ&β εοτοπ πιβεπ :

ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει· Ps. 102 , 19.

ϋβοσι ἡζε πβοεις οτοϋ ϋὸ ἡροτ :

κύριος ὑψιστος , φοβερός· Ps. 46 , 3.

π&ιὸ ἡ&λοτ πε κε&ρ &ιερ&ελλο :

νεώτερος ἐγενόμην καὶ γὰρ ἐγήρασα , Ps. 36 , 25.

ει&ψωπι ειὸ ἡ&τ&βπι πεμ&ϋ :

ἔσομαι ἄμωμος μετ' αὐτοῦ· Ps. 17 , 24.

³ τηετὼ ἀπ&ρ&βολη ἀπιοτ&ειϋ τρηοτ :

ἦτις παραβολὴ εἰς τὸν καιρὸν τὸν ἐνεστηκότα· Hebr. 9 , 9.

- 4 ἦθε βῆ ἐφ' αἰ ἕμος φ' αἰ ἕμας ρὲ περμαδτ ἀπφ' :
 χάριτι δὲ Θεοῦ εἰμι ὃ εἰμι· 1 Cor. 15, 10.
 ἀτταρμεκ εκδ' αἰ ἦρ' αἰ ρελ :
 δοῦλος ἐκλήθης ; 1 Cor. 7, 21.
 ἀτω σεπεβεντεπ ενδ' αἰ ἕμετρῆ ἡποτ' ρα πποτ' :
 εὐρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ· 1 Cor. 15, 15.
- 5 οτῆ οτπονηρῖα ἕμος κε οττωωφ :
 ἔστι πονηρία καὶ αὕτη βδέλυγμα· Eccli. 19, 23.
 ταρ οτῆ φ' οτ παψωπε ἐρραῖ ἐπὶ πενι οτ' α :
 ἔσονται γὰρ . . . πέντε ἐν οἴκῳ ἐνὶ· Luc. 12, 52.
 οτῆ βοε ἀπποττε ἐτοττες ρεπυηρε ἡδβραραε ἐβολρη
 πεῖωπε :
 δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ.
 Matth. 3, 9.
- οτῆ ροιπε ἡπεταρρατοτ ἕπειμα :
 εἰσὶ τινες τῶν ᾧδε ἐστηκότων· Luc. 9, 27.
- 6 ιςχε οτοπ οτμετβῆχονς φεν παζιχ :
 εἰ ἔστιν ἀδικία ἐν χερσὶ μου· Ps. 7, 4.
 οτοπ οτμεπ ἕμοπη φεν πηι ἀπδῶτ :
 ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς μου μοναὶ πολλαὶ εἰσιν· Ioh. 14, 2.
- 7 εψχε οτ' απ οττει δε ζωῆμος κε ψυπι ἐχεν τεψυηηλι :
 εἰ δὲ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει· 1 Cor. 7, 36.
 εψχε οτ' απ οττει δε μεη ἀπποτ' περ δεψοττωπ ἐβολρη
 τ' ατ' :
 εἰ δὲ τις ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν, οὗτος ἔγνωσται ὑπ' αὐτοῦ· 1 Cor. 8, 3.
 οτ' απ ραπι ἡψατμοτ' ἐρατ (pro ἐλατ) κε ποτ' ... οτ' απ
 οτ' ατ' ἡποτ' ρι οτ' ατ' ἡβοεις :
 εἰσὶ λεγόμενοι Θεοὶ . . . εἰσὶ Θεοὶ ἴσπολλοὶ καὶ κύριοι πολλοί.
 1 Cor. 8, 5.
- 8 ἀπατε ἀβραραε ψωπε ἀποκ φ' ωοπ :
 πρὶν Ἀβραάμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμι· Ioh. 8, 58.
 οτ πε ἡτ' αψωπε : ἡτοφ οπ πετ' αψωπε :
 τί τὸ γεγονός ; αὐτὸ τὸ γενησόμενον· Eccli. 1, 9.
 σεπ' αψωπε ετ' ριμε ἀτω ετ' αψ' αροε :
 στυγνάσουσιν (C. Alex.) στενάξουσιν (C. Vat.), Ezech. 28, 19.
- 9 ποτ' αἰ εψωοπ ἐβολρη ἡποτ' αἰ :

ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ioh. 4, 22. Cf. sup. Ioh. 8, 58.

¹⁰ ΔΙΨΩΠΙ ΕΙΨΗΨ ἔβολ οὐτωσ ἡπαζαζι τήροσ :
παρὰ πάντας τοὺς ἐχθρούς μου ἐγενήθην ὄνειδος. Ps. 30, 12.

ΔΚΨΔΠΟΥΨΤ ἔπεθε ἔβολ εφῆΨωπι πικ τήρησ :
ἐὰν προσκυνήσης ἐνώπιόν μου ἔσται σου πᾶσα. Luc. 4, 7.

εσῆΨωπι εσμοπειε :

σεισθήσεται (ἡ Ῥαββᾶ.) Amos 1, 14.

¹¹ ΤΕΨΧΑΡΙΣ ἡτὰς πε ψαρδι ἔπεσΨωπι εσΨοτετ :

ἡ χάρις αὐτοῦ ἢ εἰς ἐμὲ οὐ κενὴ ἐγενήθη. 1 Cor. 15, 10.

εἰότεΨ τήροσ δε ετρετετήΨωπι ἡτὰτροΨ :

Θέλω δὲ ὑμᾶς ἀμερίμους εἶναι. 1 Cor. 7, 32.

¹² ΤΕΤΕΠΨΟΟΠ ρῆ πετεπποβι :

ἐστὲ ἐν ταῖς ἀμαρτίαις ὑμῶν. 1 Cor. 15, 17.

εσΨοοπ ἡοτηνβ ψδ επερ .

μένει ἱερεὺς εἰς τὸ διηνεκές. Hebr. 7, 3.

¹³ ΕΠ ΟΥΨΩΚ δε ψδ.δ.Π ἡτῶετοτηνβ ἡλετεί :

εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς λειυτικῆς ἱερωσύνης ἦν. Hebr. 7, 11.

3. Tertiam hanc particulam prior nonnunquam comitatur, ita quidem ut ambae veluti pleonastice compleant eandem sententiam ex. gr. ΔΙΨΩΠΙ ΕΙΟΙ ἡΨεεεο (ad lit. *accidit mihi esse ens extraneum*) ἀπηλλοτριώμενος ἐγενήθην. Ps. 68. 9.

De Imperativo, Infinitivo, et Gerundio.

§. XI.

1. *Modus imperativus* per ipsam radicem exprimitur (supra §. III. num. 2.) in utroque numero; quam non raro si est *verbum*, semper vero si est nomen, antecedit una ex his vocibus: εε T. M. εοι M. *dans*, ερι T. M. εριστι M. *faciens*, & idem (ex εε per crasin deducta) εεωπι M., εεοιπι B., atque εεπ T. εεπερ M. εεπελ B. (supra §. VIII. num. 13.) Postrema hac utuntur aegyptii quum *verbi* sensus prohibitionem importat. Ex. gr.

ΥΔ) εε πδπ επειοεικ ἡοτοειΨ πει T. :
πάντοτε δὸς ἡμῖν τὸν ἄρτον τοῦτον. Ioh. 6, 34.

- ΠΧΟΕΙΣ ΜΑΤΣΑΒΟΙ ΚΑΤΑ ΠΕΚΨΔΞΕ Τ. :
 κύριε κατά τὸ λόγιόν σου σκέτισόν με. Ps. 118 , 169.
 ΜΑΞΘΗΚ ΕΠΑΘΡΩΟΤ ΗΤΕ ΠΑΤΩΒΞ Μ. :
 πρόσχεσ τῆ φωνῆ τῆς δεήσεώς μου. Ps. 5 , 3.
 ΕΠΕ ΣΨΕ . . . ΕΣΩΤΕΙ ΜΕΩΤΕΠ . . . ΜΑΞΔΠ Μ. :
 εἰ δίκαιόν ἐστίν . . . ὑμῶν ἀκούειν . . . κρίνατε. Act. 4, 19.
 ΜΑΩΟΤ ΑΠΕΚΨΗΡΗ Μ. :
 δοξασόν σου τὸν υἱόν. Ioh. 17 , 1.
 ΠΟΙ) ΜΟΙ ΠΗΓ ΑΠΘΕΛΗΛ ΗΤΕ ΠΕΚΟΥΞΔΙ :
 ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου. Ps. 50, 14.
 ΜΟΙ ΠΩΟΤ ΚΑΤΑ ΠΟΥΒΒΗΟΤΙ :
 δός αὐτοῖς κατά τὰ ἔργα αὐτῶν. Ps. 27 , 4.
 ΑΡΙ) ΑΡΙΞΩΞΔΑΛ ΑΠΧΟΕΙΣ ΞΗ ΟΤΟΤΠΟΞ Τ. :
 δουλεύσατε τῷ κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ. Ps. 99 , 2.
 ΑΡΙΜΕΘΑΠΟΠ ΟΤΠ ΟΤΟΞ ΚΕΘΗΠΠΟΤ Μ. :
 μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε. Act. 3 , 19.
 ΤΩΠΚ ΠΒΟΕΙΣ ΑΡΙΨΟΡΠ ΕΡΩΟΤ Μ. :
 ἀνάστηθι κύριε , πρόσφθασον αὐτούς. Ps. 16 , 13.
 ΑΡΙΟΥΤΙ) ΑΡΙΟΥΤΙ(1) ΠΩΟΤ ΑΦΡΗΤ ΜΑΔΔΙΔΠ :
 ποίησον αὐτοῖς ὡς τῆ Μαδιάμ. Ps. 82 , 10.
 Α) ΠΧΟΕΙΣ ΔΟΤΩΠ ΠΔΠ Τ. :
 κύριε ἀνοιξόν ἡμῖν. Luc. 13 , 25.
 ΔΧΟΞ ΗΤΑΨΤΧΗ ΞΕ ΔΠΟΚ ΠΕ ΠΕΚΟΥΞΔΙ Μ.
 εἶπον τῆ ψυχῆ μου , σωτηρία σου εἰμὶ ἐγώ. Ps. 34 , 3.
 ΑΙΩΙΝΗ) ΑΙΩΙΝΗ ΗΤΑΡΕΤΕΠΠΔΤ ΕΠΗΒΒΗΟΤΙ ΗΤΕ ΠΒΟΕΙΣ Μ.
 δεῦτε καὶ ἴδατε τὰ ἔργα τοῦ κυρίου. Ps. 45 , 9.
 ΑΙΩΙΝΗ ΤΔΛΕΤΕΤΕΠΠΕΤ ΕΠΕΙΛΩΜΗ Β. :
 δεῦτε , ἴδετε ἄνθρωπον. Ioh. 4 , 29.
 ΠΠΡ) ΑΠΡΤΑΛΕ ΒΙΞ ΒΗΠΕ ΜΗΛΑΔΤ :
 χεῖρας ταχέως μηδενὶ ἐπιτίθει. 1 Tim. 5 , 22.
 ΕΤΕΤΗΕΙ ΕΤΕΤΗΠΔΨΗΛ ΑΠΡΨΩΠΕ ΠΘΕ ΠΠΕΓ-
 ΞΤΠΟΚΡΗΤΗΣ :

(1). *Omnino hoc. Οτι complementum syllabicum esse videtur, quod aliis etiam radicibus memphitice accedit, ut Δλ sive ελ tollere, ΔΛΙΟ-
 ΤΙ tolle, tollite; sic et ΨΗΛ ejulare, ΨΗΛΟΥΤΙ ejulate, passim in
 textt. memphitic.*

ὅταν προσεύχη, οὐκ ἔση προσεύχεσθε, οὐκ ἔσεισθε (C. Vat., al.) ὡσπερ οἱ ὑποκριταί. Matth. 6, 5.

ἄπερζε μεθπορτ πετεπ ερηοτ :

μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους· Col. 3, 9.

κβηλ ἐβολ ἡσρτει : ἀπελκωτ ἡσα σρτει :

λέλυσαι ἀπὸ γυναικός; μὴ ζῆτει γυναῖκα· 1 Cor. 7, 27.

2. *Infinitivus* pariter est ipsa radix, cui frequenter affigitur una ex his praepositionibus in quavis dialecto : ἐ, ἦ, vel ἐε si aliud εε aut π sequatur, atque ετὰ T. B. in forma negante. Ex. gr.

Θ) ἦτὰτῆει ἐβολ ἐβοπτ ἡθε ἡοτσοοπε T. :

ὡς ἐπὶ λησθὴν ἐξήλθετε . . . συλλαβεῖν με. Mar. 14, 48.

ἀπεγορωψ ἐκδτ ἐρι ἀπιδτδθοπ M. :

οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι τοῦ ἀγαθῦναι. Ps. 35, 4.

ψσεβτωτ ἡπε περρητ ἐερρηλις ἐπδοεις M. :

ἐτοιμία ἢ καρδία αὐτοῦ ἐλπίζειν ἐπὶ κύριον· Ps. 111, 7.

πδποτς τδρ ἐχι εροτδ ιςπε ἐλωκρ B. :

κρεῖσσον γὰρ ἐστι γαμῆσαι ἢ πυροῦσθαι. 1 Cor. 7, 9.

Π) τετήσοοτη ἦτ ρεπτ T. :

οἶδατε ἀγαθὰ δόματα διδόναι. Luc. 11, 13.

πως ψπδψζεεχοε ἀεεπριτ M. :

πῶς δύναται αγαπᾶν; 1 Ioh. 4, 20.

ΕΤΥ) ἀνωρκ ετὰτεπ εηλδδτ T. :

ἀναθέματι ἀνεθεματίσαμεν ἑαυτοὺς μηδενὸς γεύσασθαι, Act. 23, 14.

εδρεποτβδλ ρκδκε ετὰπδτ ἐβολ T. :

σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν, Ps. 68, 24.

3. Tam *Gerundium* quam *Participale* quibusdam particulis exprimuntur, quarum usitatio est in dialecto thebana ρε, ex. gr. ρε πτρδωψ : ἐν τῷ κεκραγένοι με, Ps. 4, 4. ρπ vel πρπ in memphitica, ex. gr. ἐπρπτορωπ ετὸι ἡκοτδι ρεπ τοτρηπ : ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἀριθμῶ βραχεῖς, Ps. 104, 2. In baschmurica vero dialecto obtinet ἡτελε, ex. gr. ἡτελεψδδς ρε οτβερι : ἐν τῷ λέγειν καινήν, Hebr. 8, 13.

Annotatio.

„ Huc referas licet nomina actionis (sup. pag. 13.); etenim quotiescum-
 „ que nomen affectum deprehenderis particula $\beta\iota\mu$ T., $\alpha\iota\mu$ M. in con-
 „ structione , sensum per *gerundivum*, aut *infinitivum* jure optimo resolves;
 „ est namque hisce particulis solemne *actionis praesentiam* denotare. De lit-
 „ tera porro ϵ nota *participii* sive *praesentis* , sive *praeter*. aut *futuri* (cf.
 „ Peyron Lex. pag. 29.), quum de formatione *subjunctivi* modi jam egeri-
 „ mus , circa eandem nihil attinet hic praecipere „ .

APPENDIX

De Suffixis.

1. **P**ronomina simplicia nominibus , et verbis a fine accedentia *suffi-
 xa* dicuntur (1); quae quidem respectu nominum vicem supplent articu-
 li possessivi , ex. gr. $\rho\omicron\iota$ T. , $\rho\omega\iota$ M. , $\lambda\omega\iota$ B. *os meum* ; in verbis au-
 tem quartum exprimunt casum , ex. gr. $\alpha\epsilon\sigma\pi\rho\iota\tau\epsilon\gamma$ *amans illum*. Nunc
 quae ad usum *suffixorum* pertinent paucis complectemur.

2. Nomina in τ desinentia suffixum primae pers. sing. ι non suscipiunt
 (nisi accidat metathesis , qua de infra), sed aliud τ , ut $\tau\omicron\tau\tau$ *manus*
mea , $\rho\delta\tau\tau$ *pes meus*.

3. Si radix Verbi consona terminetur adsciscit pariter τ pro suffixo pri-
 mae personae , ex. gr. $\delta\tau\epsilon\eta\tau$ $\epsilon\pi\psi\omega\iota$ $\epsilon\chi\epsilon\eta$ $\pi\epsilon\kappa\tau\omega\upsilon$ $\epsilon\theta\upsilon\alpha\beta$: *ἡγα-
 γόν με εἰς ὄρος ἁγίόν σου* . Ps. 42 , 3.

4. *Suffixum* secundae pers. sing. fem. est ϵ praeunte τ in dialecto the-
 bana , et baschumurica ; verum in memphitica est unicum † , ex. gr. $\delta\iota\tau\delta\delta\tau\epsilon$
 $\epsilon\tau\pi\omicron\beta\pi\epsilon\beta$ $\eta\eta\gamma\epsilon\theta\pi\omicron\varsigma$: *δεδωκά σε εἰς ὄνειδος τοῖς ἔθνεσι* , Ezech.
 22 , 4. $\delta\tau\varsigma\delta\alpha\chi\iota$ $\epsilon\theta\beta\eta\text{†}$ $\eta\gamma\delta\eta\gamma\beta\eta\theta\iota$ $\epsilon\tau\tau\delta\iota\theta\iota\theta\tau$ $\text{†}\beta\delta\kappa\iota$ $\eta\tau\epsilon$ $\Phi\text{†}$:
δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ θεοῦ . Ps. 86 , 3.

5. Aliquando τ epentheticum locum habet inter nomen vel radicem ,
 et suffixum *euphoniae* causa , ex. gr. $\eta\tau\delta\psi\epsilon\eta\tau\eta$ $\epsilon\beta\omicron\lambda\eta$ $\kappa\eta\epsilon\epsilon$: *ἐξή-
 γαγεν ἡμᾶς ἐκ γῆς αἰγύπτου* , Act. 7 , 40. pro $\eta\tau\delta\psi\epsilon\eta\eta$.

6. Dantur quaedam radices dissyllabae formae $\omega\pi\epsilon\epsilon$ (cap. I. §. II.

(1) Recole superius tradita de *pronomibus simplicibus* Cap. III. §. I. num. 5. et 8. Item §. II.
 num. 4.

num. 6. et 7.) in quibus propter suffixum vocalis postrema cum sequente consona transponuntur, correpta insuper priori vocali, ex. gr. ΠΕΤ-ΠΙΔΟΤΕΥ ΤΕΨΨΥΧΗ ἘΤ&ΠΡΟΣ ΨΠ&COP&EC: ὅς γὰρ ἂν θέλη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν. Luc. 9, 24. ἌΠΕΤΕΠΟΡΒΕΚ &ΠΟΠ (ab ωρεβ): ἡμεῖς σε οὐκ ἐβδελύξάμεθα Gen. 26, 29. Constans est hujusmodi litterarum metathesis in ΖΗΤ cor, fit namque ΖΤΗΙ Τ., ΖΘΗΙ Μ. cor meum: ΖΤΗΚ, ΖΘΗΚ cor tuum: ΖΤΗΠ, ΖΘΗΠ cor nostrum etc. Sicubi porro, facta metathesi, occurrat τ immediate praecedere β, illud in θ commutandum est memphitice: sic pro Ζωτεβ occidens est Ζοθεε, ex. gr. ΤΕΠΠ&ΖοθεεΚ: ἀποκτενοῦμέν σε, Dan. 14, 29.

Quae adhuc praecipienda superessent, ea diligenti textuum lectione, usu atque Lexicis, praestantissimo Peyroniano praesertim, facilius addiscentur.

DE FRAGMENTO THEBANO HIC EDITO

MONITIO.

*C*ontigit, ante annum et amplius, ut Libellum papyraceum coptice scriptum ad me deferret honestus vir Silvester Guidius Romanus, qui illum ab Aegypto, sexies jam a se peragrata, et quo septimam nunc parat profectionem, attulerat. Hunc quum inspexissem comperi reliquias in eo contineri satis amplioris sylloges sententiarum seu ἀποφθέγματα thebana dialecto tetrastichis exaratae. Folia, ultra prius pene deperditum, numeravi undecim quae, prout utrinque scripta sunt, plagulas comprehendunt viginti duas longitudinis unciarum IX. et VII. latitudinis, characteribus accedentibus ad optimam formam, quorum typum exhibet tabula infra posita. Male illum quidem aetas multavit; etenim praeterquam mutilus est a principio et a fine, in medio quoque hiatus est non minimus, ita quidem ut sententiarum series a numerali nota XXI. ad LXXII. folia occupet sex; alia vero quinque folia sententias contineant a CLIII. ad CCXX. Titulus proinde in eo desideratur quemadmodum et subscriptio. Folia ipsa praeterea valde sunt detrita ut nulla fere offendatur plagula quae alterutro margine squalore non fuerit exesa. Nihilo minus tanta est librorum hujusmodi papyro scriptorum inopia ut hic noster pene singularis sit habendus. De quo judicat Vir omnigena eruditione Clarissimus, copticarumque litterarum peritus quam qui maxime Aemilianus Sartius (cui etiam hoc nomine multum debeo quod mihi in eodem dijudicando praeluxerit) non post VII. vel VIII. seculum fuisse exaratum, tum quia litterarum lineamenta aetatem illam redoleant, tum quia maxime Papyri usus non antea in desuetudinem abierit quam subjugata sub Omaro Chalifa fuerit Aegyptus medio circiter seculo VII. Quum autem ejusdem apographon a me delineatum oculis subjecissem Eminentissimi Viri Aloisii Lambruschini Card. Bibliothec. S. R. E. qui eo tempore Camerarii quoque Dignitate fungeretur, is fragmentum plurimi faciendum probe intellexit; statimque coemi illud et in Vaticana Bibliotheca asservari mandavit. Neque interim mihi, qui de excerptis ex illo edendis in fine hujus grammaticae supplicaveram, abnuvit, immo vero, pro sua in litteris omne genus juvandis propensione atque studio, id gratum sibi fore significavit. Itaque tetrasticha ex eo nonnulla selegimus quae aut fa-

cili conjectura suppleri, aut restitui certe poterant, cujusmodi sunt praesertim illa quae sensu magis cohaerere videntur. Terna namque plerumque, bina interdum et quaterna tetrasticha connectuntur, id quod laudatus deprehendit Sartius, ut unam orationis praeseferant series et ea distributio in adjecta latina versione servata est a nobis; et tenuis istud thebanae dialectus specimen in eorum gratiam, qui aegyptiacam linguam addiscere cupiunt, exhibuimus tanquam voluntariae nostrae erga orientales litteras argumentum.

Λ. ΠΑΙΝΑΨΩΠΤΕ ΔΑΝ Τ
 ΝΟΥ. ΑΛΛΑ ΜΟΥΝ
 ΚΕΚΟΥΙΨΝΑΨΩΠΤΕ
 ΛΑ ΟΥΝ ΟΥΝ ΟΒΝ ΔΕΙΚ
 ΔΥΝΟΣ ΖΩΠΤΕΙ ΖΩΒ Ν

ΚΔ. ἐπιρκοτεκ εερποβε
 ξε ἡπε πεθουτ ἐπαι
 ψωπε ἄμοκ

XXI. (1) Cave pecces iterum ,
 ne pejus hoc tibi eveniat .

ΚΛ. πεπτακεγιοοτεκ
 εααυ ἀριγ ἡτ βεπη
 ζοκεγ εβολ.

XXIV. Quidquid faciendum ar-
 ripueris , age illud , ut illi-
 co perficias.

ΚΕ.
 πιστετε ἐπποτε ξε
 πετηποτηγ ετκπροο-
 ρει ερογ ἀπ πατρεζοκ.

XXV.
 fide Deo , quoniam faustus
 exitus , quem non praevides ,
 superveniet tibi.

ΚΕ. ολκ εβολ ἀπειρωβ
 κηαατε ἄμογ ἀπ.

XXVI. Abstine a re quam non
 es consequuturus.

Λ. παι παψωπε ἀπ τε-
 ποτ . ἀλλα ἄμοτη ἡ-
 κεκοτι γηαψωπε

XXX. XXXI. Hoc equidem non
 erit in praesens : sed expe-
 cta adhuc paullulum , et erit ;
 longum (namque) tempus
 discrimen adducit in quoli-
 bet negotio.

ΔΔ. οηποτ ποβ παει κηη-
 ατηποε εα περωβ ηηη.

(1) Ioh. 5 , 14. et hic fortasse unicus est locus conceptis verbis e Divinis LL. allegatus.

ΔΒ. οὔ ποτ' ἔσται σοὶ ἡ κόπῃς
 παύσεται καὶ
 ἀπὸ κινδύνου ἡσυχασθήσεται
 ἡ ψυχὴ ἡνὶ παρρησιάζου
 ἡμῶν ἐν τῇ ἡσυχίᾳ σου

ΔΓ. μοῦσε ἐν τῇ ἡσυχίᾳ σου

 ἡνὶ ὡς καὶ ἡσυχίᾳ
 πάλαι

ΔΔ. ἀπεθοῦν παύσεται
 καὶ ἡ πειρᾶς καὶ
 κοταίης τῆς.

ΔΕ. παρὰ τὴν ἀπειρᾶς
 . . . ῥησῆς τῆς καὶ

ΔΣ. καὶ συμβουλεύετε καὶ
 παρὰ τὴν ἀμῶν περὶ
 ψυχῆς ὡς εἶπεν ἀπὸ
 ῥῆσῆς βλάτης.

ΔΖ. ἀρκοτὴ ἐν πειρᾶς
 καὶ περὶ ἀπάτης ἢ παρ

ΔΗ. ἀπερκοτὴ ἐν πειρᾶς
 καὶ ἡσυχίᾳ καὶ ὡς
 περὶ ἀπάτης ἢ παρ.

ΔΘ. πῶς τε πατήσῃ
 περὶ ἀγγελῶν ἡνὶ τῶν.

Ι. ἀπερσοτάδε ῥῆσῆς
 παρὰ καὶ ἡνὶ πε.

XXXII. XXXIII. XXXIV. Longum tempus tribulationis eveniet tibi, sed tu requiem invenies in ea, si confisus fueris in pace Domini: ambula in pace Domini ut ut viam insistas bonam; nequam malum eveniet tibi; nam per hanc rem salvus eris.

XXXV. XXXVI. Abjice negotium neque enim conducit; etsi id tibi (alii) suadeant, rejice illos, vanum immo pessimum est ipsorum consilium.

XXXVII. XXXVIII. Confer te (libenter) ad opus quamvis nondum innotescat; verum quum factu rectum non sit, ne revertaris ad opus veluti si nondum illud noveris.

XXXIX. Deus mittet Angelum suum qui dirigat in via.

XL. Ne festines quando tempus nondum venit.

ΠΔ. πεντακταροϋ μα-
τε εμοϋ.

XLI. Quod arripuisti id tene.

ΠΓ. ματωϋ ταχι ρε
καιροϋ οτω εϋοτεινε.

XLIII. Celeriter dispone , quia
opportunitas jam praeterit.

ΠΔ. κμοοϋε ηροϋον ηπετ
ηαταροκ

XLIV.XLV.XLVI.XLVII. Am-
bulas ubi est qui te appre-
hendet : accinge te (igitur)
hac zona adversus insidias ,
ut salvus fias ; si id facis ,
mala supervenientia tibi non
experiris ; (etenim) Deus
patrum nostrorum Abraham ,
et Isaac , et Iacob deducet
te.

ΠΕ. ερωκ εβολ ητεμρρε
εα ηκροϋ ητοτταδαι

ΠΕ. εκϋαη ρ παδ οτη ρεν-
πεθοοτ ηηταροκ ητ
σοοτη εμοοτ εη

ΠΖ. ηποττε ηπεπειοτε
εβραεε εη ισαακ
εη ιακωβ ηαχιμο-
ειτ ηακ .

Π. ηηραεμοϋ ηηατα-
ροκ ηροειϋ ηαβολ ε-
βολ μοποη ηιϋτετε
ατω κηαοτταδαι

L. LI. Tentationem quae ap-
prehendit te Dominus disper-
get : tantum confide et sal-
vus eris ; Deus (enim) in-
spector est atque praeliabi-
tur

ΠΔ. ηποττε ηετιμοϋτ
ατω ϋηατοτεροηη.

ΠΓ. ηιϋτιϋ ετρε ηεκηητ
ηηκαεϋ εβολ οτηηακ

LIII. Fidem , quae in corde tuo
est , ne projicias , in ea (enim)

ἄματ ποτβοηθός .

ΝΔ . ἀπὲρροτε ρητη ἀπει-
ρωβ εἰς πεγκαιρος
παιε ρῆ οτσοοτη

ΝΕ . ἀπρρωαρκ ἡσα ἡετ
στειβοτλετε παικ . οτ-
δε ἀπρ πιστετε παιτ

ΝΕ . μαρτηκ ἐπποτε
ἄμη πωοοτ παιω-
πε ἄμοκ .

Ξ . ἀπρριτοοτκ ἐπει-
ρωβ δε ψηαωπε οτ-
χροπ ατω ἡεττεφορα

ΞΑ . αρι παι ρῆ οτρωπι
ἡπατήποοτ ἀπαατ-
τελος ἡψαμοειτκ
ατω ἡεσοοτη πεκ-
ρη ἀπεκᾶτο ἐβολ

ΞΒ . ἡσοειτ ἐπαποτη
ειεπαικ ἀποτε . ατω
εκεοτηποψ εματε ρῆ
πειρωβ παι .

ΞΓ . ἀπατε πε οτοειψ ει
ἡπεκωιπε ἡσα πει-
ρωβ παι . εκωαηρ
παι δε κπαρθε ἀπειῆ
τηψ ῖ βολ ετηαψ αψηε
εραι ετρηιτ .

tibi est auxiliator.

LIV. LV. LVI. Ne timeas inci-
pere negotium cum ejus op-
portunitas est, quia cum di-
rectione erit: Ne sequaris
eos qui consilium tibi dant;
neque (nimium) confidas in
illis: (sed) spera in Deo,
malum non eveniet tibi.

LX. LXI. LXII. Operi quo
scandalum et calamitas ine-
rit ne manum admoveas:
istud (potius) hilariter age;
ego mittam Angelum meum
ut te ducat atque semitas
tuas dirigat ante conspectum
tuum. (Tunc) famam tene-
bis bonam vel a longe; lae-
tusque valde eris in hoc o-
pere.

LXIII. Tempus nondum adve-
nit: ne sollicitus sis circa
negotium; si autem id fa-
cis, ad instar illius ages,
qui ut effugeret laqueum in
foveam decidit.

ΞΔ. ετι κεκοιι πε ητ-
ματε απετκωιπε
ησα ζωυ.

ΞΕ. φηα†
πεκοτωυ ηετηυ εη
οτβειη ητφεοοτ ε-
πιουτε εαε περιωβ

ΞΖ. ετπομινε
προς τετποτ μηη-
σως ποτδατ παωυ-
πε πακ εη οτοτοτ

ΞΖ. ετπομινε επρο-
εις ηετοτδοκ.

ΞΘ. πεωαε ηεμακ εμ
μοσπε ρ κρου εροκ
επρ†. αλλα καρτηκ
επιουτε εε ητου πε
εη τεεεην σουτων.

Ο. τετποτ μοκρε εη περι-
ωβ πατ

ΟΑ. απροτα εμεκ επερωβ

ΟΒ. απρσωκ εεωκ ματ-
δακ ηοτπερδσμοσ
εε μη ωβοι εμοκ.

ΡΗΓ. πεπταευσωρεμ πατ

LXIV. LXV. LXVI. LXVII.

Adhuc modicum est, ut,
rem quam obtinere niteris,
consequaris: in ipso (nam-
que) momento dabit . . .
desiderium tuum, ut tu des
in hac re gloriam Deo: ex-
specta (igitur) vel ad horam,
post quam illico salus erit
tibi: Dominum exspecta ut
servet te.

LXIX. Ne misceas cum eo ser-
mones qui tecum insidiose
ambulat; verum confide in
Deo, quia ipse rectus est
in via sua.

LXX. LXXI. LXXII. Nunc
dolores sunt in hoc negotio,
relinque illud: Ne incites
adversus te ipsum tentatio-
nem; non enim inest tibi
robur.

CLV. CLVI. CLVII. Quod a-

σενάρε έροφ

ΡΗΕ . φι έροφ ηοτκοτι
ηοτοειψ

ΡΗΖ . ηρωβ ηαοτωηε
έβολ τεποτ .

ΡΞΔ . άριπαιεετε άπεκ-
ερητ ητ ταδφ .

ΡΞΘ κτοκέβολ έβολεη
πειρωβ ηαι

ΡΟ . εκψαηρ ηαι οταδκ
ηοβ ηενη ηαψωπε .

ΡΟΔ . τετποτ ηρωβ άηρκα
έβολ

ΡΟΕ . τετποτ ητωη ηαψω-
πε άηηωε κηαχρο

ΡΟΕ . κμεταποη ηρωβ
ηηαψωπε ηακ .

ΡΟΖ . καρеске ηηρωμε
ηαρα ηψι

ΡΟΗ . ηρωβ τοτληητ

missum fuit , hoc invenie-
tur : sustine te paullisper ,
(quoniam) rem tempus re-
velabit .

CLIV. Memento voti tui ut sol-
vas illud .

CLXIX. CLXX. Recede ab hoc
negotio ; (nam) si tu solus
illud agitas , multo tempo-
re opus erit .

CLXXIV. CLXXV. CLXXVI.
Opus in praesens ne dimit-
tas : conflictatio nunc erit ,
postea vinces ; (alioquin)
poenitens (illius) frustrabe-
ris negotium .

CLXXVII. CLXXVIII. Mode-
rate hominibus quum pla-
ceas , salva res est

ΡϞΗ . πεπτακχι τοοτκ
 εροϞ παοεις παϞ-
 ζοκϞ εβολ .

CXCVIII. Quidquid faciendum
 susceperis Dominus ad perfe-
 ctionem adducet.

ϞΔ . μηψβοι ετρεψωπε

CCI. CCH. CCH. Fieri non
 potest : tu solus es qui per-
 turbas teipsum , ante consi-
 derationem illud suscipien-
 do.

ϞΒ . ητοκ ματδακ ετ
 κωτορτρ μηοκ

ϞΓ . μηατϞ ρ πατ ηρι
 τοοτκ εροϞ .

ϞΙΕ . ροτε παγαθοι πα
 ψωπε πακ

CCXV. CCXVI. CCXVII. Quan-
 do bonum contigerit tibi ,
 si multo tempore (non su-
 perbe) illud sustinueris ,
 tunc bonam famam conse-
 queris.

ϞΙϞ . ει ετρεκαπεχεη
 ηροτο ηοτοειϞ

ϞΙΖ . εκπα ετδοκιμησειη .

Nonnulla sic emendanda:

Pag.	5.	lin.	5.	lege perfecta
			14.	diphthongo
			20.	terminos magis angustos
			28.	diphthongus, postpositiva
	15.		15.	irregularium
	20.		14.	affiguntur
	74.		13.	gignitur
	117.		25.	(radix prim. $\text{O}^{\text{O}}\text{O}^{\text{Z}}$ sanus)

D. PASCHALIS MALIPIERO

CONGREGATIONIS CLERR. REGG. S. PAULI PRAEPOSITUS GENERALIS.

Quum Librum; cui titulus: *Elementa Linguae Aegyptiaeae vulgo Copticae quae Auditoribus suis in patrio Athenaeo Pisano tradebat Hippolytus Rosellini LL. OO. Vet. Histor. et Archaeologiae Professor* a R. P. Don Aloisio Maria Ungarelli Assistente nostro latine versum et ampliatum duo Congregationis Nostrae eruditi Viri, quibus id commisimus, recognoverint, et in lucem edi posse probaverint, Nos ut typis mandetur, quantum in Nobis est, facultatem facimus. In quorum fidem, has fieri, sigilloque nostro muniri iussimus.

Datum Liburni ex Collegio S. Sebastiani Kal. Decembr.

Anno MDCCCXXXVII.

L. S.

Don Paschalis Malipiero Praep. Gen.

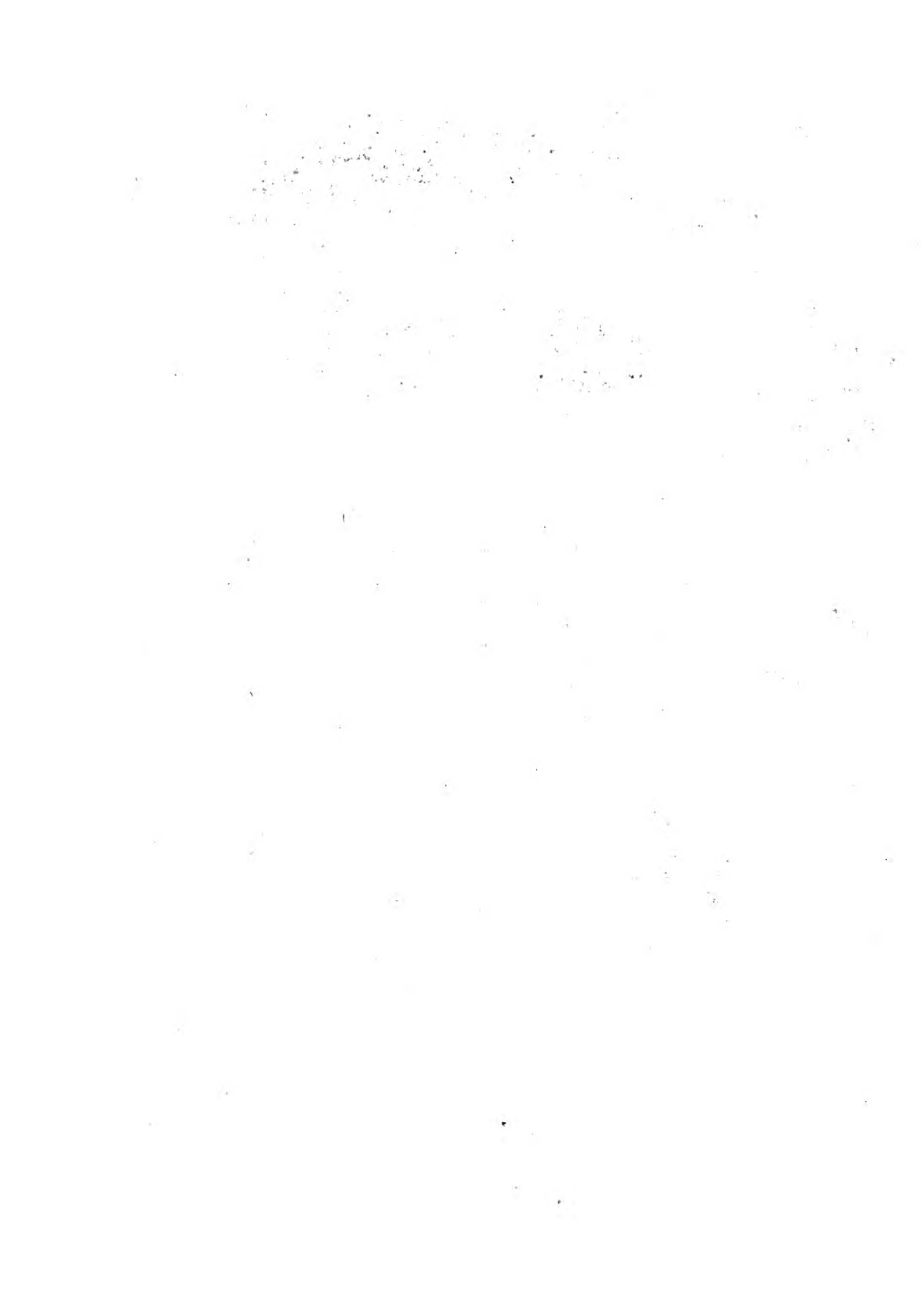
Don Angelus Danielli Pro-Cancellarius.

I M P R I M A T U R

Fr. D. Buttaoni O. P. S. P. Apost. Magister.

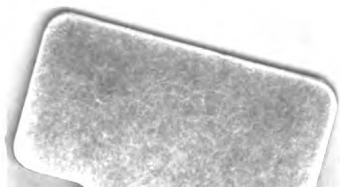
I M P R I M A T U R

A. Piatti Patriarcha Antiochenus Vicesg.

P.B. M.G.

X

